

ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

4 ΜΑΙΟΥ 1881.

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΤΕΥΧΟΣ ΚΘ'.

ὑπὸ τὸν κατωτέρω τίτλον ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ παρὸντος τεύχους τοῦ «Γραφικοῦ Κόσμου» τῆς δημοσιεύσεως σπουδαιότατης ἐπιστημονικῆς πραγματείας τῆς Α. Σεβ. τοῦ νῦν Ἁγίου Ἡρακλείας κ. Γρηγορίου. τοῦ μουσοτραφοῦς ἐκείνου κληρικοῦ τοῦ δυναμένου νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ κορωνὴ τῶν νεωτέρων θεολόγων—ἐπιστημόνων τοῦ καθ' ἡμᾶς ἱερατείου.

Οὐδόλως ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ σπουδαιότατη αὕτη πραγματεία μετὰ μεγάλου θέλει ἀναγινώσκεισθαι ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἐνδιαφέροντος, καθότι ἀποκαλύπτει μεγάλας ἐπιστημονικὰς ἀληθείας δὲ τρόπον εὐλήπτου καὶ εὐκρινοῦς καὶ ἐξεικονίζει πιστῶς τὴν πολυμάθειαν τοῦ μουσοτραφοῦς ἱεράρχου.

—ο—

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ Τῆ ΦΥΣΕΙ

Α'.

Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ λάβῃ γινῶσιν τινα περὶ Θεοῦ καὶ τῶν θείων αὐτοῦ τελειοτήτων διὰ τῆς θεωρίας καὶ μελέτης τοῦ φυσικοῦ Κόσμου· « τὰ ἀόρατα Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου τοῖς κτίσμασι νοούμενα καθορᾶται, ἥ τε αἰδίδιος Αὐτοῦ δύναμις καὶ θεϊότης » φησὶν ὁ Μέγας Ἀπόστολος. Τὴν ἐν τοῖς κτίσμασι δὲ πάγκαλλον ἀρμονίαν, τὴν θαυμαστὴν τῶν ὄντων ἀλληλουχίαν καὶ τὴν ἐν τῇ ποιικιλίᾳ ἐνό-

τητα θεώμενος καὶ ὁ ἱερός Προφητᾶναξ καὶ ἐκπληττόμενος ἐπὶ τῇ Παντοδυναμίᾳ καὶ Πανσοφίᾳ τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἀνακράζει· « ὡς ἐμεγαλύνη τὰ ἔργα σου, Κύριε, Πάντα, ἐν σοφίᾳ ἐποίησας »· « ἐξομολογοῦμαι σοι ὅτι φοβερῶς ἐθαυμαστώτης »· « θαυμάσια τὰ ἔργα σου ». Ὅθεν καὶ οἱ φιλόσοφοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας φασὶν· ὁ ἱερός Θεοδότης « Ἰκανὰ, Δέσποτα, καὶ τὰ στοιχεῖα τὴν Σὴν δεῖξαι μεγαλουργίαν, καὶ Οὐρανὸς καὶ Γῆ καὶ Σελήνη καὶ Ἥλιος καὶ ἡ ἐν τούτοις εὐταξία τε καὶ εὐκοσμία » (ἐν τῇ ἔρμ. τοῦ Ἡ'. ψαλμ.) καὶ, « ἀρκεῖ καὶ μόνον φαινόμενον τῶν Οὐρανῶν τὸ κάλλος καὶ μέγεθος τοῦ Δημιουργοῦ τὴν δύναμιν (καὶ σοφίαν καὶ κάλλος) κηρύξαι· ὡς γὰρ ὁ μεγίστην καὶ καλλίστην οἰκοδομὴν θεώμενος τὸν οἰκοδόμον θαυμάζει, καὶ τὸ σκάφος ἄρῶν εὐκαλῶς κατεσκευασμένον τὸν ναυπηγὸν ἐννοεῖ, καὶ τῇ θεωρίᾳ τῆς εἰκόνας ἢ τοῦ Ζωγράφου συνεισέρχεται μνήμη, πολλῶν δὴ πούθεν ἢ Κτίσις ὁρωμένη πρὸς τὸν Δημιουργὸν ποδηγετεῖ τοὺς ὀρῶντας » (ὁ αὐτὸς ἐν τῇ Ἐρμην. τοῦ ἱθ'. ψαλμ.). Ὁ Μέγας Βασιλεὺς· « εἰ ὁ Ἥλιος τόσον μέγας, τόσον καλός, πόσῳ μᾶλλον ὁ τῆς δικαιοσύνης Ἥ-

λιος; » (εις την εξαήμε.) ὁ αὐτός· αὐτοὶ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, οὐχ ὅτι οἱ Οὐρανοὶ φωνὴν αἰσθητὴν ἀφήσει ταῖς ἀκοαῖς ἡμῶν, ἀλλ' ὅτι ὁ τοῖς λόγοις τῆς τοῦ Κόσμου συστάσεως ἐγγυμασάμενος καὶ γνωρίσας ἀπάντων τῶν κατ' Οὐρανῶν τὴν διάθεσιν διὰ τούτων, οἶονεὶ φωνὴν ἀφιέντων, τὸ με γ α λ ε ῖ ο ν τῆς δόξης τοῦ πεποιηκότος αὐτοῦ διδαχθήσεται » (ἐν ἐρμ. κεφ. Ε'. τοῦ Ἡσαίου.). Γρηγόριος ὁ Νύσσης « Δαβὶδ διηγεῖσθαι, λέγει, τοὺς Οὐρανοὺς δόξαν Θεοῦ· δηλαδὴ τῆς ἐμφαινιζομένης αὐτοῖς τεχνικῆς θεωρίας, ἀντὶ λόγον τοῖς ἐπιστήμοσι γιγνομένης... ἢ γὰρ ἐν τῇ φύσει θεωρουμένη σοφία λόγος ἐστὶ, καὶ μὴ ἔναρθρος ἦ » (εις τὴν εξαήμε.) Χρυσόστομος· « δόξάζουσι τὸν Θεὸν οἱ Οὐρανοὶ, οὐ φωνὴν ἀφιέντες, ἀλλὰ διὰ τῆς ὀψέως θαυμαζόμενοι καὶ τὴν δόξαν εἰς τὸν Δημιουργὸν ἀναφέροντες » (ὁμιλ. 17 πρὸς Κορινθ.). Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. « Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, οὐ φωνὴν ὡσὶν αἰσθητοῖς ἀκουομένην ἀφιέντες, ἀλλ' ἐκ τοῦ οἰκείου μεγέθους τὴν τοῦ Δημιουργοῦ δύναμιν ἡμῖν παριστάνοντες· ὧν τὸ κάλλος κατανοοῦντες τὸν Ποιητὴν ὡς Ἀριστοτέχνην θαυμάζομεν » (περὶ Ὁρθοδ. Πίστewς.) κτλ.

Καὶ διὰ μὲν τῆς σπουδῆς καὶ μελέτης τοῦ φυσικοῦ Κόσμου ἐπιγινώσκει ὁ ἄνθρωπος Θεὸν ἄπειρον, αἰώνιον, Πάνσοφον, Παντοδύναμον· διὰ δὲ τῆς φιλοσοφικῆς ἐρεῦνης τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἐπιγινώσκει τὸν αὐτὸν Θεὸν καὶ ὡς Πανάγιον, Πολυεὐσπλαγγνον, Δίκαιον, ἐπομένως ἀπροσωπώληπτον βραβευτὴν τῆς ἀρετῆς καὶ αὐστηρὸν τιμωρὸν τῆς κακίας, καθ' ὅσον ἡ κακία ἀντίκειται πρὸς τὴν ἄπειρον Αὐτοῦ ἀγιότητα καὶ ἀγαθότητα. Ὡς δὲ ἐν τῷ φυσικῷ κόσμῳ ὑπάρχουσι νόμοι ἀναλλοίωτοι καὶ ἀμετάτρεπτοι, οὕτω καὶ ἐν τῷ πνευματικῷ καὶ ἠθικῷ κόσμῳ ὑπάρχουσι νόμοι, οὓς ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ παραβῇ ἀτιμωρητῆ.

Ὁσφ δὲ μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος σπουδάζει τὸ βιβλίον τῆς φύσεως, τόσφ μᾶλλον θεοσεβέστερος γίγνεται· καὶ παράδειγμα ἔχομεν πρὸς τοῖς ἄλλοις σοφοῖς καὶ τὸν Μέγαν φυσιοδίρη καὶ χριστιανικώτατον Νεύτωνα, τὸν ἀνακαλύψαντα τοὺς νόμους τῆς ἔλξεως καὶ ὠθήσεως καὶ θαυμασιῶς ἐξηγήσαντα τὴν κίνησιν τῶν οὐρανίων σωμάτων

καὶ τὸν μηχανισμόν τοῦ παντός (α) ὅστις, ὡς τὰ μάλα εἰσδύσας εἰς τὰ τοῦ φυσικοῦ κόσμου μυστήρια, ὑπὸ τοιούτου κατελήφθη σεβασμοῦ πρὸς τὸ Θεῖον, ὥστε ὁσάκις ἐπέφερε τὸ ὄνομα Θεοῦ ἀπεκαλύπτετο (ὡς μαρτυρεῖ ὁ σοφὸς Fontenel) καὶ μάλα εἰκότως· διότι « ἐν παντί τοῖς δημιουργήμασι καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς δοκοῦσιν ἀτιμωτέροις ἐνεστί τι θαυμαστόν » φησὶν ὁ δαιμόνιος Ἀριστοτέλης. (ἐν Πολιτ.)

Πλὴν ἀλλὰ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ προσθεῖναι, ἢ περὶ Θεοῦ γινώσκει καὶ τῶν θεῖων αὐτοῦ τελειοτήτων, ἢ προσγιγνομένη ἐκ τῆς θεωρίας τῶν ὄντων καὶ ἐκ τῆς φιλοσοφικῆς μελέτης τοῦ πνεύματος, παραβαλλομένη πρὸς τὴν ἐκ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως, ἐστὶν ὡς τὸ λυκαυγές· πρὸς τὸν μεσουρανοῦντα Ἡλίον.

Ἀνελίξωμεν λοιπὸν σμικρόν τι μῦθον τοῦ παγκάλλου τῆς Δημιουργίας Πανοράματος, ὅπως, κατιδόντες ἐν αὐτῷ τὴν πληθύν, τὸ μέγεθος, τὴν κίνησιν, τὸ κάλλος, τὴν τάξιν, τὴν συνεξάρτησιν, τὴν ἀλληλουχίαν καὶ τὴν σκοπιμότητα τῶν Οὐρανίων Σωμάτων, κλίνωμεν γόνυ ἐνώπιον τοῦ Παντοδυναμοῦ, τοῦ Πανσόφου Ἀριστοτέχνου καὶ τῶν ὄλων Δημιουργῶν, μετὰ τοῦ Προφητᾶνακτος ἀνακράζοντες. « Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. »

Καὶ πρῶτον μὲν ρητέον περὶ τοῦ Ἡμετέρου Ἡλιακοῦ Συστήματος.

Τὸ Οὐράνιον τοῦτο Σύστημα σύγκειται ἐκ τοῦ Ἡλίου, περὶ ὃν περιστρέφονται οἱ Πλανῆται σχηματίζοντες ἑλλειψοειδεῖς τροχιὰς· εἰσὶ δὲ οἱ ἑξῆς· Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Γῆ, Ἄρης, Φλόρα, Ἑστία, Ἡρα, Μῆτις, Ἡβῆ, Ἀστρέα, Δημήτηρ, Παλλὰς, Ζεὺς, Κρόνος, Οὐρανός, καὶ Ποσειδῶν (ἀνεκαλύφθησαν δὲ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ δὲν καθωρίσθησαν εἰσέτι ὑπὸ τῶν Ἀστρονόμων τὰ κατ' αὐτούς. Ὑπάρχουσι προσέτι ἐν τῷ Συστήματι τούτῳ Ὑποπλανῆται, ἢ Δορυφόροι, ἢ Σελῆναι στρεφόμεναι περὶ τοὺς Πλανήτας· ἢ Γῆ ἔχει ἓνα ὑποπλανήτην, τὴν Σελήνην, στρεφόμενην περὶ τὸν ἑαυτῆς ἄξονα καὶ περὶ τὴν Γῆν

(α) Ὁ Μέγας οὗτος ἀνὴρ ἐν ᾧ ἀνεκάλυπτε τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος καὶ ὠθήσεως ὑπερμημάτιζε συγχρόνως καὶ τὰς προφητείας τοῦ Δαβὶδ!

ισοχρόνως· ὁ Ζεὺς ἔχει 4 Σελήνας, ὁ Κρόνος 7 καὶ ἓνα φωτεινὸν δακτύλιον καὶ ὁ Οὐρανός 6. Ἡ ἡμέτερα Γῆ, ἐν ἣ κατοικοῦμεν καὶ ἡ τις φαίνεται ἡμῖν οὕτω μεγάλη, παραβαλλομένη πρὸς ἑτέρους Πλανήτας, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Ἡλίον, ἔστι σμικρόν τι σφαιρίδιον· πρὸς ἑτέρους δὲ Ἡλίου ἢ ἀπλανεῖς ἀστέρας συγκρινόμενη ἐστὶ μαθηματικόν τι σημεῖον, ὅπως ἀδιόρατον, ὡς προῖων ὁ λόγος δηλώσει.

Ὁ Ἡλιος κατ' ὄγκον ἐστὶ μείζων τῆς Γῆς κατὰ 1 καὶ 1/2 ἑκατομμύριον.

Προσέτι εἰς τὸ Ἡλιακὸν ἡμῶν σύστημα ἀνήκουσι καὶ πληθὺς Κομητῶν, (Περὶ τοὺς πεντακκοσίους) οἵτινες στρέφονται καὶ αὐτοὶ περὶ τὸν Ἡλίον, ἄλλοι μὲν, ὡσπερ ἡ Γῆ καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται, ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἄλλοι δὲ, τούναντίον, ἐξ ἀνατολῶν πρὸς Δυσμᾶς κτλ. οἱ Κομηῆται ἐν γένει εἰσὶν ἄπειροι τὸν ἀριθμὸν· ὅσοι ἰχθῦς ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς ὠκεανοῖς καὶ ἐν ταῖς θαλάσσαις (λέγει, ὁ περιώνυμος Ἀστρονόμος Κέπλερ), τόσοι Κομηῆται ὑπάρχουσιν καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ὁ Ἡλιος δὲ πάλιν μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν στρεφόμενων πλανητῶν, ὑποπλανητῶν καὶ Κομητῶν στρέφεται (καὶ τοῦτο ἀνεκάλυψεν ὁ Μέγας ἀστρονόμος Ἑρσχιελ) περὶ ἕτερον κέντρον ἢ Ἡλίον, ὅστις διὰ τὸν γιγαντωδέστατον καὶ καταπληκτικὸν αὐτοῦ ὄγκον ὀνομάζεται Ἡρακλῆς· διατρέχει δὲ ὁ Ἡλιος συμπεριγῶν τὴν συνοδείαν αὐτοῦ τὴν περὶ τὸν Ἡρακλῆ τροχιάν του μετὰ ταχύτητος ἐκπληκτικῆς, δηλαδὴ εἰς διάστημα μίᾳς ἡμέρας διατρέχει 334 χιλ. γεωγραφικῶν μιλλιῶν. Καθὼς δὲ περὶ τὸν ἡμέτερον Ἡλίον περιστρέφονται οἱ Πλανῆται οἱ ὑποπλανῆται καὶ οἱ Κομηῆται, οὕτω περὶ τὸν Ἡρακλῆ περιστρέφονται πλὴν τοῦ ἡμετέρου Ἡλίου καὶ ἕτεροι ὡσαύτως ἀπλανεῖς ἀστέρες ἢ ἡλιοι, ἕκαστοι μετὰ τῆς πολυαριθμοῦ αὐτῶν δορυφορίας· ὁ δὲ τρομερὸς οὗτος πάλιν Γίγας, ὁ Ἡρακλῆς, στρέφεται καὶ αὐτός, κατὰ τὸν Ἑρσχιελ, μεθ' ὄλων τῶν περὶ αὐτὸν Οὐρανίων σωμάτων περὶ ἕτερον κεντρικώτερον Ἡλίον, ἄνευ συγκρούσεως, ἀλλ' ἐν μεγίστῃ ἀρμονίᾳ καὶ τάξει, καὶ οὗτος περὶ ἕτερον κεντρικώτερον καὶ οὕτω καθεξῆς· οὕτω λοιπὸν τὸ πᾶν φαίνεται ἀπολήγον εἰς ἓν καθολικώτατον τῆς Δημιουργίας κέντρον· ἢ δὲ ἀλληλουχία καὶ

συνεξάρτησις αὐτῶν ὄντων ἀριδίλως ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει ὃν ἀπόλυτον καὶ ἀνεξάρτητον.

Ἡ δὲ ἀπόστασις τοῦ Ἡλίου ἀπὸ τῆς Γῆς ἐστὶν οὕτω μεγάλη (38 ἑκατομ. λευγῶν), ὥστε σφαῖρα τηλεβόλου ἐξακοντιζομένη, καθ' ὑπόθεσιν, ἀπὸ τοῦ Ἡλίου εἰς τὴν Γῆν, δεῖται 25 ἔτη ἕως οὐ πέσῃ ἐπ' αὐτῆς. Καὶ ὁμοῦ τοῦ φωτός ἡ ταχύτης ἐστὶν ἀσυγκρίτῳ λόγῳ μείζων τῆς ταχύτητος τῆς σφαίρας τοῦ τηλεβόλου· διότι τὸ φῶς ἐκπεμπόμενον ἐκ τοῦ Ἡλίου καὶ δι' ἀνακυκλήσεων ὀδεῦον διατρέχει 38 ἑκατομμύρια λευγῶν εἰς 8' 13" λεπτά! τῆς δὲ, πάλιν, ἀπειροσίου ταύτης τοῦ φωτός ταχύτητος κατ' ἀσύγκριτον λόγον ταχύτερα ἐστὶν ἡ ταχύτης τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ.

Περὶ Κομητῶν, μεγέθους καὶ ἀποστάσεως αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Ἡλίου.

Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν περὶ τὸν Ἡλίον στρεφόμενων Κομητῶν καὶ φωτιζομένων ὑπ' αὐτοῦ ἐστὶ πολυάριθμος· ἀλλ' ἐκ τούτων οἱ ἀστρονόμοι μόνον 180 ἠδυνήθησαν νὰ προσδιορίσωσι τὰς τροχιὰς· τὸ δὲ θαυμαστότερον, ὅτι ἐκ τῶν κομητῶν τούτων, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ Ἡλιακὸν σύστημα, ὑπάρχουσι πλεῖστοι, δεόμενοι χιλιάδων ἐτῶν πρὸς ἀποτερμάτωσιν τῆς περὶ τὸν Ἡλίον ἑλλειψοειδέστατης αὐτῶν τροχιᾶς· οὕτω π. χ. ὁ κατὰ τὰ 1811 φανείς παρετηρήθη ὅτι χρῆζει 3065 ἐτῶν, ὅπως διατρέξῃ τὴν περὶ τὸν Ἡλίον τροχιάν αὐτοῦ· ἕτερος Κομητῆς ἀνεφάνη κατὰ τὸ 1680· ὑπελόγησε δὲ ὁ διάσημος Γερμανὸς ἀστρονόμος Henke ὅτι χρῆζει 8800 ἐτῶν ὅπως περιέλθῃ τὸν Ἡλίον· ἐπομένως ὅπως γένηται πάλιν ὁρατὸς εἰς τοὺς μεμακρυσμένους ἀπογόνους ἡμῶν, δεὸν νὰ παρέλθωσι 8600 ἔτη ἀπὸ τῆς σήμερον· τόσα, δηλονότι, ὅσα οὕτω παρελήθον ἀπὸ τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου (εἰς ὅποιαν ἄρα γε ἠθικὴν, διανοητικὴν, κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν, πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν εὐρήσει ὁ Κομητῆς οὗτος, κατὰ τὴν τότε ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, τὴν ἀνθρωπότητα;) ὁ δὲ κατὰ τὸ 1807 φανείς παρετηρήθη ὅτι εἶχεν ὑπερφυεῖς μέγεθος, διότι καταμετρηθεῖσα ἡ κόμη αὐτοῦ εὐρέθη ἔχουσα ἑκτασιν, ὅση ἡ ἀπόστασις τῆς Γῆς ἀπὸ τοῦ Ἡλίου!

Καὶ ὁ μὲν πυρὴν τῶν Κομητῶν, ὡς πυκνότερος ἀντανακλᾷ πλεῖον φῶς τοῦ Ἡλίου, διὸ καὶ φωτεινότερός ἐστίν· ἢ δὲ κόμη αὐτῶν σύγκειται

ἐκ λεπτολέπτου τινός ὕλης, τοσοῦτον ἀρχιᾶς, ὡς-
τε ἄθλα στον διέρχεται δι' αὐτῆς τὸ φῶς τοῦ
Ἥλιου· διὸ καὶ οἱ ἀστρονόμοι ἠδυνήθησαν νὰ
διακρίνωσι πολλάκις ὄπισθεν τῆς κόμης ἀστέρας.

Καὶ ὁ μὲν τῶν Κομητῶν ὁ κατὰ τὰ 1814 φα-
νεὶς ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοῦ Ἥλιου 8,400,000,
000 γεωγραφικῶν μιλίων, ὁ δὲ κατὰ τὸ 1680,
17,600,000,000· (μέχρι τοιαύτης ἀπερινοήτου
ἀποστάσεως, καὶ πολλῶ ἔτι μείζονος, ἐνεργεῖ ἡ
ἔλξις τοῦ Ἥλιου!) κινουῦνται δὲ οἱ Κομητῆται με-
τὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος κατὰ τὸ περιήλιον
αὐτῶν, βραδύτατα δὲ κατὰ τὸ ἀφήλιον· οὕτω λ.
χ. ὁ κατὰ τὸ 1680 φανεὶς παρατηρήθη ὑπὸ τῶν
ἀστρονόμων ὅτι κατὰ τὸ περιήλιον διατρέχει ἐπὶ
τῆς τροχιάς αὐτοῦ εἰς 1' 55" γεωγραφικὰ μίλια·
κατὰ δὲ τὸ ἀφήλιον ἐν τῷ αὐτῷ χρονικῷ δια-
στήματι μόλις διατρέχει 10 πόδας. (Γνωστὸν δ'
ἐκ τῆς φυσικῆς ὅτι ἡ ἑλκτικὴ δύναμις τοῦ ἔλκον-
τος σώματος ἐλαττοῦται ἐν ἀντιστρόφῳ λόγῳ τοῦ
τετραγώνου τῆς ἀποστάσεως τοῦ ἔλκομένου σώ-
ματος)· ἀλλ' ὅσον ἂν ἀπομακρυνθῶσιν οἱ Κομη-
ται ἀπὸ τοῦ κέντρου αὐτῶν, ἀδύνατον νὰ ὑπο-
πέσωσιν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἑλκτικῆς δυνάμεως
ἐτέρου ἀστέρος ἢ Ἥλιου καὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς
τὸ σύστημα ἐκείνου, (ὅπερ ἤθελεν ἐπιφέρει τὴν
ἀναστάτῳσιν τοῦ Παντός) διότι ὁ πλησιέστερος
τῷ ἡμετέρῳ ἡλίῳ ἀστήρ ἀπέχει ἀπ' αὐτοῦ 250 ἀκτῆς
ἢ ὁ Κομητῆς τοῦ 1680, δηλονότι·

$$17,600,000,000 \div 250 =$$

$$= 4,400,000,000,000 \text{ γεωγρ. μιλ.}, \text{ ἀριθμὸς}$$

ἀκατάληπτος τῇ ἡμετέρᾳ διανοίᾳ· ὅπως δὲ λά-
βητε ἰδέαν τινὰ τοῦ ἀπερινοήτου τούτου ἀριθμοῦ
προστιθέμεθα παρεκθατικώτερον τὰ ἐξῆς:

Ὅτε ἐγένετο λόγος περὶ πολεμικῶν ἀποζη-
μιώσεων τῆς Γαλλίας πρὸς τὴν Γερμανίαν, διά-
σημὸς τις μαθηματικὸς ἐν Βελγίῳ, ἵνα κατα-
στήσῃ ὅπως οὖν καταληπτὸν τὸ ποσὸν πέντε δι-
σεκατομμυρίων φράγκων, ἐδημοσίευσεν ἐν ἐφημε-
ρίδι τὰ ἐπόμενα: « τὸ βάρος, ἔγραψεν, ἐνὸς δι-
σεκατομμυρίου φράγκων εἰς ἄργυρον ἰσοδυναμεῖ
πρὸς πέντε ἑκατομμύρια χιλιογράμμων (ἦτοι ὁ-
κάδων 3,900,000)· ὅπως δὲ μετακομισθῆ διὰ
ξηρᾶς ὁ ὄγκος οὗτος ἀπαιτοῦνται δισχιλίας φορ-
τηγαὶ ἄμαξαι τέθριπποι· διὰ θαλάσσης δὲ πλοῖον
ἰσομέγεθες τῇ κιβωτῷ τοῦ Νῶε, ἧτις εἶχε μῆκος

310 πήχεων, πλάτος 50 καὶ βάθος 30 — ἂν ἐ-
σφυρηλατεῖτο εἰς ράβδους ἐνὸς δακτύλου τὸ πάχος,
τὸ ὅλικόν μῆκος τῶν ράβδων ἤθελεν εἶσθαι 655,
000 μέτρων· τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο ἤθελεν ἐξαρκέ-
σῃ ἵνα περιφραχθῆ ἡ πόλις τῶν Βρυξελλῶν με-
τὰ τῶν προαστείων διὰ κιγκλίδων, ἔχουσῶν ὕψος
δέκα ποδῶν. — Ἐὰν ἤθελε στρωθῆ διὰ φράγκων
γραμμῆ ἔχουσα τεσσάρων μέτρων πλάτος, ὅσον
δηλονότι ἐστὶ τὸ πλάτος τῶν μεγάλων ὁδῶν τῶν
Βρυξελλῶν, ἤθελε καλύψῃ μῆκος 132,250 μέ-
τρων· τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ὑπερβαίνει τὸ ἀπὸ
Βρυξελλῶν εἰς Βερδιέρην. — Γραμμῆ ἐνὸς δι-
σεκατομμυρίου μονοφράγκων ἔξει μῆκος 23 ἑκατ.
μέτρων, ὅπερ ὑπερβαίνει κατὰ 750 λεύγας τὴν
ἡμιπεριφέρειαν τῆς Γῆς. Τέλος πάντων ἂν ἐν δι-
σεκατομμύριον φράγκων ἐτίθετο ἐν καιρῷ τῆς Γεν-
νήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐντὸς μηχανῆς ἐκ-
βαλλούσης ἀνὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας ἐν μονό-
φραγκον, ἤθελεν ἐργάζεσθαι ἔτι μίαν ὄλην πεν-
τηκονταετηρίδα πρὸς ἐκβολὴν καὶ τοῦ τελευταίου
μονοφράγκου». Ἐκ τούτων ἐννοησάτω ὁ ἀναγνώ-
στης τὸ πέντακις μείζον ποσὸν τῶν
πέντε δισεκατομμυρίων, εἰς οὗ τὴν ἀπότιν κα-
τεδικάσθη ἡ ἀναξιοπαθοῦσα ἐνδοξὸς Γαλλία.

Ἄλλ' ἐνταῦθα, ἀντὶ τῆς ἐλαχίστης διαστά-
σεως τοῦ μονοφράγκου ἔχομεν γεωγραφικὸν μί-
λιον, καὶ ἀντὶ 5,000,000,000, ἔχομεν 4,400,
000,000,000. ἀριθμὸς ἀκατάληπτος, καὶ ὅμως
πεπερασμένος!

Ἀπανταχοῦ, ὅπου τῆς φύσεως ἂν ἐμβλέψω-
μεν ἀπαντῶμεν πράγματα ἀκατάληπτα τῇ ἡμε-
τέρᾳ διανοίᾳ· ἐν ᾧ δὲ ἐν τῇ φυσικῇ τάξει, τὰ
πλεῖστα, ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοηθῆ ὁ ἀνθρώπινος λό-
γος, πολὺ πλέον τὰ ἐν τῇ ὑπερφυσικῇ τάξει.

Ὅθεν ὁ λογικὸς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἀπορρι-
πτῆ οὐχὶ τὰ ὑπὲρ λόγον, ἀλλὰ μόνον τὰ πα-
ρὰ λόγον· ὅσον δὲ παράλογόν ἐστὶ τὸ ν' ἀρνηταί-
τις φαινόμενόν τι τῆς πεπερασμένης φύσεως, ὡς
ἀγνοῶν τὸν λόγον τοῦ φαινομένου ἐκείνου, τοσοῦ-
τον παράλογόν ἐστὶ καὶ τὸ ἀρνεῖσθαι γεγονὸς τι,
ἀναγόμενον εἰς τὴν ὑπερφυσικὴν τάξιν, διὰ τὴν
ἀγνοίαν τοῦ πῶς τοῦτο γέγονεν, ἢ γίγνε-
ται. « Μήποτε τὰ ἐν ποσῇ, φησὶν ὁ φιλόσοφος
τῆς Ἐκκλησίας Πατρῶν, ὁ Μέγας Βασιλεὺς· « μή-
ποτε τὰ ἐν ποσῇ καὶ τὰ ὁσημέραι ὑπὸ τῶν ἡμε-

τέρων χειρῶν φηλαφόμενα κατανοοῦμεν; ἢ πῶς
τῶν ἐξωθεν σωμάτων ἀντιλαμβανόμεθα; ἢ πῶς
τὸ ἄυλον τῷ ἐνύλῳ συνέρχεται; οἷα τις ἢ ἐν αὐ-
τῷ καὶ τῷ σώματι ἐνέργεια πέφυκε; πῶς μνημο-
νεύομεν τῶν παρεληλυθότων; πῶς οὐκ ἐπισκοπεῖ
τῇ τῶν προλαβόντων γνώσει ἢ τῶν ἐπιγιγνομέ-

Ὁ κατὰ τὸ 1807 φανεὶς ΚΟΜΗΤΗΣ

των προσθήκη, ἀλλ' ἀσιγγυτοὶ αἱ μνήμαι διαφυ-
λάττονται, ἢ πῶς τοσαῦτα ἔτερα, ὧν τὴν γνῶ-
σιν ἀπάντων ἀφρηθήμεθα; Διὰ ταῦτα μὲν τὸ μέ-
γεθος τῶν περὶ ἡμᾶς γιγνομένων ὁμολογοῦμεν,
τούς λόγους δὲ τῷ Δημιουργῶντι παραχωροῦ-

μεν» (Λογ. εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Γέν.).

Ὅσῳ δὲ μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος σπουδάζει, τὸ
βιβλίον τῆς φύσεως καὶ τὸ βιβλίον τοῦ πνευμα-
τος, ὅσῳ πολυμαθέστερος γίγνεται, τόσῳ μᾶλ-
λον κατανοεῖ τὴν γυμνότητα καὶ ἀσθένειαν τοῦ

άνθρωπίνου πνεύματος, και επομένως ταπεινούται και μετριοφρονέστερος γίνεται και τοιοῦτοι ἦσαν πάντες οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι και οἱ βαθυνοῦστατοι φυσιοδίφαι και ἐπιστήμονες, οἷος ὁ Σωκράτης εἰπὼν « ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα » ἐφ' ἧ και ὑπὸ τῆς ἐν Δελφοῖς Πυθίας ἀνεκηρύχθη « σοφώτατος πάντων ἀνθρώπων » « Σοφὸς Σοφολκῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης, ἀδῶν δ' ἀπάντων σοφώτατος Σωκράτης. » Τίς δ' ἔστιν ὁ εἰπὼν « ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα ; » ὁ πατήρ τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας ὁ μετὰ τοῦ ὑψινοστάτου αὐτοῦ μαθητοῦ, τοῦ δαιμονίου, φησὶ, Πλάτωνος κρούσας, οὕτως εἰπεῖν, τὰς Πύλας τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ προλάνας τὴν ὁδὸν εἰς τὰς Ὑψίστας και Θεοσδότους τοῦ Εὐαγγελίου ἀληθείας· οἷος προσέειπεν ἡ ὁ Μέγας φυσιοδίφης Λαπλάκιος (La Place), ὁ περιώνυμος τοῦ Systeme du monde συγγραφεὺς, ὅστις ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τοὺς παρισταμένους φίλους και μαθητὰς αὐτοῦ, ἐξυμνοῦντας τὴν μεγάλην αὐτοῦ σοφίαν· « Φίλοι μου, ὅπερ γινώσκω ἔστιν ἐλάχιστον· ὅπερ δὲ ἀγνοῶ ἀκαταμέτρητον. » Ὡμεν λοιπὸν, μετριοφρονες, και μὴ τολμῶμεν κρίνειν, τυχόν, ἢ ἐπικρίνειν ὅσα ἀγνοοῦμεν, ἵνα μὴ ὑψηλοφρονούντες και πετώντες δι' Ἰκαρίων πτερῶν πάθωμεν τὸ τοῦ Ἰκάρου, διηνεκῶς ἐνθυμούμενοι τὸ τοῦ ὑψιπέτου τῆς φιλοσοφίας ἀετοῦ, τοῦ Μεγάλου Βάκωνος μέγα ἀπόφθεγμα. « Ἡ μὲν ἄγνοια ἄγει πρὸς τὴν ἀπιστίαν, ἡ δὲ ἐπιστήμη πρὸς τὴν πίστιν. »

Ἐπανερχόμεθα ὅθεν παρεξέβημεν.

(ἀκολουθεῖ.)

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1815, ἀνὴρ τις, ὠχρὸς και ρευμῶδες ἔχων τὸ ὄμμα, περιφέρετο εἰς τινὰ τῶν δεινροστοιχιῶν τοῦ δάσους τῶν Βιγκεκῶν, ὅπερ ἐχρῦσον μαγευτικῶς αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου.

Ὁ νέος ἠκροῶτο τὸν ἄρουρον τῶν ὀρυῶν, τὰς ὁποίας ὑπέσειεν μελαγχολικῶς ὁ ἄνεμος τῆς ἐσπέρας, και τὸ φύλλωμα αὐτῶν, ὡς αἱ ὀδωδωνῆ-

αι ἐκεῖναι δρεῖς, ἐφαίνετο ψιθυρίζον εἰς τὸ οὐρανὸν αὐτοῦ λέξεις μυστηριώδεις.

Ἐνίοτε διάχρυσος ἀκτὶς εἰσδύουσα διὰ τῶν ἀραιωμάτων τῶν φύλλων, ἐφώτιζε τὸ μέτωπον τοῦ σκεπτικοῦ νέου και περιηύραζεν αὐτὸν δι' ἐξόχου τινὸς λάμψεως. Εὐκόλον δὲ ἦτο νὰ μαντεύσῃ τις, ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν ἐκ τῶν ἐνθουσιωδῶν ἐκείνων ψυχῶν, ἃς ἡ θεὰ τῶν τῆς φύσεως καλλωνῶν ἀναρπάζει, και αἷτινες μετὰ πτερυγῶν τῆς ποιήσεως φερόμεναι, μεταφέρονται εἰς τὰς ὑψηλοτέρας χώρας τῆς ἐκστάσεως.

Ὁ Μιλλεβουά, (1) διότι ἦτο αὐτὸς, ἐλθὼν νὰ ζητήσῃ τὸν καθαρὸν τῆς ἐξοχῆς ἀέρα εἰς τὴν ἰατρειαν τῆς σκληρᾶς νόσου, εἰς ἣν ἐμελλε νὰ ὑποπέσῃ τὸ ἐπιὸν ἔτος, ὁ Μιλλεβουά ἀπεσπάσθη τῶν σκέψεων του ὑπὸ κρότου βημάτων, ἀκουσθέντων πλησίον του.

Ἐστράφη, και γυνὴ τις νέα, και εὐπόρουρος ἔθιξεν αὐτὸν, διαβαίνουσα, διὰ τῆς μεταξωτῆς ἐσθῆτός της.

Διῆλθε δὲ ἐσπευσμένως ἔμπροσθέν του, χωρίς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ταπεινὴν ὑπόκλισιν, τὴν ὁποίαν πρέπον ἐνόμισε νὰ τῇ ἀποτείνῃ, και ἔγινεν ἄφαντος εἰς τὸ πύκνωμα τοῦ δάσους, ὡς βραχεῖα τις ὀπτασία.

Συνελθὼν ἐκ τῆς πρώτης του ἐκπλήξεως ὁ ποιητῆς ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἡ γυνὴ ἔγινεν ἄφαντος, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐπανίδη, και σχεδὸν ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ παρουσία ἐκείνη ἦν πλάνη τῆς φαντασίας του. Τίς ἦτον ἡ γυνὴ αὕτη, διατί παρῆλθε χωρίς ν' ἀποδόσῃ τὸ προσηγόρευμά του, διατί εὐρίσκετο μόνη εἰς τὸ δάσος, και κατὰ τοιαύτην μάλιστα ὥραν;

Οὐδεμιᾶς τῶν ἀποριῶν τούτων ἠδυνήθη νὰ εἰκάσῃ τὴν λύσιν.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπανῆλθεν ὑπὸ τὰς αὐτὰς στοὰς, και εἰς τὸ πρῶτον βῆμά του, εἶδε τὴν μυστηριώδη γυναῖκα, καθημένην ὑπὸ τι δένδρον ὑψικομον και ἀναγινώσκουσαν βιβλίον, ὅπερ, κατὰ τὸ φαινόμενον, συνεχίνει αὐτὴν μεγάλως.

Ἀλλὰ μόλις ἰδοῦσα τὸν ποιητὴν μας πλησιάζοντα, και ἐγειρομένη πάραυτα, φεύγει μετὰ το-

(1) Γνωστὸς ποιητῆς Γάλλος, πρόωρος ἀπαθανῶν.

σαύτης σπουδῆς, ὥστε λησμονεῖ τὸ βιβλίον της ἐπὶ τῆς χλόης.

Ὁ ποιητῆς λαμβάνει τὸ βιβλίον, τὸ θεωρεῖ . . . Ὡ τῆς ἐκπλήξεώς του! εἶ; τόμος τῶν ποιησῶν του . . . τὸ σημεῖον εὐρίσκετο κατὰ τὸ ἐξῆς τεμάχιον τοῦ ποιήματος. Ἡ μ η τ ρ ι κ ῆ σ τ ο ρ γ ῆ.

Ἡ μήτηρ μόνη ν' ἀγαπᾷ περιπαθῶς γνωρίζει, Ὡ! πλοῦτον εἰς τὰ σπλάγχνα της ἀγάπης θησαυρίζει. Τὸ φίλτατον παιδίον της μήτηρ τις εἶχε γάσει, Ὁ Χάρων ἐκ τῶν κόλπων της ἦλθε νὰ τὸ ἀρπάγῃ. Σεβάσμιος δὲ ἱερεὺς αὐτὴν ἐπαρηγόρει, Καὶ ἔλεγε « μὴ θλίβεται προτριλεστάτη κόρη » Μὴ θλίβεται. τοῦ Ἀβραάμ τὴν ἀρετὴν μιμήσου. Καὶ ὡς αὐτὸν ὑποταγὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὀπίσσω. Ὁ Ἰψιστος ἐζήτησε τὸ τέκνον του νὰ θύτῃ. Καὶ ὁ πατήρ τὸ ἔθυσε, χωρίς κἄν νὰ δακρύτῃ. Ὡ! Ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλεν ἀπὸ μητρὸς καρδίαν. Ζητήσῃ τὸσον ἄπειρον, τὸσον σκληρὰν θυσίαν.

Ὁ Μιλλεβουά συνεκινήθη. Ἡ καρδία του ἐπαλλεν ὑπὸ κρυπτῆς τινος ἀλαζονείας.

Ἀμέτως δὲ διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἐφυγεν ἡ ἄγνωστος, μ' ἀπόφασιν νὰ πληροφορηθῇ τὰ κατ' αὐτήν.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀκολουθῶν πάντοτε τὴν ἄγνωστον, ἔφθασεν εἰς τὸ παρακείμενον πολύχμιον και εἶδεν αὐτὴν εἰσερχομένην εἰς τὸ κοιμητήριον, και ριπτομένην ὡς ἐν ἀπογνώσει ἐπὶ ἐνὸς τάφου.

Ὁ τάφος οὗτος ἦτο τέκνον.

Ὁ Μιλλεβουά, θεωρῶν τὸ βιβλίον, ὅπερ ἐκράτει εἰσέτι εἰς τὰς χεῖράς του, ἐμάντευσε διατὶ ἡ ἄγνωστος ἐσημείωτε τὸ χωρίον τοῦτο.

Ἄ! ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλεν ἀπὸ μητρὸς καρδίαν.

Ζητήσῃ τὸσον ἄπειρον, τὸσον σκληρὰν θυσίαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέβαινον ὁ νεωκόρος· ὁ Μιλλεβουά ἐσταμάτησεν αὐτὸν ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ και λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς δυστυχῆς αὐτῆς γυναίκος, τὴν ὁποίαν ἐθλίβε τοσοῦτον ἡ ἀπώλεια τοῦ τέκνου της.

— Οἶμοι! Κύριε ἀπεκρίθη ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ἔρχεται ἐνταῦθα καθεκάστην πρωίαν και φέρει ἀνθοδέσμη ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου, ἐφ' οὗ καταπίπτει και μένει ὥρας πολλὰς κειμένη, ὡς ἂν περιέμενε και αὐτὴ τὸν θάνατον!

— Καὶ ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ὁ ποιητῆς.

— Βαρὼν ἡ Δὲ Ποντή.

— Δὲν εἶναι ἡ χῆρα στρατηγοῦ τινος τῆς Αὐτοκρατορίας, και δὲν διαμένει εἰς τὸ πλησίον ἐδῶ χωρίον τοῦ Φοντεναίου;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ νεωκόρος. Ἀψηφοῦσα βροχὴν και ἥλιον, ἐπρόσθεσεν οὗτος, ἄνεμον και χιόνα, ἐξέρχεται καθεκάστην τοῦ πύργου της διὰ νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦ υἱοῦ της. Καὶ τοῦτο διαρκεῖ ἤδη ἐν και ἡμισυ ἔτος.

— Τῆς δυστήνου μητρὸς! εἶπεν ὁ Μιλλεβουά, σπογγίσας ἐν δάκρυον, ἐκρεῦσεν τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Κλαίετε, εἶπεν ὁ νεωκόρος, . . . Ὡ! ἐὰν ἡ δύνατο και ἡ βάρων νὰ κλαύσῃ ὡς ἡμεῖς!

Ὁ νέος ἐθεώρησε τὸν νεωκόρον μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἡ λύπη της εἶναι τρομερὰ, κύριε, οὐτ' ἐν δάκρυον νὰ χύσῃ εἰμπορεῖ! . . . Οἱ ἱατροὶ λέγουσιν ὅτι ὡς ἐκ τούτου θέλει παραφρονήσῃ.

— Δύστηνος μήτηρ! δύστηνος μήτηρ! ἐπανελάβεν ὁ Μιλλεβουά.

Εἶτα κτυπῶν αἴφνης τὸ μέτωπόν του, ὡς καταλειφθεὶς ὑπὸ ἀπροσδοκῆτου ἐμπνεύσεως.

— Θέλει κλαύσει, ἀνεφώνησε, θὰ τὴν σώσω!

Και ἔσυρε τὸν νεωκόρον ἐξω τοῦ κοιμητηρίου, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ μὴ φανερώσῃ τίποτε. Ὑπεσχέθη, και συνεφώνησεν νὰ ἐνταμωθῶσι τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἡ βάρων ἐμελλε νὰ ἀφήσῃ τὸν τάφον.

. . . . .

Ἡ μήτηρ πιστὴ εἰς τὴν καθημερινὴν ἐπίσκεψίν της, τὴν ἐπιούσαν, ὡς πάσας τὰς προλαβούσας ἡμέρας, ἦλθε και ἐγονάτισεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ τέκνου της, ὅτε παρετήρησεν ἐν μέσῳ δέσμης ρόδων, τεθειμένων ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ μαρμάρου, γραμμᾶτιον ἡμιηνεωγμένον.

Ἐκθαμβὸς και πάλλουσα τὴν καρδίαν, κύπτει, λαμβάνει τὸ δελτίον, τὸ ἀνοίγει και ἀναγινώσκει τοὺς ἐξῆς στίχους, οἵτινες ἐφαίνοντο στελλόμενοι αὐτῇ ἐξ οὐρανοῦ, παρὰ τοῦ ἀγγέλου, τὸν ὁποῖον ἀπώλεσε.

“ Ἦ ἄνθη δι' ὧν τὸν τάφον μου κάθε πρωὶ στολίζεις, Μαραίνονται, ὦ μητὲρ μου, και χάνουν τ' ἄρωμά των. Μὲ τὰ θερμά σου δάκρυα θέλω νὰ τὰ ποτίζῃς. Κ' ἐθὺς θ' ἀναλαμβάνωσι τὰ πρῶτα χρώματά των.

κλαίτε, και εις την δέησιν ζήτει παρηγορίαν
κατά του πένθους τής σκληράς κ' άώρου τελευτής μου
κλαίτε, και φεύγουσ' άφινε ένθύμησιν γλυκεϊαν
Μέχρι τής επανόδου σου, προς τέρψιν τής ψυχής μου."

Η μήτηρ άφηκε κραυγήν, τό στῆθος τής έξογκώ-
θη, κλαυθμοί έξῆλθον αύτου και επί του ψυχρού
μυρμάρου του μνήματος έρρευσαν τά δάκρυά της
ποταμηδόν.

Έσώθη!

Η μουσα του ποιητου έγένητο ισχυροτέρα τής
των ίκτρών έπιστήμης, διότι έγνώρισε να δονήση
την ΐναν εκείνην τής καρδίας, έξ ἧς άπορρέουσι
τά δάκρυα.

Άνεγειρομένη η βαρώνη, παρετήρησεν όπισθεν
αύτης άνδρα, μελαγχολικην και γλυκεϊαν έχον-
τα την φυσιογνωμίαν, χύνοντα δε ως αύτη δά-
κρυα και περιεστοιχισμένον ύφ' όλης τής οικογε-
νείας της.

— Προς Θεου! κύριε, τίς είσθε; έκραύγασεν
αύτη πίπτουσα εις τά γόνατα.

— Ο ποιητής των στίχων τούτων, άπεκρίθη
ό άγνωστος, έξάγων του κόλπου του τό την προ-
τεραίαν λησμονηθέν επί τής γλώσσης βιβλίον

Η δύστηνος μήτηρ έννόησε τά πάντα και έρ-
ρίφθη εις τας άγκάλας του Μιλλεβουά.

Υπήρξε δε τούτο ό ώραίότερος, αλλά και ό τε-
λευταίος θρίαμβος του ποιητου!

Μετά την πτώσιν των φύλλων, η μήτηρ του
έκλαιεν ώσαύτως επί του μνήματός του.

Τόν θάνατόν του προησθάνθη ό Μιλλεβουά, και
προέφαλλεν τό επόμενον ποίημα,

ΤΑ ΠΗΠΤΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ.

Του φθινοπώρου πίπτουσι γὰ φύλλα μαραμένα,

και κριερδς ό άνεμος χαμαί διασκορπίζει,
ή άηδών έσίγησε και θέλητρον κανένα
Την φύσιν δεν στολίζει

Με βήμα κάμπτον και βραδύ, κατά τά δάση μόνος,
μόνος περιφέρετο μίαν φοράν άκόμα
νέος τις όν ό θάνατος έκάλει έπιμόνος,
και έλεγε περ σκοπών με θελιμμένον όμμα.

"Ω δάτη μου αγαπητά! χαιρέτε . . . άποθήστω . . .
Θανάτου εις τό πένθος σας προμήνυμα εύρίσκω . . .
πίπτουν τά φύλλα σας. κ' έγώ μ' αύτά συγχρόνως πίπτω
κα' επί του τάφου τό θνητόν περίβλημά μου ρίπτω.

"Ω! διατί προμάντευμα φρικτόν να με προείπη;
" Νέε! ως φύσημα βορρά, θα σε μαράν' ή λύπη,
" κ' όταν των δένδρων πίπτωσι τά φύλλα εις τά δάση,
" ό του θανάτου άνεμος; και σε θα ν' άραρπάτη . . .
και ίδού θλίστω . . . ή ψυχρά πνοή ή του θανάτου

Με ήγγισεν . . . αισθάνομαι τό κρύον φύτημά του.
και ήδη ως άνωφελη σκιάν παρερχομένην
του βίου μου την άνοιξιν άώρος σβινομένην . . .

Ω πέσε, περ' έφήμερον φύλλον, κ' από τό όμμα
τής θελιμμένης μου μητρds κρύψε τό μαύρον χώμα,
τό μόλις έσκαμμένον,

"Οπου θα κεΐται αύριον τό πτώμά μου θαμμένον.
έλλ' εάν έλθη προς αύτό μονήρης και θρηνούσα
ή κόρη, ήν επί τής γῆς ένθέρμως αγαπούσα,
εις έλαφρόν τι θόρυβον. άς έγερθ' ή σκιά μου
Δια να παρηγορηθούν τά άψυχα όστᾶ μου.

είπε κ' άπήλθεν . . . όταν δε τό φύλλον είχε πέσει
τό έτχάτον, και ή ζωή του νέου είχε σβέσει
τόν τάφον του άνέσκαψαν δρυός τινος πλησίον,
κ' ένα σταυρόν τῶ έβαλαν ως νεκρικόν μνημείον . . .
ή κόρη όμως, εις την γῆν που είχεν αγαπήσει,
δεν ήλθεν εις τό μνήμα του επάνω να θρηνηση.
και έσταται περίλυπον τό έρημόν του μνήμα . . .

"Εκτοτε μόνος ό βοσκός, με τό βχύ του βήμα,
όταν την ποιμνην του εκεί πλησίον που φυλάττει,
Του μαυρωλείου κάποτε την σιωπήν ταραττει.

ρά τῆ Υψ. Πύλη πρεσβευτου τῆς Περσίας στρα-
τηγου ΜΙΡΖΑ ΜΟΧΣΙΝ ΧΑΝ.

Ο στρατηγός Μοχσίν Χάν έγεννήθη έν
Ταυριδί τῆν 22αν Μουχαρέμ 1240 Έγείρας. Ο

πατήρ αύτου Σεΐχ Γκαζέ ήτον άραβικῆς κατα-
γωγῆς και άπόγονος των αρχηγών τῆς φυλῆς
Βάνι-Σεΐβάν. ή δε μήτηρ αύτου κατήγετο έξ ά-
πογόνων του Προφήτου.

Ο παρὰ τῆ Υψ. Πύλη Πρεσβευτῆς τῆς Περσίας Στρατηγός ΜΙΡΖΑ ΜΟΧΣΙΝ ΧΑΝ.

Ο πατήρ αύτου πορέσχε μεγάλας ύπηρεσίας
εις τόν Μωχαμέτ Σάχ, πατέρα του νύν Σάχου,
και μεγάλως παρ' αύτου έξετιμάτο.

Έκ παιδικῆς αύτου ηλικίας ό στρατηγός Μοχ-
σίν Χάν παρέσχε ενδείξεις τῆς εκτάκτου εκεί-
νης όξυνοίας και διανοητικῆς, διορατικότητος ἧ-
τις έμελλε να αναδείξη αύτόν μίαν ήμέραν ένα
των έξοχωτέρων τῆς πατρίδος αύτου διπλωμα-
τών. Ένσκήψας ιδιαιζνύτως εις την μελέτην τῆς

Γαλλικῆς γλώσσης έποιήσατο λίαν βαθείας έν
αύτῃ σπουδᾶς. Η εκ του γαλλικοῦ εις την περ-
σικῆν μετάφρασις του λαμπροῦ εκείνου έργου του
Φενελώνος, του Τηλεμάχου, κατέδειξεν ότι ό
Μοχσίν Χάν ήτο κάτοχος σπουδαιοτάτων επί τῆς
γαλλικῆς γνώσεων. ένῶ άφ' έτέρου τό τερπνόν
εκείνο ύφος όπερ ιδιαιζνύτως διέκρινε τά εις την
περσικῆν διάλεκτον πονήματα αύτου κατεδείκνυ-
εν ότι ό νεαρός συγγραφεύς έπίστατο έντελῶς έ-

Η Α. ΕΞΟΧΟΤΗΣ Ο ΠΑΡΑ ΤΗ: ΥΨ. ΠΥΛΗ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΙΡΖΑ ΜΟΧΣΙΝ ΧΑΝ.

(ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ).

Μετά τας διαφόρους σκιαγραφίας διαφόρων
συγχρόνων έπισημοτήτων, έστεμμένων κεφαλών,
αυτοκρατορικῶν ήγεμονίδων, διακεκριμένων πο-
λιτικῶν, έξόχων έπιστημόνων κτλ. κτλ. άς πα-
ρέσχομεν έν διαφόροις τεύχεσι του « Γραφικοῦ
Κόσμου » τοις άναγνώσταις ήμῶν, αναλαμβάνο-

μεν όπως παράσχομεν αύτοις και άτελή σκια-
γραφίαν του διακεκριμένου εκείνου διπλωμάτου
— στρατηγου του δυνηθέντος τοσαύτην δια των
πολυτίμων αύτου προσόντων και εκτάκτου των
τρόπων αύτου άβρότητος να αποκτήση έν τῆ πρω-
τευούσῃ ήμῶν δημοτικότητι, τῆς Α. Ε. του πα-

πίσης τὴν μητρικὴν αὐτοῦ διάλεκτον.

Ἐκτιμήσας τὴν πολυμάθειαν αὐτοῦ ὁ τῆς Περσίας Σάχης διώρισε τὸν Μοχσὶν Χάν κατὰ τὸ 1847 ἰδιαιτέρον αὐτοῦ διερμηνέα. Τὸ φιλοπρόοδον τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ κατεδείχθη ἀμέσως ἐκ τῶν δραστηρίων προσπαθειῶν ἄς πρὸς ἐντελῆ διοργανώσιν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Τεχεράνης κατέβαλεν.

Ἡ Α. Ἐξοχότης εἰσηγήθη κατόπιν εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον διωρισθεὶς ἀξιωματικὸς τοῦ Ἐπιτελείου καὶ τὸ ἐνεργητικώτερον εἰς τὴν διοργάνωσιν τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ λαβῶν μέρος. Πλεῖστα δὲ σπουδαιότατα στρατιωτικὰ ἐγχειρίδια ἀναγόμενα εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην μετεφράσθησαν ἐκ τῆς γαλλικῆς εἰς τὴν περσικὴν ὑπὸ τῆς Α. Ἐξοχότητος.

Κατὰ τὸ 1853 διωρίσθη διαγγελεύς τῆς Α. Μ. τοῦ Σάχου· ἐν ἔτος δὲ μετὰ ταῦτα — 1854 — ἀρχιυπασιπστής τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Ἀζίζ Χάν.

Κατὰ τὸ 1855 ὁ στρατηγὸς Μοχσὶν Χάν ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Σάχου εἰς Πετρούπολιν ὅπως συγχαρῆ ἐκ μέρους τῆς Α. Μ. τὸν Αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον τὸν Β'. ἐπὶ τῇ εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσει αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ 1856 ἐξερράγη ὁ μεταξὺ Περσίας καὶ Ἀγγλίας πόλεμος καθ' ὃν ἡ Α. Ἐξοχότης σπουδαιότατος παρέσχεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις. Διὰ δὲ τῆς πολυτίμου αὐτοῦ διπλωματικῆς ἱκανότητος μεγάλως εἶτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν συνετέλεσεν.

Κατὰ τὸ 1859 λείγει τὸ στρατιωτικὸν στάδιον τοῦ στρατηγοῦ Μοχσὶν Χάν καὶ βλέπομεν τὴν Α. Ἐξοχότητα εἰσερχομένην εἰς νέον στάδιον, τὸ διπλωματικόν, ἐν ᾧ ἀληθεῖς ἡ Α. Ε. ἤρατο θριάμβους.

Διορισθεὶς κατὰ πρῶτον σύμβουλος τῆς ἐν Παρισίοις περσικῆς Πρεσβείας ἐξεπλήρωσε μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τὰ σπουδαῖα τῆς θέσεως ταύτης καθήκοντα· ἡ δὲ περσικὴ κυβέρνησις ἀνέθηκε τῇ Α. Ε. ὅπως ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα συμβούλου πρεσβείας ἀλληλοδιαδόχως παρὰ ταῖς αὐλαῖς τοῦ Λονδίνου, τοῦ Βελγίου καὶ τοῦ Τουρίνου.

Ἐπιστρέψας εἶτα εἰς Τεχεράνην — περὶ τὰς

ἀρχὰς τοῦ 1844 — ὁ Μοχσὶν Χάν ἀνέλαβε τὴν ἐκπλήρωσιν σπουδαιότατης διπλωματικῆς ἀποστολῆς ἐν Παρισίοις, ἐνθα καὶ διέμενε μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1866.

Ἐπιστρέψας εἰς Τεχεράνην μικροῦ δεῖν ἐπιπτε θῦμα ὀλεθρίου περιστατικοῦ ἐκ τῶν συνεπειῶν τοῦ ὁποῦ ὡς ἐκ θαύματος ἡ Α. Ἐξοχότης διεσώθη. Εὐρισκόμενος μιᾷ τῶν ἡμερῶν παρὰ τῷ Σάχῃ ἐτραυματίσθη σπουδαίως ἐκ τῆς αἰρνηδίου ἐκπυρσοκροτήσεως πολυκρότου ὅπερ ἐκράτει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ ἐκαθάριζεν ἡ Α. Μ. Ἀπεριγραπτος ἦτο πράγματι ἡ λύπη ἣν ὁ Σάχης ἠσθάνθη διὰ τὰς ὀδυνηρὰς συνεπειὰς τοῦ ὀλεθρίου τούτου περιστατικοῦ· ἔκτοτε δὲ ἔτι μᾶλλον ἐπηύξησεν ἡ ζωηρὰ αὐτοῦ πρὸς τὸν Μοχσὶν Χάν στοργὴ καὶ ἀγάπη.

Κατὰ τὸ 1867 ἡ Α. Ἐξοχότης διωρίσθη μετ' ἐκτάκτων διπλωματικῶν ἀποστολῶν παρὰ ταῖς αὐλαῖς τοῦ Βερολίνου, Βελγίου καὶ Λονδίνου.

Ἐπὶ τέλους ἡ Α. Ἐξοχότης διωρίσθη κατὰ τὸ 1873 ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος αὐτοῦ εἰς τὴν σπουδαιότατην θέσιν πρεσβευτοῦ παρὰ τῇ Ὑψ. Πύλῃ ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν πλεῖστα ἐκκρεμῆ ζητήματα ὑφίσταντο μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν.

Ὁ στρατηγὸς Μοχσὶν Χάν ἠργάσθη πρὸς διεξομάλυνσιν τῶν ζητημάτων τούτων μετ' ἐκτάκτου ζήλου, ζήλου μεγάλως ὑπὸ τοῦ Μονάρχου αὐτοῦ ἐκτιμηθέντος. Οὕτω δὲ εἰς ἀμοιβὴν τῶν μεγάλων αὐτοῦ τούτων πρὸς τὸ Κράτος του ὑπερσιῶν ὁ Σάχης ἀπένευμεν αὐτῷ τὸν τίτλον Μοῦν-Μοῦλῃ, ἧτοι πρ ο σ τ ἄ τ ο υ τ ο Ὑ Κ ρ ἄ τ ο υ ς, τίτλος λίαν σπανίως ἐν Περσίᾳ ἀπονεμόμενος.

Ὁ Μοχσὶν Χάν κατώρθωσεν ἰδίᾳ — καὶ τοῦτο καταδεικνύσι τὴν διπλωματικὴν αὐτοῦ ἱκανότητα — νὰ ἀπολαύῃ μεγίστης ἐμπιστοσύνης παρὰ τῶν τριῶν Σουλτάνων ὅτινες ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ διεδέχθησαν ἀλλήλους ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ τῆς Τουρκίας θρόνῳ.

Ἡ Α. Μ. ἰδίᾳ ὁ νῦν Σουλτάνος Ἀπτούλ Χαμήτ ὁ Β'. μεγίστην πρὸς τὸ ἄτομον τῆς Α. Ἐξοχότητος τρέφει ἐκτίμησιν καὶ μεγάλως ἐκτιμᾷ τὸν εἰλικρινῆ αὐτοῦ χαρακτήρα.

Ἡ Α. Μ. ἐννοεῖ νὰ ἐκζητῇ τὴν γνώμην τοῦ διακεκριμένου τούτου διπλωμάτου προκειμένου

περὶ πάντων τῶν σπουδαίων τοῦ Κράτους αὐτοῦ συμφερόντων· εἴμεθα δὲ εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ὅτι τόσο ἡ Α. Μεγαλειότης ὅσον καὶ οἱ ἀνώτεροι τοῦ Κράτους ὑπουργοὶ ἰδιαιτέραν εἰς τὴν περὶ παντὸς ζητήματος γνώμην τοῦ νόμιμος τούτου διπλωμάτου ἐννοοῦσι νὰ παρέχῃσι πάντοτε σημασίαν.

Ἡδυνάμεθα νὰ πληρώσωμεν ὀλοκλήρους σελίδας τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ ἂν ἀνελαμβάνωμεν νὰ ἐξεικονίσωμεν πιστῶς τὸν χαρακτήρα τοῦ στρατηγοῦ Μοχσὶν Χάν. Τοῦτο μόνον λέγομεν ὅτι ἡ Α. Ἐξοχότης ἀποτελεῖ τὸν τύπον ἀληθοῦς εὐπ α τ ρ ἰ δ ο υ· κατὰ δὲ τὴν εὐγένειαν τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τὴν ἀβρότητα τῶν τρόπων ἀνθαμιλλᾶται πρὸς διακεκριμένους διπλωμάτας ἀνατραφέντας ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων τῆς Εὐρώπης κρατῶν.

Δ. Σ.

ΠΕΡΙ ΚΟΛΛΗΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΚΑΘ' ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ.

(ὑπὸ Κ. Διγενῆ.)

Ὁ νομάρχης Παρισίων κατιδὼν τοὺς κινδύνους οὓς διατρέχουσι τὰ παιδιὰ ἐν τοῖς σχολείοις ἐκτεθειμένα εἰς τὰς κολλητικὰς νόσους ἐζήτησε τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπὸ τὸ ἀνώτερον ὑγειονομικὸν συμβούλιον τῆς Γαλλίας τὴν σύνταξιν ἐγχειριδίου περιέχοντος σαφῶς καὶ συντόμως τὴν ἀπαριθμίσιν τῶν παθήσεων τούτων καὶ τὰ πρῶτα συμπτώματα δι' ὧν ἀναγνωρίζομεν αὐτάς. Τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο διενεμήθη κατ' αὐτάς εἰς τὰ γαλλικὰ σχολεῖα. Ἐπειδὴ δὲ ὡς ἐκ τῶν καθημερινῶς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἀναπτυσσομένων μολυσματικῶν νόσων περὶ ὧν τοσοῦτος φόβος κατέχει τὰς οἰκογενεῖας μεγίστην εὐθύνην περιβάλλονται οἱ διευθύνοντες τὰ σχολεῖα, ἐκρίναμεν καλὸν νὰ μεταφράσωμεν ἐν παραλήψει τὰς κυριωτέρας τῶν καλλίστων τούτων ὁδηγιῶν ὅπως χρησιμεύσωσι κατὰ τι καὶ παρ' ἡμῖν.

Τὸ πλεῖστον τῶν νοσημάτων τούτων καὶ ἰδιαιτέρως ἐκείνων ἀπὸ τῶν ὁποίων μεγίστη ἀνάγκη ὑπάρχει νὰ προφυλάττωμεν τοὺς παῖδας, ἐνε-

κα τῆς ταχυτάτης πορείας καὶ τῆς δυνάμεως τῆς μεταδόσεως αὐτῶν, παρουσιάζουσιν εὐτυχῶς ἐν ἀρχῇ κοινὸς χαρακτήρας, οἵτινες, ἐλλείψει διαγνωστικοῦ ὄρισμένου, ἐπιτρέπουσιν, ὅπερ πρὸ πάντων ἐνδιαφέρει, ν' ἀναγνωρίσωμεν τὴν ὠφέλειαν τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν προσβληθέντων ὑπὸ τῶν νόσων τούτων παίδων. Νομίζομεν ὅθεν συμφέρον ν' ἀπευθύνωμεν μίαν λέξιν πρὸς τὰς μητέρας οἰκογενειῶν περὶ τῶν πρώτων σημείων τῶν κολλητικῶν νοσημάτων.

Θὰ ἐξετάσωμεν α') τοὺς ἐξανθηματικούς· πυρετούς· β') τὰς κολλητικὰς νόσους ἐχούσας τὰ κύρια τῶν συμπτώματα πρὸς τὰς πεπτικὰς ὁδοὺς· γ') τὴν κοκκίτιδα βήχῃ προσβάλλουσιν τὰς ἀερίους ὁδοὺς· δ') τὰς κολλητικὰς φλεγμονὰς τῶν ὀφθαλμῶν· ε') τὰς ἐνεκα παρασίτων παθήσεις· στ') τέλος τὰ νοσήματα ἐκεῖνα ἅτινα δύνανται νὰ μεταφερθῶσι διὰ τῆς συναφείας ἢ διὰ τοῦ τρόμου.

ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΥΡΕΤΟΙ.

Εὐλογία. Τὸ παιδίον πυρέσσει, ἐμεῖ, ἀλλογεῖ κατὰ τὰς νεφρικὰς χώρας· μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀποφαίνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου πρῶτον ἐξάνθησις παρουσιάζουσα κοιλίαν μᾶλλον ἢ ἥπτον πολυαριθμούς, αἵτινες εἰσὶ μόλις ἐξέχουσαι καὶ αἵτινες μετασχηματίζονται κατόπιν εἰς φλυκταῖνας ἐχούσας κατὰ τὸ κέντρον αὐτῶν ἐντύπωσιν ὀμφολοειδῆ. Ἐπάναγκες καθίσταται, ὅπως τὰ λέπια τῶν φλυκταίνιδων αὐτῶν ἐντελῶς ἀφανισθῶσι, πρὶν ἢ τὸ ἀσθενὲς παιδίον τεθῆ ἐκ νέου εἰς ἐπαφῆν, μετὰ τὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ ἀφοῦ λάβῃ πολλὰ χλιαρὰ λουτρά.

Ἀνεμοεὐλογία. Τὸ νόσημα τοῦτο ἀνευβαρύτητος προηγεῖται, ἐνίοτε, ἀλλ' οὐχὶ σταθερῶς, διὰ πυρετοῦ. Βλέπομεν νὰ ἀναφαίνωνται εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος κοιλίδες ροδόχροοι ἐκδηλούμεναι ὑπὸ διαδοχικῶν ἐξανθήσεων καὶ μεταμορφούμεναι πάραυτα εἰς μεγάλας φουσαλλίδας ὅσον μικροῦ ἐρεβίνθου τὸ μέγεθος, πεπληρωμένας ὑγροῦ διαφανοῦς ὅπερ καθίσταται ἀργότερα θολὸν ἢ αἱματοβαφές καὶ ἀπολήγει εἰς λέπια ἅπερ ἀπαντῶμεν πάντοτε εἰς τὰς τρίχας.

Ἰλαρὰ ἢ κοινῶς Ἰλερῃ. Τὸ παιδίον καταλαμβάνεται ὑπὸ κακουχίας καὶ πυρετοῦ. Πταρ-

νάται, οί ὀφθαλμοί αὐτοῦ εἰσὶν ἐρυθροί, δακρυροοῦντες ἐνίοτε, ἔχει διάρροϊαν καὶ αἰμοστάξεις ἐκ τῆς ρινός. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ πώγων, τὸ πρόσωπον, εἶτα ὅλον τὸ σῶμα σχεδὸν καλύπτεται ἀπὸ μικρὰς ροδοχρόους κοιλίδας ὁμοιάζουσας τοῖς δῆγμασι τῶν ψύλλων.

Ὁστρακιά. Ὡς ἐν τῇ Ἰλαρᾷ, ὑπάρχει ἐν ἀρχῇ κακουχία, πυρετός ἀλλὰ μᾶλλον ἐντονος· τὸ δῆγμα εἶναι ξηρὸν καὶ καῖον. Ὑπάρχει πονόλαιμος καὶ ἔμαιτος. Ἡ ἐξάνθησις γίνεται πολλῶν ταχύτερα ἢ ἐν τῇ Ἰλαρᾷ, δηλ. συγχρόνως ἀμὰ ἀναφανῆ ἢ πρώτη κακουχία. Ἡ ἐξάνθησις αὕτη εἶναι ὅτε μὲν γενικὴ, ὅτε δὲ διατεθειμένη εἰς πλάκας ἐφ' ὅλων τῶν σημείων τοῦ σώματος. Ἐχει τὴν ἐρυθρότητα σμεούρου (tramboise), φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἄμορφος, ἀλλ' ἐάν τις τὴν παρατηρήσῃ πλησιέστερα διαθλέπει μέγαν ἀριθμὸν μικρῶν ἐρυθρῶν σημείων μᾶλλον ἢ ἥττον ἐξεχόντων προσομοιάζόντων μικραῖς κεγχροειδέσι φουσαλίσι. Ἐάν πιέσῃ τις ὀλίγον τὰς ἀρθρώσεις πρὸ πάντων ἐκεῖνας τῆς πυγμῆς ἀπεργάζεται πόνους προσομοιάζοντας τοῖς ρευματικοῖς. Οὐδεμία ἄλλως τε νόσος ὁμοιάζει ἥττον πρὸς ἐαυτὴν, ὅσον ἡ ὀστρακία, ὅτε μὲν παρουσιαζομένη ἐν τῇ ἀκρᾷ καλοῦσθαι ὅτε δὲ ἐν φρικῶδει βαρύτητι· ἐνίοτε δὲ τοσοῦτον διαφεύγει, ὥστε δὲν ἔχει τις τὸ δικαίωμα νὰ βεβαιώσῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἔνθα ἡ ἐπιδερμὶς αἴρεται ὑπὸ εὐρειῶν πλακῶν πρὸ πάντων εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας.

Ἡ ὀστρακία εἶναι νόσος κολλητικωτάτη, παρατηρήθη δὲ ὅτι παιδία μετὰ ἐξ ἑβδομάδας ἀπὸ τῆς ἀσθενείας τῶν μετέδωσαν ταύτην εἰς τοὺς μικροὺς συντρόφους τῶν.

Παρωτίδες. Αἱ παρωτίδες κοινῶς μαγουλίκες ἐρχονται αἰφνιδίως ἢ μετὰ τινῶν ἡμερῶν κακουχίαν καὶ πυρετόν. Τὸ παιδίον παραπονεῖται ἀπὸ δυσκολίαν κατὰ τὴν ἀρθρωσιν τῆς σιαγόνας, εἶτα ἐπέρχεται ἐξόγκωσις ἀρκετὰ μεγάλη ἢ ἐκλαμβάνουσι πολλάκις ὡς οἰδημα. Ἡ ἐξόγκωσις αὕτη διακρίνεται τοῦ οἰδήματος διὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ πόνου τῶν ὀδόντων καὶ διότι ἀλίσκεται τὸν λαϊμόν πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ὑποκάτω τῆς σιαγόνας. Εἶναι σπάνιον νὰ ἴδῃ τις ἐκατέρωθεν τὰς παρωτίδας ἀλωθείσας συγχρόνως, γε-

νικῶς ἀλίσκονται ἀμφοτέραι ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην.

Συγχρόνως μὲ τὴν ἐξόγκωσιν τῆς σιαγονικῆς χώρας βλέπει τις πάντοτε νὰ προσβάλλωνται ἄλλα μέρη τοῦ σώματος κατηλειμένα ὑπὸ ἀδένων τινῶν. Αἱ ἐπιδημῖαι τῶν παρωτίδων δὲν εἶναι σπάνιαι εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα.

«Παρνασσός».

Ο ΠΟΤΑΜΙΟΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΝΤΩΝΗΣ

Μέγιστον τῶν κατοίκων τῆς Καντῶνης μέρος ἐνδιατρίβει ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ. Τινὲς τῶν πολυπληθῶν σχεδιῶν ἢ λέμβων αὐτῶν μένουσι διαρκῶς ἠγκηροβλημένοι παρὰ τὰς ὄχθας, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν προσδένονται ἄλλαι παντὸς σχήματος καὶ μεγέθους. Τινὰ τῶν πλοιαρίων τούτων σκεπάζονται ὡς οἰκίαι, χρησιμεύουσαι ἀντὶ ἐπιπλέοντων καπηλείων τῶ ἀμφιβίῳ τούτῳ πληθυσμῷ. Τὰ πρὸς τέρψιν ἀκάτια, ἢτοι δρόμονες εἰσὶν ἐνίοτε λίαν ὠραϊσμένα καὶ κεχρυσωμένα μετὰ πλείστης φιλοκαλίας· τὴν νύκτα ὁ ποταμὸς παριστᾷ φαντασιωδέστατον θέαμα, καθότι σμήνει τῶν ποταμίων τρέχουσιν ἀδιακόπως ἔνθεν κακεῖθεν χωρὶς ποτὲ νὰ ἔλθωσιν εἰς σύγκρουσιν· τοσαύτην δ' ἐμπειρίαν δεικνύουσιν οἱ ἐλαύνοντες αὐτὰ, ὥστε διὰ μιᾶς πληροφορεῖται ἕκαστος ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἐγεννήθησαν, διὰ νὰ ζῶσι καὶ ἀποθνήσκουσιν ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Τὰ γύναια συνήθως ἐλαύνουσι τὰ πλοῖα, καὶ τοσαύτη, ἐστὶν ἡ ἰκανότης αὐτῶν ὥστε πολλάκις διευθύνουσι τὰς μεγαλητέρας γυνίαιας (εἶδος ἀκατίου) εἰς δὲ αὐταὶ ἀσχημότερα, οὐδὲν χαρακτηριστικὸν φέρουσαι τῆς καθ' ἡμᾶς καλλονῆς, ἐκτὸς μόνον λευκοὺς ὀδόντας. Κατὰ τὰ ἦθη εἰς μᾶλλον φαυλόβιοι, φέρουσι δὲ συνήθως δεδεμένην τὴν κεφαλὴν διὰ μανδουλίου, καὶ ἐνίοτε νήπιον ἐζωσμένον ὀπισθὲν τῶν.

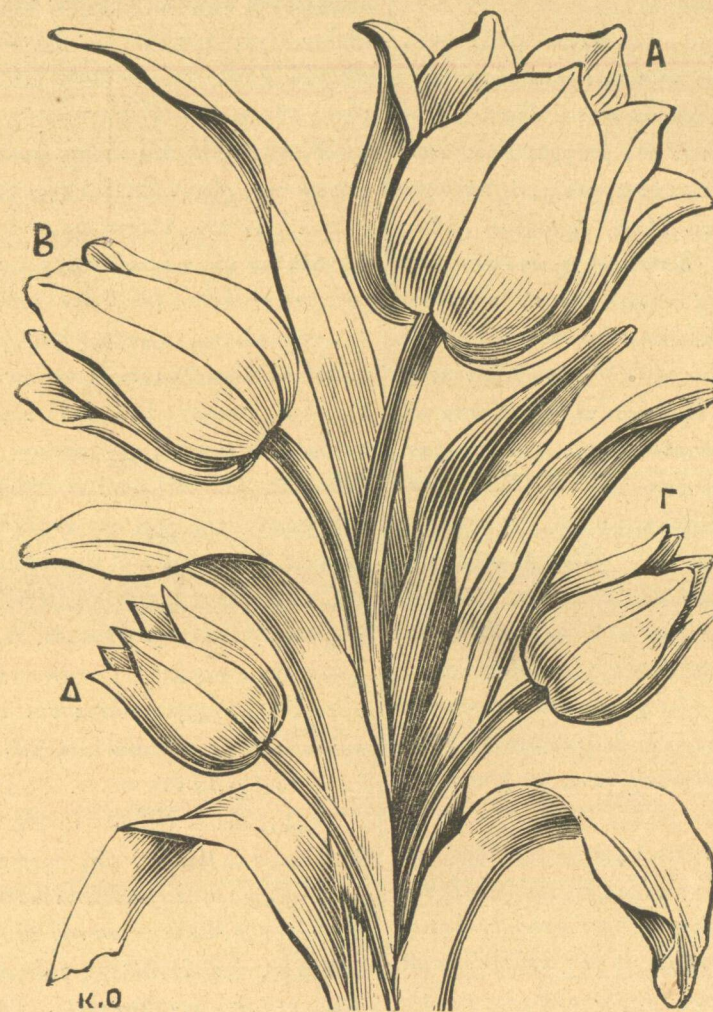
Οἱ Σῖναι ἀγαπῶντες καθ' ὑπερβολὴν νὰ διαγῶσιν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὑπεραγαπῶσι καὶ τὰ ὕδατοφυᾶ κρῖνα τὰ ὁποῖα ἐξυμνήθησαν ὑπὸ τῶν ποιητῶν κατὰ πάντα αἰῶνα, καὶ ἐκθιάσθησαν ὑπὸ τῶν Διδασκάλων καθὸ ἀποτελοῦντα ἐν τῶν πιστοποιῶν τοῦ τῆς ἀθανασίας ἐκχυλίσματος.

Ὁ Ἀβθαῖς Χούκιος λέγει ὅτι οἱ Σῖναι καλοῦσι

τὰ κρῖνα ταῦτα «λικχόα» τὰ φύλλα τῶν εἰσὶ πλατέα καὶ κυκλοτερῆ, διατετμημένα κατὰ τὰς ἀχμάς, σαρκώδη, πλήρη φλεβῶν καὶ πρυνῆ μέχρι τοῦ μέσου· τινὰ τούτων ἐπιπλέουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἄλλα ἐγείρονται εἰς δι-

άφορα ὕψη. Ἡ ἄνω αὐτῶν ἐπιφάνεια ἐστὶ θαλλερού προσίνου χρώματος, μᾶλλον φαιότερου κάτῳθεν, ἐρειδόμενα ἐπὶ μακρῶν καυλῶν πεποικιμένων ὑπὸ μελανῶν στιγμάτων.

Τὰ ἄνθη τῶν ὑδοτοφυῶν κρῖνων ἔχουσι πλε-

ΚΡΙΝΟΣ (1).

στα πέταλα, οὕτω διατεθειμένα ὥστε ὅταν ἦναι ἡμηνεωγμένα ὁμοιάζουσι τὰ λείρια, ἀνοίγονται κατόπιν ὡς τὰ ρόδα· ἐν μέσῳ τοῦ ἄνθους κεῖται μέγα κωνικὸν ὕπερον ἢ σπερματίς, γινόμενος

στρογγύλος σπογγώδης καρπός, διαιρούμενος κατὰ τὸ μήκος αὐτοῦ εἰς κελλία πλήρη μακρῶν σπόρων περιελιγμένων ἐν εἴδει ὀστράκου ὡς τὸ τοῦ ἀκροδρούου, καὶ συνιστάμενον ὡς αὐτὸ ἐκ δύο λευκῶν λοβῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων κεῖται τὸ σπέρμα. Οἱ στήμονες εἰσὶν ἀπαλώτατα νήματα, ἀπολήγοντα εἰς ἰσχυροὺς ἀνθήρας.

(1) Τὴν εἰκόνα ταύτην ὀφείλομεν εἰς τὸν διακεκριμένον τῆς πόλεώς μας ἱγνογράφον κ. Κ. Ὁρφανοδάκην πᾶνυ εὐγενῶς εὐηρεστηθέντι νὰ χαράξῃ καὶ προσφέρῃ αὐτὴν εἰς τὸν «Γραφικὸν Κόσμον».

Οἱ Σῖναι διακρίνουσι τεσσάρων εἰδῶν ὑδροφυῆ κρῖνα· τὸ κίτρινον, τὸ λευκόν, τὸ ἐρυθροῦν, καὶ σαρκόχρουν, τὰ τρία δὲ τελευταῖα ἔχουσι πότε

μονόν και τότε διπλοῦν ἄνθος· τὸ φυτὸν τοῦτο πολλαπλασιάζεται διὰ σπόρων εὐκολότερον ὅμως καὶ ταχύτερον διὰ ριζῶν, ὀλίγην ἀπαιτουσῶν περιποίησην, ἐνῶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαμπροῦ τούτου ἄνθους ἐπὶ τῶν λιμνῶν καὶ ὑδάτων τῆς Κίνας ἔστιν ἀπαράμιλον.

Μόλις περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου βλαστάνει, σπορίζει ὅμως ταχέως τὰ δὲ μέγαρα αὐτοῦ φύλλα κείμενα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἢ ὑψούμενα μεγαλοπρεπῶς εἰς διάφορα ὕψη, ἀποτελοῦσι πέπλον τερπνοτάτης χλόης, ἢ καλλονῆ τοῦ ὁποίου φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐπαυξάνει ὡσάντις μιλτοῦται ἀπὸ κρῖνα διαφόρων χρωμάτων· εἰσὶ δὲ μεγαλείτερα τῶν μυκῶνων, ἐνῶ αἱ ἐκθαμβοῦσαι αὐτῶν χροαὶ ἀναδείκνυνται ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῶν πρασίνων φύλλων· οἱ νέοι τῶν Σινῶν ποιηταὶ ὑπεραγαποῦν νὰ ἐξυμνῶσι τὴν ὠραιότητα τοῦ ὕδατος κρίνου, φεγγηβολοῦντος τὴν ἐσπέραν, καθὼς τὰ πλοῖα ἐλαύνωσι διὰ τοῦ ὕδατος, καὶ γέμοντος φωτεινῶν πηγολαμπίδων.

Τὰ ὕδατοφυῆ κρῖνα εἰσὶν ἀξιοσημείωτα καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρῆσιν των· οἱ σπόροι των τρώγονται ὡς τὰ λεπτοκάρυα ἐν Εὐρώπῃ, βραζόμενα δὲ μὲ ζάχαριν ἀποτελοῦσι γλυκὸν ἀξιόλογον. Ἡ γιγάντιος αὐτῶν ρίζα χρησιμεύει εἰς τὴν μαγειρικὴν ὅπως δὴ ποτε καὶ ἂν μαγειρευθῆ παρέχει, τοῖς ἐγχωρίοις τοῦλάχιστον, ὑγιᾶ καὶ θρεπτικὴν τροφήν.

Οἱ Σῖναι ταριχεύουσιν αὐτὰς ἐντὸς ὄξου καὶ ἀρμυκᾶς καὶ τοὺς τρώγουσι μὲ τὸ ὄρυζον ξηραίνοντες αὐτὰς· τὰς τρίβουσιν εἰς κόνιν ἣν ἔπειτα βράζουσιν ὡς ἄλευρον μὲ γάλα ἢ ἀπλοῦ ὕδατος, διαρκοῦντος τοῦ θέρους τρώγονται ὡμαὶ ὡς ὀπῶραι καὶ εἰσὶ ὀροσινώταται· ἐπὶ τέλους τὰ φύλλα συνήθως χρησιμεύουσιν ἀντὶ κοινουῦ χάρτου πρὸς περιτύλιξιν παντὸς πράγματος, ἐνίοτε δὲ ξηραίνόμενα κόπτονται καὶ ἀναμιγνύονται μετὰ τοῦ καπνοῦ ὅπως μετριάσῃ αὐτοῦ τὴν βαρύτητα.

ΠΕΡΙ ΑἴΓΥΠΤΙΩΝ.

Περὶ τῶν Αἰγυπτίων ἔγραψαν ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων τινὰ ὁ Ἡρόδοτος ὅστις εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν Αἴ-

γυπτον, Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, καὶ ὁ Μανέθων, ὅστις εἶχε διατρίψει πολὺν καιρὸν παρὰ τοῖς ἱεροῦσι τῶν Αἰγυπτίων.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐθεώρουν ὡς ἱερὸν ποταμὸν τὸν Νεῖλον ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ Αἴγυπτος ἤθελεν ὁμοιάζει τὰς περιστοιχιζούσας αὐτὴν ἐρήμους, καὶ ἤθελεν εἶναι ἀκατοίκητος· διότι ἐκεῖ ἀληθῆς ὑετός οὐδ' ἄπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ πίπτει· ὁ ποταμὸς οὗτος τοῦ ὁποίου αἱ πηγαὶ ἄρχονται ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ ἐκ τῆς λίμνης Νυάνζης, διαρρεῖ ἀπασαν τὴν χώραν καὶ διὰ τῶν τακτικῶν ἐτησίων πλημμυρῶν του, αἴτινες ἄρχονται περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου καὶ διαρκοῦσι μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου ποτίζει ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὴν χώραν καὶ διὰ τῆς ἰσχύος του καθιστᾷ αὐτὴν γονιμοτάτην.

Διὰ νὰ προάγωνται δὲ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, εἰς μέρη μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ εὐρισκόμενα, κατεσκευάσθησαν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων πολλαὶ διώρυγες, διὰ τῶν ὁποίων ἐγένετο τακτικώτερα ἢ λίπανσις τῆς γῆς, καὶ κατώρθωσαν νὰ διατηρῶσι τὰ ὕδατα εἰς τοὺς ἀγροὺς περισσότερον χρόνον παρ' ὅσον ἔμενον. Ἄλλ' αἱ διώρυγες αὗται παρημελήθησαν τὴν σήμερον, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ χώρα δὲν εἶναι ὅσον τὸ πάλαι εὐφορος, ὅτε τσαυτὴ ἦτο ἡ εὐφορία, ὥστε ἐπὶ Ἰωσήφ τὰ περισσεύματα ἐπτὰ εὐφόρων ἐνιαυτῶν ἤρουν ἐπὶ ἐπτὰ κατὰ συνέχειαν ἔτη λιμοῦ.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς Μερύης, καὶ ἠκολούθησαν τὸν ροῦν τοῦ Νεῖλου· αἱ ἀρχαιότεραι αὐτῶν πόλεις ἦσαν αἱ Φιλαί, ἢ Ἐλεφαντίνη, αἱ Θῆβαι, ἢ Ἡράκλεια, ἢ Μέμφις καὶ ἄλλαι· αἱ πολιτεῖαι αὗται διετέλουν ἄλλοτε μὲν ἡνωμένα, ἄλλοτε δὲ κεχωρισμένα· καὶ ἄλλοτε ὑπετάσσοντο εἰς ξένους κυριάρχους.

Θεμιλιωτῆς τοῦ κράτους ὑπῆρξεν ὁ Μῆνος, ἢ Μηνᾶς, 5188 π. χ. τὰ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ βασιλέως Σεσώστριος, ὅστις ἐβασίλευσε περὶ τὸ 1565 π. χ., εἶναι ὄλως σκοτεινὰ καὶ ἀθέβαια. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ξένη ποιμενικὴ φυλὴ Ἰσκιῶς (ποιμένες βασιλεῖς) καλουμένη ἐκυρίευσαν μέρη τινὰ τῆς Αἰγύπτου· ἐξέβαλον δὲ αὐτοὺς οἱ βασιλεῖς Μισφραγμούθωσις καὶ ὁ υἱὸς του Τέθμωσις. Κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν λέγεται ὅτι ἐγένετο ἡ ἔξοδος τῶν Ἑβραίων ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως,

Ὁ Σεσώστρις διήρσε τὴν χώραν εἰς 36 νομοὺς καὶ τοὺς κατοίκους εἰς 7 βίους· ὑπέταξε τὴν Αἰθιοπίαν καὶ τὴν Λιβύαν, κατεσκεύασε τὸ ἀπὸ Πηλουσίου μέχρις Ἡλιουπόλεως τεῖχος, διώρυγας, ὀβελίσκους κ.τ.λ. Μετὰ τὸν Σεσώστριν ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φερὼν, μετὰ δὲ τοῦτον ὑπάρχει χάσμα 12 γενεῶν· κατόπιν ἐβασίλευσεν ὁ Πρωτεύς, μετὰ τοῦτον ὁ Ραψύνιτος, ὅστις κατεσκεύασε τὸν μέγιστον τῶν ὀβελίσκων, μετὰ τοῦτον ὁ Χέσιφ, ὅστις κατεσκεύασε τὴν Μεγίστην τῶν Πυραμίδων καὶ κατόπιν ὁ Αἰθίοψ Σαθάκων· ἀπ' οὗ δὲ ἐδιώχθησαν οἱ Αἰθίοπες εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον ἐχωρίσθη ἡ Αἴγυπτος εἰς 12 βασιλεία· ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶχε ἴδιον βασιλεῖα· ὁ δὲ Ψαμμήτιχος εἶς ἐκ τῶν δώδεκα βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, τῇ συνδρομῇ Καρῶν καὶ Ἑλλήνων μισθοφόρων, ἐνίκησε τοὺς ἄλλους βασιλεῖς καὶ κατέστη μονάρχης ἀπάσης τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Ψαμμήτιχος παρεχώρησε πολλὰ προνόμια εἰς τοὺς Ἑλληνας, καὶ ἐξέτεινε τὸ ἐμπόριόν του. Τὸν Ψαμμήτιγον διεδέχθη ὁ υἱὸς του Νεκῶ ὅστις περιποιήθη πολὺ τοὺς Ἑλληνας, κατεσκεύασε διώρυγα ἣτις ἦνωσε τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μετὰ τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ· ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ναυτικοὶ Φοίνηκες κατὰ διαταγὴν του, περιέπλευσαν τὴν Ἀφρικὴν οἵτινες ὠρμηθέντες ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μετὰ 3 ἔτη ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νεῖλου.

Τὸν Νεκῶ ἀποθανόντα (594 π. χ.) διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ψάμμις καὶ τοῦτον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀπρίκης· τὸν τελευταῖον τοῦτον ἐμίσησεν ὁ λαὸς, διότι ἐφάνη ἀτυχῆς πρὸς τε τὸν Ναβουχοδονόσορα βασιλεῖα τῆς Βαβυλωνίας καὶ πρὸς τὸν κατὰ τῆς Κυρήνης πόλεμον· διὰ τοῦτο τὸν ἐξεθρόνησαν καὶ ἀνηγόρευσαν βασιλεῖα, ἕνα τῶν στρατηγῶν του Ἄμασιν καλούμενον ὅστις ἐφόρευσε τὸν Ἀπρίην διότι τὸ ἐπεθύμει ὁ λαός. Ὁ Ἄμασις περιποιήθη πολὺ τοὺς Ἑλληνας, ἐτακτοποίησε τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς Αἰγύπτου, συνεκρότησε ναυτικὴν δύναμιν, συνῆψε σχέσεις μετὰ τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, καὶ ἐπεμφε δῶρα εἰς πολλὰς Ἑλληνίδας πόλεις· ἐβασίλευσε δὲ 44 ἔτη. Τὸν Ἄμασιν ἀποθανόντα διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ψαμήνιτος ὅστις ἠχημαλώτισθη τῷ 525 π. χ. ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμ-

βύσου καταστήσαντος τὴν Αἴγυπτον Περσικὴν ἐπαρχίαν. Ἐκτοτε ἡ Αἴγυπτος διετέλει ὑπὸ τοῦ Πέρσας μέχρις οὗ ὑπετάχθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ ὄλου Περσικοῦ κράτους τῷ 331 π. χ.

Ἡ Αἴγυπτος πολιτικῶς διηρεῖτο εἰς ἄνω Αἴγυπτον, Μέσην, καὶ Κάτω· κατόπιν διηρέθη καὶ εἰς τμήματά τινα, τὰ ὁποῖα ὠνόμασαν Νομοὺς· ἐκάστου δὲ νομοῦ προΐστατο εἰς ἄρχων.

Οἱ Αἰγύπτιοι διηροῦντο εἰς 4 τάξεις· α'. εἰς τὴν τῶν ἱερέων ἐκ τῆς ὁποίας ἐξελέγοντο οἱ βασιλεῖς, ἢ κατετάσσοντο εἰς αὐτὴν ἅμα βασιλεύοντες, β'. εἰς τὴν τῶν μαχητῶν, γ'. εἰς τὴν τῶν γεωργῶν, δ'. εἰς τὴν τῶν ποιμένων, ἣτις ἦτο ἡ μᾶλλον περιπεφρονημένη τάξις, καὶ τούτων πάλιν ἡ τῶν συθωτῶν. Ἡ τάξις τῶν ἱερέων ἦτο ἡ ἀνωτέρα πασῶν, διότι αὐτὴ καὶ μόνη ἐγνώριζεν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας. Οἱ ἱερεῖς συνεκρότου τὸ ἀνώτατον συμβούλιον τοῦ βασιλέως, κατεῖχον τὰ μεγαλύτερα ἀξιώματα καὶ ἐξ' αὐτῶν μόνον ἐλαμβάνοντο δικασταί· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς ἢ ἐξελέγετο ἐκ τῶν ἱερέων, ἢ κατετάσσετο εἰς τὴν τῶν ἱερέων τάξιν, ἅμα βασιλεύων. Οἱ ἱερεῖς ἦσαν ἀπηλλαγμένοι φόρου καὶ ἐνέμοντο τὸ τρίτον ὀλοκλήρου τῆς χώρας. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὴν τῶν μαχητῶν τάξιν, καὶ ὅστις, ὡς προείπομεν, προσελαμβάνετο ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως του εἰς τὴν τῶν ἱερέων, ἦτο ἀρχηγὸς τῆς πολιτείας καὶ τῆς θρησκείας. Τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα ἦτο διαδοχικόν· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς εἶχε κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ἀπεριόριστον ἐξουσίαν διότι περιστοιχίζετο ὑπὸ ἱερέων, οἵτινες κατεῖχον τὰ μεγαλύτερα ἀξιώματα. Ἄλλ' ἠγεμόνες δραστηριώτεροι ἠδύναντο προσικειούμενοι τὴν τάξιν τῶν μαχητῶν, ἣτις ὑπέγετο εἰς τὸν βασιλεῖα, νὰ συντρίψωσι τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἱερέων καὶ νὰ ἄρχωσιν αὐτογνομῶνως καθὼς βλέπομεν τοῦτο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰωσήφ ὅποτε τόσον μικρὰ ἦτο ἡ ἐξουσία τῶν ἱερέων ὥστε ὁ βασιλεὺς κατέστησεν ὑπουργὸν αὐτοῦ, ἄνδρα Ἑβραῖον.

Ἄλλ' ἂν καὶ οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τοιούτων βασιλέων ἔχον τὴν ἰσχὴν αὐτῶν, πάντοτε ὅμως προσεπάθουν νὰ ἀνυψώσωσιν ἐπὶ τοῦ θρόνου βασιλεῖς ἐκ τοῦ κόμματός των καὶ τοιουτοτρόπως γὰρ ἐ-

πανακτήσωσιν τὴν προτέραν ἰσχύν των· καὶ τότε βεβαίως σκληρῶς ἐξεδικούντο τοὺς τοιούτους βασιλεῖς καὶ διὰ τῆς βίας ἀπέβαλον τὸ ἀξιώμα των.

Οἱ Αἰγύπτιοι αὐστηρότατα ἐφύλασσαν τοὺς ἀρχαίους θεσμούς καὶ νόμους, καὶ δὲν ἐπετρέπετο οὐδ' ἡ ἐλαχίστη καινοτομία αὐτῶν· σκοπὸς δὲ τῆς Αἰγυπτιακῆς νομοθεσίας ἦτο νὰ καταστήσῃ τὸν ἔνοχον ἀνίκανον εἰς ἐπανάληψιν τοῦ κακουργήματός του· τοιοῦτοτρόπως ὁ κιθόηλοποιὸς ἐτιμωρεῖτο διὰ τῆς ἀποτομῆς ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του· ὁ δὲ προδίδων τὰ μυστικὰ τοῦ κράτους διὰ τῆς ἐκκοπῆς τῆς γλώσσης.

Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἤμασε μέχρι βαθμοῦ τινος· διακρίνονται δὲ τὰ ἔργα τῶν Αἰγυπτίων οὐχὶ διὰ τὴν καλλονὴν αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ διὰ τὴν τεχνικὴν ἐπιτηδειότητά των. Τὰ περιφημότερα τῶν ἔργων τούτων εἶναι οἱ ἐγκολαπτοὶ τάφοι, αἱ πυραμίδες, οἱ ναοὶ, καὶ οἱ ὀβελίσκοι. Ἐν Θήβαις, τῇ μεγίστῃ καὶ ἐπισημοτάτῃ τῶν πόλεων, ὑπῆρχον οἱ ναοὶ τοῦ Καρνάκ καὶ τοῦ Λουξὸρ οἵτινες εἶχον μῆκος 500 ποδῶν. Ἐπίσης ἐν Θήβαις εὐρίσκονται καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ μεγαλοπρεποῦς τάφου τοῦ βασιλέως Ὄσμανδίου, (τὸν ὁποῖον κατατάττουσι μεταξὺ Μηνᾶ καὶ Μοίριδος) καὶ τὰ λείψανα ἀνδριάντος αὐτοῦ ὅστις εἶχε πλάτος ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὤμου μέχρι τοῦ ἄλλου 24 ποδῶν καὶ ἔφερε κατὰ τὸν Διόδωρον τὴν περίφημον ἐκείνην ἐπιγραφὴν, «Βασιλεὺς βασιλέων Ὄσμανδίας εἰμί· εἰ δὲ τις εἰδέναι βούλεται πηλίκος εἰμί καὶ ποῦ κεῖμαι, νικάτω τι τῶν ἐμῶν ἔργων.» Ἐν δὲ τῇ πόλει Μέμφιδι, ὑπῆρχεν ἀνάκτορον περιέχον τρισχίλια δωμάτια, καὶ ναὸς λελαξευμένος ἐντὸς μονολίθου, διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ ὁποῖου εἰργάσθησαν ἐπὶ τρία ἔτη δυσχίλιοι ἄνθρωποι. Πρὸ τῶν ναῶν δὲ καὶ τῶν δημοσίων κτιρίων, οἱ Αἰγύπτιοι συνείθιζον νὰ θέτωσι τοὺς λεγομένους ὀβελίσκους, οἵτινες συνήθως εἶχον βάσιν τετράγωνον καὶ ἀπέληγον εἰς ὀξεῖαν κορυφήν. Κατεσκευάζοντο δὲ ἐκ μονολίθων ἐχόντων ὕψος 50 πολλακίς ποδῶν καὶ ἔφερον ἐπιγραφὰς ἱερογλυφικάς. Ἐν δὲ τῇ πόλει Μέμφιδι πρωτεύουσης τῆς Μέσης Αἰγύπτου εὐρίσκοντο αἱ μέγιστα τῶν Πυραμίδων αἵτινες συμπο-

σοῦνται εἰς τεσσαράκοντα τῶν ὁποίων αἱ μεγαλύτεραι εἶναι τρεῖς ἢ τοῦ Χερρήνος τοῦ Μυκερίου, καὶ ἡ τοῦ Χέπος, ἧτις εἶναι τὸ ὀγκωδέστατον κτίριον τῆς Οἰκουμένης καὶ ἔχει ὕψος μὲν 468 Παρισινῶν ποδῶν μῆκος δὲ ἐκάστη τῶν 4ων αὐτῆς πλευρῶν 746 1/2 ποδ. ἡ δὲ εἴσοδος ὑπάρχει εἰς ὕψος 38 ποδῶν· ἐχρησίμευσον δὲ πρὸ πάντων πρὸς ταρῆν τῶν μεγάλων ἀρχόντων καὶ βασιλέων. Πλησίον δὲ τῆς πυραμίδος τοῦ Χέπος εὐρίσκεται Σφιγξ, κατεσκευασμένη ἐκ μονολίθου, καὶ συμπεφυκυῖα μετὰ τοῦ ἐδάφους· εἶναι δὲ σήμερον μέχρι τοῦ τραχήλου κατακεχωσμένη ὑπὸ τῆς ἄμμου. Ἦσαν δὲ αἱ Σφιγγεὶς ἀνδριάντες κατεσκευασμένοι ἐκ μονολίθου, καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ των παρίστανε κριὸν ἢ ἰέρακα, τὸ δὲ σῶμα των λέοντα, καὶ ἦσαν σύμβολα τῶν θεῶν ἢ τῶν βασιλέων· καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ αὐτῶν παρίστα συμβολικῶς τὴν ἀγάπην, τὸ δὲ σῶμα των τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰσχύν.

Τὰ γράμματα τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν 3ῶν εἰδῶν· ἱερογλυφικά, ἱερατικά, καὶ δημοτικά. Καὶ τὰ μὲν ἱερογλυφικά μετεχειρίζοντο διὰ τὰς ἐπιγραφὰς ἐπὶ διαφόρων μνημείων ἢ ναῶν, τὰ ἱερατικά εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ τὰ δημοτικά διὰ τὰς ἄλλας χρειαῖς των. Τὰ ἱερογλυφικά γράμματα ἦσαν μέχρι τινὸς ἀκατάληπτα, ἀλλὰ μετὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείαν Ναπολέοντος τοῦ Α'· πλήθος σοφῶν μετέβη καὶ ἐπεσκέφθη διάφορα μνημεῖα τῆς Αἰγύπτου διὰ δὲ μεγάλων κόπων κινώρθωσεν ὁ Champallier νὰ ἀναγνώσῃ τὰς πλείστας τῶν ἱερογλυφικῶν ἐπιγραφῶν.

Θρησκεία τῶν Αἰγυπτίων ἦτο ὁ πολυθεϊσμός κυριώτεροι δὲ θεοὶ αὐτῶν ἦσαν οἱ ἑξῆς· Ὁ Ἀμὼν, ὁ Χέμ, ὁ Κνέφ, ὁ Φθᾶ, ὁ Ρᾶ, ὁ Ὄσιρις, ἡ Ἴσις, ὁ Νίθ, καὶ ἄλλοι. Ἐκάστη πόλις εἶχε καὶ τὸν προστάτην θεὸν αὐτῆς· οὕτως ὁ Ἀμὼν ἐλατρεύετο ἐν Θήβαις, ὁ Κνέφ ἐν Ἐλεφαντίνῃ, ὁ Ρᾶ ἐν Ἡλιουπόλει κτλ. Οἱ μᾶλλον δὲ ὀνομαστότατοι τῶν θεῶν των ἦσαν ὁ Ὄσιρις καὶ ἡ Ἴσις οἵτινες ἐλατρεύοντο καὶ ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου, καὶ παρίστανον τὸν ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην. Οἱ δὲ θεοὶ των εἰκονίζοντο εἴτε ἐν σχήματι ἀνθρώπου, εἴτε ἐν σχήματι ἀνθρωπίνου σώματος, φέροντος κεφαλὴν τοῦ εἰς θεὸν τινα ἀφιερωμένου ζώου.

(ἀκολουθεῖ.)

ΣΑΒΙΕΡ ΔΕ-ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Μυθιστορία Μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Σ. Ζ.

(Συνέχ. Ἴδε σελ.

882 Τεύχος ΚΗ')

— Μάλιστα τὸ ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος. Θέλετε ὥστε οἱ πάντες νὰ νομιζῶσιν ὅτι ἡ ἀρτιγέννητος κόρη εἶναι ἐκείνη ἣν ἀπώλεσα . . . ὅτι τὸ θυγάτριόν μου δὲν ἔπαυσε τοῦ ζῆν.

— Τοῦτο θέλω, θὰ τὸ κάμῃτε;

— Θὰ τὸ κάμω, καὶ οὐχὶ ἐπιπολαιῶς· δι' ἀληθοῦς πατρικῆς καρδίας καὶ γνησίου πατρὸς αἰσθημάτων θέλω περιθάλλει τὸ ἐγκαταλειφθὲν δυστυχῆς τοῦτο πλάσμα.

— Ἀπέλθετε λοιπὸν, καὶ ἂν ἀποῖδετε σπουδαιότητα εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν σας, πρέπει νὰ ἐνθυμῆσθε ὅτι ἡ παραμικροτέρα ἀκριτομυθία θὰ σᾶς ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον, καὶ ἐπαναλαμβάνω λέγων, οὐχὶ μόνον εἰς ὑμᾶς.

Τότε τὸ Μέλαν Προσωπεῖον ἤνοιξε τὴν χαμηλὴν θύραν, καὶ ὠδήγησε τὸν ἱατρὸν διὰ τῆς ἐπισωρευθείσης χιόνος μέχρι τοῦ μέρους ἔνθα τὸ ἔλκυθρον ἐπερίμενον.

Ὁ Πέτρος ἐπέβη αὐτοῦ, δύο δὲ ἄνδρες συνεπέθησαν· τῷ ἔδωσαν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ βρέφος περιτυλιγμένον ἐντὸς χονδροῦ ἐριούχου ὑφάσματος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς χωρικοῖς ὄντος.

Ἀνεχώρησαν.

Διῆλθον τὰς δύο κινητὰς γεφύρας, τοὺς δύο θόλους, εἶτα δὲ μετὰ ἰλιγιώδους ταχύτητος κατήλθον ἐντὸς λεπτῶν τινῶν τὴν ἀπότομον κατωφέρειαν τὴν ὁποῖαν μόλις εἰς μίαν ὥραν εἶχον δυνήθῃ νὰ ἀνέλθωσι προηγουμένως.

Ὅταν τὸ ἔλκυθρον ἔστη πλησίον τοῦ χωρίου Λονσομουᾶ ἦτον εἰσέτι νύξ· ἡ θύελλα μικρὸν κατὰ μικρὸν κατέπαυεν, ἀλλ' ἡ χιὼν ἐξηκολούθει πίπτουσα κατὰ νιφάδας.

Ὁ ἱατρὸς ἠγνόει ὅτι ἔφθασαν, ἀπαθηθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς μυθώδους τοῦ δρόμου ταχύτητος ὑπέθετεν ὅτι μόλις τὸ ἤμισυ τῆς ὁδοῦ διήνυσαν.

— Ποῦ εἴμεθα; ἠρώτησε πρὸς ἐκείνον τῶν συνοδοιπόρων του ὅστις τῷ ἐπέταξε νὰ καταβῇ.

— Θὰ τὸ ἴδῃτε ἀπήντησεν οὗτος· ὅτε δ' ὁ

Πέτρος κατέβη τοῦ ἔλκυθρου, ὁ ἄγνωστος τῷ εἶπε·

— Ἐχετε διαταγὴν νὰ μὴν ἀφαιρέσητε τὴν προσωπίδα σας παρ' ἀφοῦ ἀπαγγεῖλετε πεντάκις τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ πεντάκις τὸ Θεοτόκε Παρθένε.

— Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς . . . ἤρχισεν ἀπαγγέλλων ὁ ἱατρὸς.

Ἄμα δὲ, ἤκουσε τὸν ὀξὺν συριγγὸν τῶν ποδῶν τοῦ ἔλκυθρου αἵτινες ἔκοπτον τὴν πεπηγυῖαν χιόνα.

Ὁ κρότος οὗτος ταχέως ἀπεμακρύνθη.

Ἀφοῦ ὁ Πέτρος ἀπήγγειλε πεντάκις τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ τὸ Θεοτόκε ἀπέσπασε τὸ προσωπεῖον· εὐρέθη δὲ δύο βήματα μακρὰν τῆς θύρας τοῦ κήπου τοῦ ἱστάμενος.

Μετὰ συντετριμένης καρδίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον οἰκίαν του, ἔθεσε τὸ βρέφος ἐν τῇ κενῇ κοιτίδι.

Εἶτα λαβὼν τὴν αἶγα τὴν ἐπλησίασεν ἐκεῖ, τὰ δὲ χεῖλη τῆς δυστυχῆς προσεκολλήθησαν ἀπλήστως εἰς τοὺς πεπληρωμένους μαστοὺς τῆς κερασφόρου τιθίδος.

Τὸ βρέφος θηλάσας ἀπεκοιμήθη.

Τότε ὁ Πέτρος ἐκαθάρισε τὴν καθημαγμένην χεῖρά του, καὶ εἶδε τὸ μυστηριώδες πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡ δυστυχῆς ἄγνωστος τῷ εἶχε δώσει κρυφίως· ἦτο χρυσοῦν μετάλλιον, λεπτῶς ἐξεργασμένον, καὶ φέρων τὴν εἰκόνα κλάδου ροδῆς ἀδαμαντοκολλήτου. Ὁ δὲ μικρὸς σάκκος, ὃν τὸ Μέλαν προσωπεῖον τῷ προσέφερε περιεῖχε δέκα χιλιάδας φράγκα εἰς χρυσόν, ποσὸν σπουδαῖον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Κατὰ τὴν αὐγὴν, χωρικός τις τοῦ Λονσομουᾶ ἦλθεν εἰς τὸν ἱατρὸν διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πῶς ἀπέρασεν ἡ θυγάτηρ του, τὴν ὁποῖαν οἱ πάντες ἐγνώριζον ἀσθενῆ καὶ σχεδὸν ἐπιθάνατον.

— Εὐχαριστῶ, γείτων, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, εἶναι καλλίτερα, πολὺ καλλίτερα μάλιστα καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ζήσῃ . . .

ἠλιπιζε δικαίως.

Μετά τινες ἐβδομάδας τὸ τοσοῦτον ὠχρὸν καὶ ἀσθενὲς βρέφος εἶχεν ὄλως μεταβληθεῖ ζωηρὸν καὶ εὐρωστον γενόμενον, ἐδείκνυεν ὅτι θέλει καταστῆ ποτε, ὡς λέγουσιν οἱ χωρικοὶ μὲν ὁμορφουότυπη κοπελοῦδα.

Μεγάλως ὁμως ἐξεπλάγησαν καὶ σχεδὸν ἐσκανδαλίστησαν οἱ τοῦ χωρίου καὶ τῶν περὶ κάτοικοι ὅτε ἔμαθον ὅτι, ὁ ἱατρὸς καίτοι καλὸς χριστιανὸς ὢν, ἀντὶ νὰ δώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του ὄνομα Ἀγίας, τῇ ἔδωκε ὄνομα ἄνθους ὀνομάσας αὐτὴν ΡΟΔΗΝ.

Τέλος τοῦ Προλόγου.

—ο—ο—ο—

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Ο ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΛΟΧΑΓΟΣ.

Α΄.

Ἀνάγκη ἀπαραίτητος νὰ δώσωμεν ἐνταῦθα βραχείας τινὰς ἱστορικὰς σημειώσεις ἐπὶ τῆς Ἐλευθέρας Κομητείας κατὰ τὸ 1638, δέκα ὀκτὼ δηλαδή μετὰ τὴν ἀπαίσιον νύκτα τῆς 17 Ἰανουαρίου 1620, νύκτα τῆς ὁποίας τὰ τρομερὰ ἐπεισόδια περιεγράψαμεν ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ βιβλίου τούτου.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν νὰ μὴ παρατρέξωσι τὰς συντόμους ταύτας λεπτομερείας.

Γνωρίζομεν ἤδη ὅτι ἡ Ἐλευθέρα Κομητεία ἀπὸ τοῦ Καρόλου τοῦ ΙΕ΄ ἦτο κτῆσις τῆς Ἰσπανίας.

Κατὰ τὸν θάνατον Φιλίππου τοῦ Β΄ ἡ ἐπαρχία αὕτη ἀπήρτιζε μέρος τῆς προικὸς τῆς θυγατρὸς του Κλάρας-Ἰσαβέλλης-Εὐγενίας, ἣτις εἶχε συζευχθῆ Ἀλβέρτον τὸν Αὐστριακόν.

Κατὰ τινὰ ὄρον τοῦ προικοσυμφώνου ἂν ἡ βασιλόπαις ἀπέθνησκεν ἄτεκνος ἡ κληρονομία ἐπανήρχετο εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ βασιλικοῦ τῆς Ἰσπανίας οἴκου.

Ἀποθανούσης πράγματι τῆς Κλάρας ἀτέκνου, ἡ Ἐλευθέρα Κομητεία ἐπανῆλθε κατὰ τὰ συμπεφωνημένα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νέου βασιλέως Φιλίππου τοῦ Δ΄.

Ἡ ἐπαρχία αὕτη ἦτο διηρημένη εἰς τρία κυβερνεῖα.

Τὸ τοῦ Ἀμόν. Ἀβάλ, καὶ Δόλε.

Βεσοῦλ, Βεζενσὼν καὶ ἡ ὁμώνυμος πόλις Δόλε ἦταν ὡς πρωτεύουσαι τῶν τριῶν κυβερνείων. Βουλῆ, ἣς τὰ μέλη ἐξέλεγον αἱ τρεῖς μεγάλαι τάξεις τῶν εὐγενῶν δηλ. τοῦ κλήρου καὶ τῆς 3ης λεγομένης τάξεως, διέκει τὴν ἐπαρχίαν, γνωρίζομεν δὲ ὅτι ἔδρα τῆς Βουλῆς ταύτης ἦν ἡ Δόλε.

Ἡ Ἐλευθέρα Κομητεία καίτοι ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Ἰσπανίας, ἀπῆλαυν ὁμως μεγίστης ἐλευθερίας· ἐψήφριζε μόνη τοὺς φόρους τῆς, οἵτινες ἐσοδεύοντο εἰς τὰς ἐσωτερικὰς τῆς χώρας ἀνάγκας.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ἤρκειτο εἰς τὰ εἰσοδήματα τῶν ἀλικῶν καὶ εἰς δῶρον ἐκ διακοσίων μόλις χιλιάδων κατ' ἔτος φράγκων τὸ ὅποῖον ἡ ἐπαρχία αὐθορμήτως τῷ προσέφερε.

Ἡ ἐπαρχία ὑπεχρεοῦτο νὰ δίδῃ εἰς τὸν ἡγεμόνα τέσσαρα συντάγματα στρατοῦ καλῶς ὠπλισμένου καὶ καλῶς ἐφοδιασμένου.

Εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὑποχρεώσεων τούτων οἱ Κομητινοὶ ἐγίνοντο δεκτοὶ εἰς τὰς μεγαλειτέρας θέσεις καὶ ἠδύνατο νὰ προαχθῶσιν εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα, ἢ πρὸς τὴν Ἰσπανίαν ἀφοσιώσιν αὐτῶν ἦν ἄνευ ὀρίων, ὡς καὶ ἡ τῆς Ἀρχῆς πρὸς αὐτοὺς στοργὴ καὶ εὐνοία ἀπεριόριστος.

Ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐμίσουν τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ γαλλικὸν ὄνομα· ἀπὸ δὲ τοῦ 1635—1668 ἀπέδειξαν ἐνδόξως τὸ μῖσος αὐτῶν, ἐπὶ τριάκοντα καὶ τρία ἔτη ἡρωϊκῶς ἀνθιστάμενοι κατὰ τῶν κατακτητικῶν σχεδίων τῶν ἀκαταμαχῆτων αὐτῶν γειτόνων.

Τὴν 19 Μαΐου 1635 ὁ μέγας καρδινάλιος Ρισελιό, προφασιζόμενος ὅτι σῶμα ἰσπανικοῦ στρατοῦ κατέλαβε τὴν Γρέβην, πόλιν σύμμαχον τῆς Γαλλίας καὶ ὅτι ἡ Βεζανσὼν παρῆσθεν ἄστυλον εἰς τὸν δούκα τῆς Λωραίνης, Κάρολον Δ΄, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἰσπανίας.

Τὴν 28 Μαΐου 1636 ὁ Κονδὲ ἤρξατο πολιορκῶν τὴν Δόλε μετὰ εἴκοσι χιλιάδων πεζῶν καὶ ὀκτὼ χιλιάδων ἵππῶν.

Εἶχε μετ' αὐτοῦ τὸν συνταγματάρχην Γασιῶν, καὶ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πυροβολικοῦ Λαμεγεραῖον.

Τὴν πόλιν ὑπερήσπιζον ἐρωμένως οἱ σύμβουλοι Ρουαβαῖν, Βερὼν, καὶ Λουδοβίκος Πετραίης ἀπὸ Βεσοῦλ, ὁ μηχανικὸς Ἰωάννης Μαυρίκιος Τισσὼ καὶ ἄλλοι.

Ἀφ' ἑτέρου δὲ εὐζωνικά τάγματα ὑπὸ τὸν Δουσέξ καὶ τὸν λοχαγὸν Λακιοῦζον παρηνώχλουν σπουδαίως τοὺς Γάλλους.

Ὁ πρίγκηψ Κονδὲ ἠναγκάσθη τὴν 14 Αὐγούστου 1636 νὰ διαλύσῃ τὴν πολιορκίαν ἐπὶ τῇ ἐλευσίῃ τοῦ Καρόλου τῆς Λωραίνης εἰς βοήθειαν τῆς πόλεως.

Τὸ ἐπιὸν ἔτος ὁ δούξ τῆς Λουκεβίλλης ἐφόρμησε κατὰ τοῦ νοτίου μέρους τῆς Κομητείας καταστρέφων τὸ πᾶν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου· ἐνῶ ὁ Βερνάρδος Σάξ-Βάϊμαρ ἐπὶ κεφαλῆς σουηδικοῦ στρατοῦ κατερήμωτε τρομερῶς τὰς βορείας τῆς ἐπαρχίας χώρας.

Τοιαύτη ἦν ἡ θέσις τῆς δυστυχῆς ἐπαρχίας τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐπαναλαμβάνομεν τὴν διήγησιν ἡμῶν ὑπερπηδήσαντες διάστημα δέκα καὶ ὀκτὼ περίπου ἐτῶν.

Πρωτῶν τινὰ ψυχρᾶς καὶ νεφελώδους τοῦ Δεκεμβρίου ἡμέρας τοῦ 1638 ἵππεὺς καλῶς περιτετυλιγμένους ἐντὸς τῶν μακρῶν πτυχῶν τοῦ στακτόγρου μανδύου του καὶ κεκμηκότα ἀναβαίνων ἵππον προὔχουρι βάδην ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Σιαμπανιόλ χωρίου τῆς ἄνω Κομητείας.

Κῦνες τινὲς ἠλάκτου, οἱ δὲ χωρικοὶ βηματισμοὺς ἵππου ἀκούσαντες ἐξήρχοντο τῶν καλυθῶν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν θυρῶν ἰστάμενοι ἐθεώρουν τὸν ἵππεά μετ' ἐκπλήξεως ἅμα τε καὶ περιεργείας.

Ὁ ἵππεὺς ἐφθασε πρὸ οἰκίας κατὰ τι εὐρυτέρας καὶ ἐξωτερικῶς καλλιτέρας τῶν περὶ αὐτὴν οἰκῶν, ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας ἐκρέματο δέσμη ξηρῶν χόρτων ἐπὶ δὲ τοῦ λευκοῦ τοίχου καὶ διὰ μελανῶν στοιχείων ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἑξῆς:

Τῷ ΛΟΧΑΓῶ ΛΑΚΙΟΥΖΟΝ

BERNIE ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

Φαγητὰ, Ποτὰ, Πίτυρον, Βρώμη, Ἀχυρον,
Δωμάτια, Ἀχυρῶνες,

ΟΙΚΗΜΑ ΚΑΛΟΝ.

— Ἴδου σύμπτωσις καλὴ, ἐσκέφθη ὁ ἵππεὺς, ἀφιππεύσας δὲ μετὰ μεγίστης εὐστροφίας ἐκραξε διὰ φωνῆς γλυκεῖας ἅμα δὲ καὶ ἠχηρᾶς.

— Ἐ! Ξενοδόχε!

Ἄνῃρ πενήκοντα πέντε μέχρις ἐξήκοντα ἐτῶν

καὶ μόλα ταῦτα εὐρωστος καὶ ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἐξῆλθεν ἀμέσως τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἀπῆντησεν·

— Ἴδου ὁ ξενοδόχος, κύριε, θέλετε νὰ φέρω τὸν ἵππον σας εἰς τὸν σταῦλον;

— Μάλιστα, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τῷ δώσετε καλὸν καὶ ἄφθονον χόρτον καὶ διπλὴν δόσιν βρώμης. Θέλω νὰ τὸν περιθάψετε καλλίτερον ἐμοῦ.

— Μὰ τὸν Θεὸν δίκαιον ἔχετε καὶ πολὺ μάλιστα, ἀπῆντησεν ὁ ξενοδόχος· ὁ ἄνθρωπος ἔχει γλῶσσαν καὶ διατάττει ὅ,τι θέλει, ἀλλὰ τὸ ἄλογον πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇ εἰς ὅ,τι τῷ δώσουν... τὸ καυμένο τὸ ἄλογον... Διὰ τοῦτο ὁ κύριός του πρέπει νὰ φροντίξῃ δι' αὐτὸν τὸν καλὸν ὑπρέτην του. ἔπειτα ὁ ἵππος σας τ' ἀξίζει. Εἶναι ζῶον καλῆς καταγωγῆς, κοστίζει ἀκριβὰ καὶ δὲν φαίνεται νὰ κουράζεται εὐκολα.

— Τὰ γνωρίζεις βλέπω τὰ ἄλογα;...

— Ἀκούς ἐκεῖ!... καὶ βέβαια τὰ γνωρίζω· ἀμ' ἐγὼ ἤμην δέκα πέντε χρόνια εἰς τὸ ἵππικόν. Ἐρωτήσατε τὸν συνταγματάρχην Βαρδξ, τί ἐστὶν Ἰάκωβος Βερνιέ!... Ἐ, ἔ, ἔ! ποῖός ξεῦρει ἂν δὲν βάλλω καὶ πάλιν τὸ χέρι στὸ χαλινὸ ἄς ἦμαι καὶ πενήντα ὀκτὼ ἐτῶν σωστά, σωστά!... ἔχω στὸ σταῦλο τὴν Τρίζα, περίφημη φορὰδα, ποῦ βαστοῦν τὰ πόδια τῆς... ἔπειτα τὰ πιστόλια τῆς σέλλας ὅσο σκουριασμένα καὶ νᾶναι. ἅμα τὰ τρίψεις κομάτι μποροῦν νὰ σφυρίξουν ἕνα μολύβι στὴν κοιλιὰ κανενοῦ σουηδοῦ ἢ κανενοῦ Τρίζου... τόσο φθάνει... ὅποιος ζήσῃ πολλὰ θὰ διῆ καὶ ζήτω ὁ Λακιοῦζον!... Ἴδατε βέβαια, κύριέ μου, ὅτι ἔβαλα τὸ ξενοδοχεῖόν μου εἰς ὄνομα τοῦ Λακιοῦζον, καὶ νὰ μὲ παρ' ὁ διάβολος ἢ ὁ Βερνάρδος Σάξ-Βάϊμαρ ἂν κι' αὐτὸς δὲν εἶναι ἅγιος σὰν τοὺς ἄλλους, ἤμαρτον Παναγία μου καὶ ἅγιέ μου Γιάκωβε ποῦ σᾶς λατρεύω καὶ σᾶς προσκυνῶ καὶ τοὺς δυὸ σας... ἀμὰ ὁ Λακιοῦζον, εἶναι κι' ἐκεῖνος ἅγιος καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μάρτυρας... μάρτυρας τῆς ἐλευθερίας...

Ἐννοεῖται ὅτι, ὁ Ἰάκωβος Βερνιέ, τίμιος ξενοδόχος καὶ καλὸς πατριώτης ἀλλ' ὀλίγον φλύαρος, δὲν ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸ στάδιον εἰς τὴν πολυλογίαν του ἐν μέσῃ ὁδῷ ἀλλ' ὀδηγῶν τὸν ἵππον εἰς τὸν σταῦλον καὶ θέτων πρὸ αὐτοῦ ἄφθονον δόσιν καλῆς καὶ καθαρᾶς τροφῆς.

Ὁ ὄδοιπóρος τὸν ἠκολούθητε νὰ ἐπιστατήση καὶ μόνος του ἐπὶ τῆς τροφῆς τοῦ ἵππου του, ὅταν δὲ ἰδὼν τὴν ἵππον ἐθαύμασε τὸ εὐρὺ αὐτῆς στῆθος, τοὺς λεπτοὺς πόδας, τὸ στιλπνὸν τοῦ τριχώματος, καὶ ἐν γένει τὴν εὐρωστίαν καὶ ὠραιότητα αὐτῆς προσήλκησε τὴν εὐνοιαν τοῦ ξενοδόχου ὅστις ἔσπευσε νὰ ἀναπτύξη λεπτομερῶς τὰ ἀνεκτίμητα τῆς Τρίζας πλεονεκτήματα.

Τέλος ἀφέντες τὸν σταῦλον ἀνέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου ἔνθα ὁ μὲν ξενοδόχος ἔσπευσε νὰ ἀνάψῃ πυρὴν ὁ δὲ ὄδοιπóρος ἀπεκδυθεὶς τὸν μανδύαν του καὶ ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν ἐκάθησε πλησίον τῆς ἐστίας διὰ νὰ θερμανθῆ.

Ἦτο νέος ὑψηλὸς εἰκοσιτριῶν ἢ εἰκοσιτεσσάρων μόλις ἐτῶν, ἐξαιτίας ὠραιότητος ἴσως δὲ καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ὠραίος ὑπὸ τὴν μακρὰν καὶ καστανόχρουν τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κόμην, ἥτις φύσει βοστρυχωειδῆς ἐκυμάτιζεν πρὸς τὰς παρεῖάς του.

Τὸ πρόσωπον ὀλίγον ὠχρὸν καὶ καθόλου ὠιδῆδες ἦν κανονικόν, λεπτόν καὶ γλυκὺ ὡς πρόσωπον παρθένου, ἡδύνατο δὲ τις νὰ τὸν ἐκλάβῃ ὡς μετεμριεσθεῖσαν γυναῖκα ἂν ὁ νέος δὲν εἶχε τὸν λεπτόν καὶ φιλαρέσκως ἐστριμμένον μύστακα πρὸ πάντων δὲ τολμηρὰν, ἐκφραστικὴν, καὶ σχεδὸν αὐθάδη φυσιογνωμίαν, μεγάλου καὶ βαθέος χρώματος κυανοῦς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ μακρῶν βλεφαρίδων σκιαζομένους, τῶν ὁποίων ἡ ὠραιότης ἡδύνατο νὰ ἦναι τὸ καύχημα καὶ τῆς ἐντελεστῆρας γυναικείας καλλονῆς.

Ἡ ἐνδυμασία του ἦτο στρατιωτικὴ ἅμα δὲ καὶ ἐνδυμασία εὐπατρίδου, φόρεμα φαῖόν, περισκελίδα ἐκ μέλανος βελούδου, μεγάλα ὑποδήματα μετ' ἀργυρῶν πτερνηστήρων, καὶ μακρὸν καὶ πλατὺ ξίφος τὸ ὁποῖον ἐν στιβαρᾷ καὶ γυμνασμένη χειρὶ εὐρισκόμενον ἦν ὄπλον ἐκ τῶν τρομεροτέρων.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνης ταύτης εἶπωμεν ὅτι χεῖρες καὶ πόδες τοῦ νέου τούτου ἵπποτου ἀνεπιλήπτου κανονικότητος εἶχόν τι τὸ διακεκριμένον ἀποδεικνύον τὴν καθαρῶς εὐγενῆ αὐτοῦ καταγωγὴν.

— Αὐτὸς εἶναι καθαυτὸ εὐγενῆς· ἐσκέφθη ὁ Ἰάκωβος Βερνιέ, ὅταν ὁ νέος ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν, ὅπως ὁ Λαχιουζὸν εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, στοιχηματίζω καὶ τὸν πα-

ράδεισόν μου ἀκόμα ὅτι εἶναι καταπῶς τὸ λέγω . . . Ναὶ, μὰ τὸ Θεὸ, καὶ μὰ ὅλους τοὺς διαβόλους.

—ο—ο—

Β'.

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΑΣ.

Ἐνῶ ἀφ' ἐνός μὲν ὁ ξενοδόχος ἠτοίμαζε τὸ πρόγευμα ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ ὑπρέτρια τὴν τράπεζαν, ἀμφότεροι δὲ εὐρίσκοντο εἰς ἀένναον κίνησιν, ὁ νέος οὐδόλως εἰς τὰ περὶ αὐτὸν προσέχων καὶ τοὺς μὲν ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ δὲ μέτωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν στηρίζων ἐβυθίσθη εἰς τοσοῦτον βαθείας σκέψεις ὥστε σχεδὸν ἐρρίγησε ὅτε ὁ ξενοδόχος τῷ εἶπε διὰ τῆς ἠχηρᾶς φωνῆς του·

— Τὸ πρόγευμα εἶναι ἔτοιμον στὸ τραπέζι, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μένετε εὐχαριστημένοι.

— Τὸ ἐλπίζω ἐπίσης, ξενοδόχε μου, ἀπήντησεν ὁ νέος ἐγειρόμενος ἀλλὰ θὰ καθήσετε βεβαίως μαζῇ μου διὰ νὰ πῖωμεν ὁμοῦ ἐκ τοῦ ἀξιοσεβάστου τούτου οἴνου.

— Βέβαια, βέβαια, κύριέ μου, ποτὲ δὲν λέγω ὄχι ὅταν μὲ κάμουν πολιτικῆ! . . . Εἶσθαι εὐγενῆς καὶ εἶμαι ἰδιώτης, ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης Βαρὸζ ἐπιμένει, καὶ εἶμαι κι' ἐγὼ μαζῇ του σύμφωνος, ὅτι ἕνας γέρος στρατιώτης μπορεῖ νὰ κάμῃ τόκα μὲ ὅλους τοὺς εὐγενεῖς τῆς γῆς . . .

— Ὅστισδήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ φρονῶν οὕτως φαίνεται ὅτι ἔχει νοῦν καὶ γενναίαν καρδίαν, ἀλλὰ δις ἤδη ἤκουσα τὸ ὄνομα τοῦτο, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ συνταγματάρχης Βαρὸζ;

Ὁ Ἰάκωβος Βερνιέ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ξένου τοῦ βλέμμα τσαυτὴν ἐκφράζον ἐκπληξιν ὥστε τὸν καθίστα ἠλίθιον.

— Φαίνεται, κύριε, τῷ ἀπήντησεν ὅτι εἶσθαι ξένος καὶ ὅτι ἔρχεσθε ἀπὸ μακρὰν . . .

— Πράγματι εἶμαι ξένος, ἀπήντησεν ὁ νέος μειδιῶν, καὶ ἔρχομαι πολὺ μακρόθεν.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶσθε Γάλλος;

— Ὅχι.

— Μῆτε Σουηδός;

— Μῆτε.

— Δὲν εἶσθε κόμμα μῆτε τῶν Γάλλων μῆτε τῶν Σουηδῶν;

— Ὅχι, σοὶ τὸ βεβαίω.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! . . . Τότε λοιπὸν, κύριέ μου, ὁ Βαρὸζ εἶναι ἕνας ἀπὸ τὰ μέλη τῆς μεγάλης τριάδος μας.

— Ποίας τριάδος;

— Βαρὸζ, Ἰωάννης Κλαύδιος Γιλβέρτης, καὶ ὁ Ἐφημέριος Μαρκῆς, τρεῖς ἥρωες τρία λεοντάρια.

— Καὶ τὸν λοχαγὸν Λαχιουζὸν τὸν ἐλησμόνησες;

— Λαχιουζὸν καὶ Ἰωάννης Κλαύδιος Γιλβέρ-

της εἶναι ἕνας ἄνθρωπος. Γιλβέρτης εἶναι τὸ ὄνομα τῆς φαμέλις του καὶ Λαχιουζὸν τὸ παρατσούκλι του, φαίνεται, κύριε, πῶς δὲν γνωρίζετε τὴν κατάστασι τοῦ τόπου μας.

— Γνωρίζω ὅτι ἡ Ἐλευθέρα Κομητεία μάχεται ἐνδόξως ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας της, καὶ ὅτι ἀπὸ δύο ἐτῶν ἀνθίσταται κατὰ τῶν προσπαθειῶν τῆς Γαλλίας τῆς τρομερᾶς καὶ γιγαντώδους ἐχθρᾶς της.

Αἱ ἐν τῇ Ἐλευθέρα Κομητεία ὠμότητες τοῦ στρατηγοῦ ΣΑΞ-ΒΑ-Ι-ΜΑΡ (ἴδε κατωτέρω).

— Μάλιστα, κύριε, καὶ τοῦ κάκου ὁ Γάλλος καρδινάλιος, ἡ Κόκκινος Ἀγιότης, ὁ Ρισελιὸ ἔρριξε ἐπάνω μας τὰ στρατεύματά του πρῶτα μὲ τὸν Κονδὲ καὶ ὕστερα μὲ τὸν Βιλερουά· καὶ δὲν τὸν ἔφθασε κι' αὐτὸ, ἡ Γαλλία ἀγόρασε καὶ Σουηδικὰ στρατεύματα τὰ ὁποῖα διοικεῖ ὁ Σάξ-Βάιμαρ παλαιὸς ὑπασπιστῆς τοῦ Γουσταύου-Ἀδόλφου . . .

— Τὸ γνωρίζω.

— Γνωρίζετε ὅμως κι' ἕνα ἄλλο; ὅτι δηλαδή

ὅταν ὁ Κονδὲ, ὁ μεγάλος ὁ στρατηγός, ὁ πρίγκηπος ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα τραβιούνανε ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Δόλε, ὁ στρατηγός ὁ σουηδὸς μὲ τὰ στρατεύματά του, τοὺς ληστὰς, ἀναποδογύριζε τὰ βουναῖά μας, πολεμοῦσε μὲ φωτιὰ καὶ μὲ σίδηρο, φαρμάκωνε τὰ νερά, σκώτονε παιδιὰ καὶ γέροντες, ἀτίμαζε κορίτσια καὶ γυναῖκες, ἔκαμε τὰς πόλεις πέτρα στὴν πέτρα καὶ τὰ χωριὰ στάχτη! . . .

— Ἀτιμία! αἰσχος! ὦ! οἱ οὕτω μαχόμενοι δὲν εἶναι στρατιῶται! . . .

— Δέν είναι, κύριέ μου, στρατιώται, είναι λησται καὶ δολοφόνοι· ἀλλὰ διὲ τί γένηκε· οἱ χωρικοὶ μας σήκωσαν κεφάλι . . . ἔκαμαν κι' αὐτοὶ στρατόν . . .

— Καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ εἶναι βεβαίως, διέκοψεν ὁ ὀδοιπόρος, ὁ Βαρῆς, ὁ Λακκουζόν καὶ ὁ Μαρκῆς . . .

— Μάλιστα. Πρῶτα οἱ χωρικοὶ ἔβαλαν τὸν Βαρῆ, ὁ ὀπίσῳς πῆρε τὸν Ἰωάννην Κλαύδιον Γιλβέρτην καὶ τὸν ἔκαμε δεξιὸν χέρι διότι εἶναι γενναῖος καὶ συλλογίζεται καλά· καὶ νὰ τὸν διῆς μόλις εἶναι εἴκοσι δύο χρονοῦ. Εἶναι παιδί μὰ ἀνδράς.

— Διατί τὸν ὠνόμασαν Λακκουζόν;

— Γρατί συλλογίζεται πολύ. Κιουζόν στήν γλωσσα τὴν δική μας θὰ πῆ συλλογή, καὶ γιὰ τοῦτο.

— Ὁ Μαρκῆς;

— Ὁ Μαρκῆς εἶναι ἐφημέριος, ἀνδρεῖος καὶ ἔχει καὶ κεφάλι καὶ καρδιά· δέν εἶναι ὁ καρδιναλῖος ὁ Ρισελιό; δέν εἶναι τίποτε κοντά του· αἱ ὁ Μαρκῆς ἦτο καρδιναλῖος θὰ ἦτο καλλήτερός του· νὰ τὸν διῆς ὅταν πολεμᾷ ξεσκούφωτος καὶ μ' ἕνα κόκκινο φόρεμα δεμένο στή μέση του με ζώνη ἀπὸ πετσί εἶναι ὁ θώρακάς του, τὸ μολύβι δέν τὸ πιάνει ὅταν φορεῖ αὐτὸ τὸ κόκκινο φόρεμα σὰν τὸ αἷμα! . . . με τὸ ἀριστερὸ χέρι βασταῖ σταυρὸ καὶ με τὸ δεξιὸ τὸ σπαθί . . . παρακαλεῖ τὸν Θεὸν καὶ κτυπᾷ . . . ὁ δὲ Θεὸς δίδει τὴν νίκην στὸ σπαθί του καὶ στήν προσευχή του.

— Δέν με λέγεις ποῦ ἐγεννήθη ὁ Λακκουζόν;

— Στὰ βουνά μας, κύριε, στὰ βουνά μας! ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος μετ' ὑπερηφανείας. Ὁ Ἰωάννης Κλαύδιος Γιλβέρτης εἶναι ἀπὸ τὸ Λονσομουά . . .

— Εἶναι πολυἀριθμὸς ἡ οἰκογένειά του;

— Ὁχι, δυστυχῶς· διότι οἱ Γιλβέρται δέν ἦσαν μὲν εὐγενεῖς ἦτον ὅμως τίμοι ἀνθρωποι, ὁ δὲ Λακκουζόν εἶναι σχεδὸν μόνος στὸν κόσμον . . .

— Πῶς! δέν ἔχει μήτε ἀδελφόν, μήτε ἀδελφήν;

— Ὁ Ἰωάννης Κλαύδιος ἦτο μοναχογιός· στὰ τρία τέσσαρα χρόνια ποῦ γεννήθηκε πέθανε ἡ μητέρα του, πρὸ δύο χρόνια πέθανε κι' ὁ πατέρας του.

— Δέν ἔμεινε διόλου κνεῖς τῶν συγγενῶν του;

— Ἦτο εὐκόλον νὰ παρατηρήσῃ τις ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ξένου ἔτρεμεν ὅτε ἀπηύθυσε τὴν τελευταίαν ταύτην ἐρώτησιν· ὁ Ἰάκωβος Βερνιῆ τῷ ἀπήντησε·

— Τὸν μένει ἕνας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός του, Πέτρος Γιλβέρτης γιαντρός, καὶ τὸν λέγανε μάλιστα Γρατὸν τῶν φτωχῶν . . .

— Βεβαίως συγκατοικεῖ μετὰ τοῦ θείου του.

— Ὁχι· πολὺ λυπητερὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ κυυμένου τοῦ Πέτρου . . . τί ἀνθρωπος! καὶ διαβασμένος καὶ καλός.

— Τί τῷ συνέβη ἄρα γε; ἠρώτησεν ὁ νέος ὠγριῶν προδήλως, καὶ θέσας τὸ κύπελον ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη του. (ἀκολουθεῖ).

ΦΡΑΣΑΣ.

Η ΣΤΟΡΓΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΜΑΡΙΑΣ.

1.

Πτωχή τις γυνή, περιβεβλημένη ράκη, διὰ τῆς χειρὸς κρατοῦσα τὴν ἀόμματον θυγατέρα της, προχωρεῖ τρέμουσα πρὸς τινὰ θύραν.

Ἐπὶ τῆς θύρας ταύτης ὑπάρχει μέγας σταυρὸς ἐξ ὀρειχάλκου, ἐπὶ δὲ τοῦ τοίχου πέτρινον ἄγαλμα τῆς Παρθένου, κλίνον ἡρέμα τὴν κεφαλὴν, μειδιῶν καὶ ἐκτεῖνον τὰς χεῖρας.

Ἡ πτωχὴ γυνή, καταβαλοῦσα τελευταίαν θέλησιν, ὑψοῖ τὸ ρόπτρον, ρίπτουσα ταυτοχρόνως ἠλιθερόν βλέμμα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς της ἣν ὀδηγεῖ, τὸ ρόπτρον ἐπαναπίπτει, ἡ δὲ θύρα ἀνοίγεται.

« Ἡ Μαριγοῦλά μου, εἶναι ἀόμματος, λέγει· δι' ἀγάπην τῆς Παρθένου, τῆς προστάτιδός της, ἀποδώσατε εἰς αὐτὴν τὴν ὄρασιν! »

Μελανειμονοῦσα δὲ τις γυνὴ λαμβάνει τὴν κόρην ἀπὸ τῆς χειρὸς λέγουσα: « Ἐὰν ὁ Θεὸς βοηθήσῃ, καλή μου, ἐλπίζωμεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ σοὶ ἀποδώσωμεν τὴν θυγατέρα σου, βλέπουσαν με τὰ δύο τῆς ὀμμάτια. »

2.

Πρωίαν τινὰ ἡ μικρὰ Μαρία αἰσθάνεται, παγωμένον ἔλασμα, ὀλισθεῖσαν ἀπὸ τὰ βλέφαρά της· ἀφίνει κραυγὴν, καὶ βλέπει τὸ φῶς.

Βλέπει νεόνιδα; μελανειμονοῦσας νὰ τὴν περικυκλώσωσι, νὰ τὴν θεωρῶσι χαίρουσαι, καὶ νὰ τὴν ἐναγκαλιζόνται.

Ἄλλ' ἄπασαι αἱ ἄγνωσται αὗται μορφαὶ τρομάζουσι τὴν Μαρίαν, καὶ τὰ ὄμματά της μόλις ἀνοιχθέντα, πληροῦνται ἤδη δακρύων.

« Μείνον μαζῆ μας διὰ πάντα, ἀγαπητὴ κόρη, λέγουσιν αἱ νεάνιδες· ἐδῶ εἶναι ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ. Θὰ εἶσαι προφυλαγμένη ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, καὶ θὰ ψάλλῃς μετ' ἡμῶν πάντοτε τῷ Θεῷ ἱεροῦς ὕμνους.

Ἡ Μαρία χαμηλώνει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δέν ἀποκρίνεται. Εἶναι φιλόστοργος κόρη, καὶ ἐν μόνον καταβιβρώσκει αὐτὴν αἴσθημα, τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν αἴσθημα, τὸ τῆς πρὸς τὴν μητέρα της ἀγάπης.

3.

Ἡμέραν τινὰ εὐρεθεῖσα μόνη εἰς τὸν κῆπον, διαθαίνει πλησίον ἡμιανηγμένης τινος θύρας. Πλησιάζει εἰς αὐτὴν, στέκει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐπὶ τοῦ πετρίνου αὐτῆς οὐδοῦ, προχωρεῖ βήματά τινὰ καὶ εὐρίσκειται εἰς ὠραῖον λιθάδιον.

Ἡ καρδιά της πάλλει· παρατηρεῖ ὀπισθέν της . . . κανεῖς δέν τὴν βλέπει. Φεύγει λοιπὸν διὰ τοῦ χλοάζοντος πεδίου, ὡς ἡ ἀποστάσα τοῦ κλωθοῦ της χελιδῶν.

Ἡ Μαρία εὐρεθεῖσα ἀρκούντως μεμακρυσμένη, κάθηται εἰς τὴν ἐσχάτιαν δάσους τινὸς παρά τινὴ ρύακι· θεωρεῖ πρὸ τῶν ποδῶν της ἄνθη ποικίλα, ἔντομα μεγαλοπτέρυγα, ἱπτάμενα ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, τὰ φύλλα ταράσσοντα ἀθορύβως τὴν γῆν καθὼς καὶ τὸν ἄνεμον αὐτὰ, καὶ τὰ πτηνὰ ἐπὶ τῶν δένδρων ἄδοντα γηθοσύνως.

Ἡ Μαρία θεωρεῖ καὶ ἀκούει· εὐρίσκειται εἰς ἄφατον συγκίνησιν καὶ ἐνθουσιασμόν· μένει δὲ ἐπὶ πολλὴν ὥραν θαυμάζουσα τὸ ρυάκιον, τὰ ἔντομα, καὶ τὰ πτηνὰ.

Πλὴν σκέψις τις τὴν ταράσσει· ἐγείρεται καὶ προχωρεῖ.

4.

Ἐν τούτοις ἡ πεῖνα καταλαμβάνει μετ' ὀλίγον τὴν μικρὰν Μαρίαν· πλησιάζουσα δὲ εἰς δίφρακτον μεγάρου τινὸς, βλέπει κυρίαν πορευομένην καὶ ποιοῦσαν πρὸς αὐτὴν σημεῖον ὅπως προσέλθῃ.

Ἡ κυρία αὕτη τῇ δίδει ὠραίας ὠπώρας καὶ τὴν ἐρωτᾷ τίς εἶναι καὶ ποῦ ὑπάγει. Εὐρίσκουσα δὲ τὴν κόρην τόσφ ἀπλὴν καὶ τόσφ χαρίεσσαν· καὶ βλέπουσα αὐτὴν μεμονωμένην εἰς τὸν κόσμον, θέλει νὰ τὴν υἰοθετήσῃ.

« Μείνον μετ' ἐμοῦ, κόρη μου, τῇ λέγει, θέλω γείνει μήτηρ σου. »

Ἡ Μαρία ἀσπάζεται τὴν χεῖρα τῆς Κυρίας καὶ ἀποκρίνεται.

« Εἴσθε ὠραία Κυρία, εἴσθε πλουσία καὶ ἀγαθὴ ὅσον οὐδεμία ἄλλη· πλὴν δέν εἶναι δυνατόν νὰ γίνετε μήτηρ μου. »

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

5.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ἡ Μαρία ἀκούει εἰς τὸν δρόμον φωνὴν, ἄδουσαν ὀπισθέν της φοβεῖται, ταχύνει τὸ βῆμα της, ἀλλ' ἡ φωνὴ τὴν κράζει νὰ σταθῇ.

Ὁ φωνήσας ἦτο μερικάκιον ὀλίγον μεγαλειτέρας ἡλικίας· ἡ ξανθὴ καὶ πλουσία του κόμη ἐπιπτε βοστρυχώδης ἐπὶ τῶν ὤμων του, αἱ παραιαί του ἦσαν ρόδινοι καὶ ἀνθηροὶ οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐκυάνιζον καὶ ἤστραπτον· μειδιὸν δὲ καὶ τερετίζον θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Μαρίας.

« Ποῦ πηγαίνεις μικροῦλα μου; τῇ λέγει. Ἐγὼ ἔφυγα ἀπὸ τὴν οἰκίαν της μητρός μου, θέλω νὰ ζήσω ἐλεύθερος, θέλω νὰ περιπατήσω ὅλον τὸν κόσμον· ἔλα μαζῆ μου, κοριτσάκι μου, ἔλα· θὰ σὲ ἀγαπῶ, καὶ ὅταν μεγαλώσωμεν θὰ σὲ κάμω σύζυγόν μου, καὶ θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι καὶ ὡς τὰ πτηνὰ εὐτυχεῖς. »

Ἡ Μαρία ρίπτει πλάγια καὶ συνεσταλμένα βλέμματα, βλέμματα παρθενικῆς αἰδοῦς καὶ ἀπομακρύνεται « Ἐγὼ ζητῶ τὴν μητέρα μου », λέγουσα.

Ἀπομακρύνεται τοῦ παιδίου, τοῦ ὑποσχομένου αὐτῇ ἔρωτα, ὡς εἶχεν ἀπομακρυνθῆ καὶ τῆς Κυρίας, ὑποσχεθείσης αὐτῇ πλούτη· ὡς εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τοῦ δάσους καὶ τῶν θελκτικῶν ἀνθῶν· ὡς εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τέλος τοῦ ἀσύλου, ἐν ᾧ ἔφαλλον ὕμνου· ἱεροῦς.

6.

Ἡ Μαρία ἐξακολουθεῖ νὰ πορεύεται νύκτα καὶ ἡμέραν· ὁ κόπος τὴν καταβάλλει, ἡ πεῖνα χλω-

μαίνει και μαραίνει τὰς παρειάς της, οἱ πόδες της εἶναι αἱματωμένοι, τὰ δὲ ἐνδύματά της καταξεσχυσμένα. Εἰς τὰ χωρία ἔνθεν διήρχετο τῆ ἔκλειον τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν ἀποκαλοῦντες αὐτὴν ἐπαίτιδα, τὰ δὲ μυθηρὰ παιδία τὴν ἐληθόβολουν.

« Διατί ἤνοιξαν τὰ ὄμματα μου; ἔκραξε, μίαν φοράν μετὰ θλίψεως ἤμην εὐτυχεσττέρα ὅταν δὲν ἔδλεπον. Ἡ μήτηρ μου, ἡ προσφιλέ μου μήτηρ, ἦτο πλησίον μου, καὶ τὴν ἤκουον καὶ τὴν ἐχάδευον. »

7

Νύκτα τινα χειμῶνος ἐμβαίνει εἰς τὴν πόλιν κάμψασα δὲ τὴν πρὸ αὐτῆς ὁδὸν, φθάνει ἐνώπιον μεγάλης οἰκίας, ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ὑπάρχει σταυρός, καὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἄγαλμα πέτρινον τῆς παρθένου, κλίνον ἡρέμα τὴν κεφαλὴν, μειδιῶν καὶ ἐκτεῖνον τὰς χεῖρας· τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐφώτιζε λαμπτῆρ ὀρειχάλκινος.

Ἡ Μαρία ἴσταται καὶ ἀκούει στεναγμούς· πτωχή τις γυνὴ κεῖται κατὰ γῆς ὡσεὶ νεκρά.

Ἡ κόρη κύπτει ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἣτις ἀνυψοῖ πρὸς τὴν θύραν τὸ κάθυρον πρόσωπόν της, τὰ ἐσβεσμένα ὄμματα καὶ τὰς κατεσκληκυίας χεῖρας της, τὰ δὲ χεῖλη της ψιθυρίζουσιν. « Ἀποδώσατέ μου τὴν θυγατέρα μου! »

Ἡ φωνὴ της! . . . εἶναι ἡ φωνὴ της! . . . ἀνακράζει ἡ Μαρία. Καὶ θλίβει τὴν μητέρα της εἰς τὰς ἀγκάλας της, θάλπουσα συγχρόνως αὐτὴν διὰ φιλημάτων.

Μειδιάμα ἀπεριγράπτου χαρᾶς ζωγραφεῖται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς πτωχῆς γυναικὸς, ἣτις ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς χαρᾶς μὲν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ τὰς λέξεις ταύτας: « Κόρη μου μὲ ἐθανάτωσεν ἡ στέρησίς σου. »

« Μητέρα μου σὲ ἐζήτουν πανταχοῦ! » ἀπήνητησεν ἡ μικρὰ Μαρία. Ἄλλ' οὐκ ἦν πλέον φωνή. Περιεπτήσεται τὸ πτώμα τῆς ταλαίνης μητρὸς της.

8.

Τῆ ἐπαύριον ἡ μικρὰ Μαρία, μελανειμονοῦσα, προσήρχετο ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς της, ἐν τῷ ἀγίῳ ἀσύλῳ, ἐν ᾧ ἔψαλλον ἱεροὺς ὕμνους.

(μετάφρασις)

Α. Γ. ΑΔΑΜΙΔΗΣ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΩΝ.

Οἱ Τουρκομάνοι διαιροῦνται εἰς ἐννέα φυλάς, αὗται δὲ εἰς διαφόρους κλάδους. Τούτων ἕκαστος ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας γνωρίζει τὸν κλάδον τῆς φυλῆς εἰς ἣν ἀνήκει ὡς δὲ καὶ τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς, ἐξ ἧς εὐρίσκει πάντοτε προστασίαν κατὰ τῶν βιαιοπραγιῶν ἃς ὑφίσταται ἐκ τῶν ἄλλων φυλῶν· διότι ἐκάστη φυλὴ ἐπιδιώκει τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ ἀδικήματος ὅπερ συμβαίνει εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς.

Καλοῦνται δ' οὕτως αἱ ἐννέα φυλαὶ τῶν Τουρκομάνων.

α'. Οἱ Γ κ ε κ λ ἄ ν, οἱ μᾶλλον εἰρηνοφιλοὶ τῶν λοιπῶν φυλῶν, ὑπήκοοι Πέρσαι διαιρούμενοι εἰς δέκα κλάδους, ἀριθμοῦσι 12,000 σκηνάς περὶ τοῦ καὶ 60,000 ψυχᾶς. Κατέχουσι δὲ οὗτοι τὰ ὄρια τῆς Χοραζάνης.

β'. Οἱ Ἰ ο υ μ ο ὕ δ α ι, οὗτοι κατέχουσι νήσους τινὰς τῆς Κασπίας θαλάσσης ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς Περσίας μέχρι τοῦ Ὠξου, καὶ διαιροῦνται εἰς τέσσαρας κλάδους ὧν ὁ εἰς ὑπετάγη ἐκουσίως τοῖς Πέρσαις, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς κακώσεις τῶν λοιπῶν, ἔχουσι δὲ 40,000 σκηνάς καὶ 200,000 ἄτομα.

γ'. Οἱ Τ σ α υ δ ῶ ρ ο ι, μετὰ τὴν Κασπία θαλάσσης καὶ τῆς λίμνης Ἀράλης· φθάνοντες δὲ μέχρι τῶν περὶ τῆς Χίδας ἀριθμοῦσι 12,000 σκηνάς.

δ'. Οἱ Τ ε κ ε, εὐρισκόμενοι πρὸς ἀνατολὰς τῆς Τεγένης μέχρι τοῦ Ὠξου, ἀπαρτίζουσι τρεῖς κλάδους καὶ 6,000 σκηνάς.

ε'. Οἱ Σ α λ ῶ ρ α ι, εἰς τὰ περὶ τῆς Μέρβης. Οὗτοι ὄντες ἀρχαιότεροι τῶν ἄλλων φυλῶν καὶ πολεμικώτεροι ἀναδειχθέντες διὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπὸ τῶν Ἀράβων κατοχῆς τῆς χώρας των, διαιροῦνται εἰς τρεῖς κλάδους καὶ ἔχουσι 8,000 σκηνάς.

στ'. Οἱ Σ α ρ ἦ κ, εἰς τὰ περὶ τῆς Πεντητέβης, πρὸς τὸ Ἀφγανιστάν καὶ τὰς πηγὰς τοῦ Μουργάβ, διαιροῦνται εἰς τέσσαρας κλάδους καὶ ἔχουσι 10,000 σκηνάς. Οὗτοι δὲ φημίζονται ὡς καὶ οἱ Σαλῶραι διὰ τὴν ἀνδρείαν των, καὶ διακρίνεται φιλικῶς μόνον μετὰ τῶν γειτόνων των.

ζ'. Οἱ Κ ἄ ρ α ι, οἱ ἦττον πολυάριθμοι τῶν Τουρκομάνων, πλανῶνται ἀπὸ τῆς Μάρβης πρὸς τὴν Ἀνδόκην καὶ ἔχουσι μόνον 1,500 σκηνάς. Οὗτοι διατελοῦσιν εὐρισκόμενοι πάντοτε εἰς πόλεμον μετὰ τῶν περὶ αὐτῶν οἰκούντων.

η'. Οἱ Ἀ λ ε λ ε ῖ ς, εὐρισκόμενοι παρὰ τὴν Ἀνδόκην διαιροῦνται εἰς τρεῖς κλάδους καὶ ἀριθμοῦσι μὲν 3,000 σκηνάς.

θ'. Τέλος οἱ Ἐ ρ σ α ρ ε ῖ ς, οἵτινες διαμένοντες ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ὠξου καὶ

σχεδὸν κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς Βάλκης διαιροῦνται εἰς εἴκοσι κλάδους καὶ ἔχουσι 30—60,000 σκηνῶν. Εἶναι δὲ φόρου ὑποτελεῖς τῆ Βουχάρα.

Ἐν γένει οἱ Τουρκομάνοι ἀριθμοῦσι μὲν ἐν ἑκατομμύριον κατοίκων. Ὁ τόπος αὐτῶν γενικῶς καλεῖται Τ ο ω ρ ἄ ν. Κατὰ τὰς συφᾶς παραδόσεις τῶν ἐντοπίων, οἱ νομάδες οὗτοι ἤλθον ἐκ Βορρά. Μεθ' ὄλγην ὁμως τὴν ἀναρχίαν, ἣτις ἐπικρατεῖ ἐκεῖ, διότι οὐδὲν ἔχονος κυβερνήτῳς ὑπάρχει,

ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΟΙ ΔΕΙΠΝΟΥΝΤΕΣ.

διαπράττονται ἐκτὸς ἐν ὥρᾳ ἐχθροπραξιῶν, ὀλιγώτεροι κλοπαί, ὀλιγώτεροι δολοφονίαι καὶ ὀλιγώτεροι προσβολαὶ ἢ ἐν ἄλλοις τόποις. Τοῦτο δὲ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Τουρκομάνοι ὑπακούουσιν εἰς τὴν ἠθικὴν πίεσιν καὶ εἰς τὴν συνθήειαν ἣτις εἶναι παρ' αὐτοῖς ἰσχυρὸς κυρίαρχη καὶ ἀπαραβίαστος, καθόσον εἶναι ἀόρατος. Τὴν ἠθικὴν ταύτην πίεσιν καλοῦσιν οὗτοι DeB. Ἀλλὰ καὶ ἡ θρησκεία ἔχει μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτῶν. Οὕτω πιστεύεται παρ' αὐτοῖς γενικῶς, ὅτι, ἐὰν ὁ Τουρκομάνος αἰχμαλωτίσῃ ἢ ληστεύσῃ Πέρσην, ἡ ληστεία εἶναι δεδικοιολογημένη καθότι

ἐγένετο ἐπὶ Χίτου. Ἐν τούτοις τοῦτο εἶναι ἀπάτη, καθόσον ὁ Τουρκομάνος, ἐν περιπτώσει, ἤθελε πράξει ταῦτα καὶ καθ' ἐνός Σουννίτου (1) Ἡμέρας τινὰ ληστής τις, ὅστις διὰ τὴν εὐλάβειάν του κατέστη ἐπάκουστος, ἐρωτηθεὶς ἂν δὲν τῷ ἔτυπεν ἢ συνείδησίς του, νὰ πωλῇ ὡς δού-

(1) Χίται καλοῦνται οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀλῆ, οἱ παραδεχόμενοι μόνον τὸ Κοράνιον, τοιοῦτοι εἶναι οἱ Πέρσαι, οἱ δὲ λοιποὶ ὀθωμανοὶ, παραδέχονται ἐκτὸς τοῦ Κορανίου καὶ τὸ Σουννᾶ, τοῦτέστι τὴν παράδοσιν, καὶ καλοῦνται Σουννίται.

λους τούς ὀμοιόησκους αὐτοῦ ἀδελφοῦς. — Ἀπεκρίθη μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας ὅτι, τὸ ἱερώτατον καὶ πολυτιμώτατον παρ' ἡμῶν εἶναι τὸ Κοράνιον ἐν τούτοις πωλεῖται· ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ Ἰωσήφ ὁ υἱὸς τοῦ Ἰακώβ ἐπωλήθη, μήπως πωλούμενος ἔπαθε κακόν τι; (2)

(ἀκολουθεῖ).

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΘΩΟΤΗΣ.

Ἡ καλουμένη Εὐχὴ νήσος σπανίως ὑπότινων μόνον ἀσημάντων ἀνθρώπων ἐπεσκέπτετο, ἀν καὶ πολλὰ ἦσαν τὰ ἐξ αὐτῆς προερχόμενα ὀφέλη. Ὁ ἀὴρ αὐτῆς εἶναι καθαρὸς καὶ γαλήνιος, αἱ δὲ ὕδραι τοῦ ἔτους δὲν ὑπόκεινται εἰς τὰς μεταβολὰς ἐκείνας, τὰς ὑποίας δοκιμάζομεν εἰς τὸ ἡμέτερον ἡμισφαίριον. Ποτὲ ἡ ἐπιφάνεια τῶν διαυγῶν αὐτῆς ὑδάτων ὑπ' ἄλλου τινος ἀνέμου δὲν ταράσσεται, εἰμὶ ὑπὸ τῆς γλυκείας τοῦ ζεφύρου πνοῆς. Ποτὲ αἱ καρδίαι τῶν εὐτυχῶν κατοίκων τοῦ τερπνοῦ τούτου τόπου δὲν πάσχουσιν ὑπὸ τῶν ταραχῶν, αἵτινες ἐγείρονται ἐκ τῆς ὀρμῆς τῶν ἀγαλινῶτων παθῶν.

Ἡ Ἀθωότης, τὸ ἔξοχον τοῦτο χαρακτηριστικὸν τῆς τερπνῆς ταύτης νήσου, δὲν ἔχει ἔδραν ἄλλην, εἰμὶ τὰς ψυχὰς τῶν ὑπηκόων αὐτῆς, οἵτινες ἀγαπῶσι τὴν ἐξουσίαν τῆς, καὶ γνωρίζουσιν, ὅτι δὲν μένει ποσῶς εὐχαριστημένη πρὸς ἐκείνους, οἵτινες δὲν φαίνονται πιστοὶ εἰς αὐτήν. Ἐκεῖ ἡ

(2) Ἐναῦθα ἀναφέρομεν ἀνέκδοτον, ὅπερ ὁ κ. Vamberg ἐδημοσίευσεν διὰ τῶν ἐφημερίδων, α' Ἐγγώρισα, λέγει εἰς Μειμένην Βουχαριώτην τινὰ δερβίσην, ἀνθρωπὸν ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὐρωστός, ὅστις μετὰ διηγήθη ὅτι Τουρκομάνος τις, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Τεκῆ, πειραζόμενος ἐκ τῶν τριάκοντα φλωρίων, ἃ, ὡς ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἤθελον ἀποφέρει αὐτῷ κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν δούλων πώλησίν μου, μετὰ συνέλαβεν αἰχμάλωτον ἵνα μετὰ πώλησιν μετὰ τινος ἡμέρας, ἐπροσποιήθη, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ δερβίσης, τὴν μεγαλειτέραν ἀδιαφορίαν, καὶ ἐπανελάμβανον ἐδάφη τινὰ τοῦ Κορανίου σείων συνάμα τὰς ἀλύσεις δι' ὧν μοι εἶχε δέσει. Ἐν τούτοις ἐνῶ ἡ στιγμή τῆς πρὸς πώλησιν ἀγωγῆς μου εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπλησίαζεν· αἴφνης ἡ σύζυγός τοῦ λη-

χαρίεσσα Ἀραβέλλα διῆγε τὰ νεανικὰ αὐτῆς ἔτη ἐν ἄκρᾳ ἀθωότητι καὶ ἀνεξαρτησίᾳ, ὅταν ἡ εἰμαρμένη ἀποφασίσασα νὰ σεβασθῇ τὴν τύχην τῆς νέας παρθένου, ἐδηλοποιήσῃ πρὸς μεγίστην θλίψιν τῆς Ἀθωότητος, ὅτι ἡ νέα Ἀραβέλλα πρέπει νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὴν Κυθηρίαν, καὶ ν' ἀφεθῇ καθ' ὀλοκληρίαν ἀνεξάρτητος.

— Ἀπὸ τὴν πρὸς σὲ ἀφωσίωσίν τῆς, ἐξηκολούθησε λέγουσα πρὸς τὴν βασίλισσαν ἡ Εἰμαρμένη, θέλει προκύψει ἡ εὐτυχία ἢ δυστυχία τῆς.

Ἡ Ἀθωότης ἠσθάνθη μεγάλην θλίψιν, ἀλλ' αἱ ἀποφάσεις τῶν μοιρῶν εἰσὶν ἀμετάτρεπτοι. Μόλον τοῦτο ἐπειδὴ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν προσδιορίζοντο ὅποια ἦσαν, ἡ Ἀθωότης ἔστρεψε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μαθήτριάν τῆς εἰς χώραν ἄγνωστον αὐτῇ, καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ, ἐὰν ἦτο δυνατόν, κατὰ παντὸς κινδύνου, εἰς ὃν αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῇ.

Ἡ Ἀραβέλλα θαρροῦσα εἰς τὴν Ἀθωότητα, εἰς

στοῦ ἀσθενήσασα ἠναγκάσθη νὰ ἀναβάλλῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀγωγήν μου. Τὸ συμβάν τοῦτο κατέστησεν αὐτὸν σύννον, νομίζοντα ὅτι ἦτο θεία τιμωρία· ἐν τῷ μεταξύ δὲ καὶ ὁ καλλίτερος τῶν ἵππων τοῦ ἀπεποιεῖτο τροφὴν καὶ ἐπαρουσίαζε συμπτώματα ἀσθενείας. Τοῦτο ἤρκεσεν, ὁ ληστής φοβηθεὶς μετὰ ἡλευθέρωσεν ἐκ τῶν ἀλύσεων δίδων μοι τὰ πράγματά μου καὶ παρακαλῶν με συνάμα ὅπως ἀπομακρυνθῶ τῆς οἰκίας του ὅσον ἐνεστι τάχιστα. Ἐνῶ δὲ ὁ Τουρκομάνος περιέμενε τὴν ἀναχώρησίν μου, ἐγὼ διίσχυριζόμην ὅτι ἀπώλεσα κτένιον ὅπερ ὁ ἀρχηγός μου (σείχης) μοι ἔδωκεν ὡς φυλακτήριον καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδὲν βῆμα δύναμαι νὰ βαδίσω. Ὁ Τουρκομάνος ἀνίχνευσε κατεσκευασμένως εἰς τὸ μέρος ἐνθα εἶχεν ἐναποθέσει τὰ πράγματά μου ὁ δὲ τρόμος τοῦ ἠῦξανε τόσο διότι δὲν εὗρισκε τὸ κτένιον, ὥστε ὑπεσχέθη νὰ μοι δώσῃ τὸ ἀντίτιμον εἴκοσι τοιούτων ἐὰν συγκατένευον νὰ ἀπέλθω. Γνωρίσας τότε τὴν ὑπεροχὴν μου, διίσχυριζόμην ὅτι οὐδέποτε ἐχωρίσθην τούτου καὶ ὅτι ἤμην ἠναγκασμένος νὰ διέλθω ὅλα τὰ ἔτη τῆς ζωῆς μου, εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἀπώλεσθαι τὸ πολυτίμητον τοῦτο φυλακτήριον. Ὁ ληστής ἐζήτησε συμβουλήν παρὰ τῶν γειτόνων του, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ κάμωσι προτάσεις λίαν ἐνδιαφερούσας με. Ἠρκέσθη τέλος νὰ λάβω ὡς ὄρον ἀναχωρήσεώς μου, ἓνα ἵππον, ἐν ἔνδυμα καὶ δέκα φλωρία πρὸς πληρωμὴν τοῦ κτενίου.

τῆς ὁποίας τὰς ἐμπνεύσεις ἐντελῶς ἕως τότε ἐπειθετο, παρήτησε τὴν Εὐτυχῆ νῆσον ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιλογίας. Μόλις δ' εἶχον πλησιάσει τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, τῆς ὑποίας ἡ ἐπιφάνεια ἐφαίνετο μὲν γαλήνιος, ἀλλ' ὅμως ἦτο περιώνυμος διὰ τὰ ἐπ' αὐτὴν ναυάγια, καὶ εὐθὺς ρωμαλαῖοί τινες ναῦται ταῖς ἐπρότερον νὰ τὰς μεταφέρωσιν. Ἐπιθυμίαν περιέργειαν καὶ ὑπερβολικὴν εὐχαρίστησιν ἐδείκνυσεν ὁ ἀρχηγός τῶν ὑπερηφάνων τούτων ναυτῶν νὰ μάθῃ, διατι τοσοῦτοι ἐπιβάται προσεκάλουν τὴν Ἀραβέλλαν νὰ συμπλεύσῃ μετ' αὐτῶν. Σεβάσμιός τις γέρων, ὀνόματι Δύτης, τοῦ ὁποίου ἡ λέμβος ἦτο μικρὰ καὶ ἀκαλλώπιστος, προσέφερεν ἐπίσης τὰς ἐκδουλεύσεις του· ἡ δ' Ἀθωότης μὴ φροντίζουσα περὶ τῆς μικρότητος, τοῦ μεγέθους, ἢ τοῦ ἀκαλλωπίστου τοῦ πλοιαρίου αὐτοῦ, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπιβῇ ἐπ' αὐτοῦ μετ' ὅλης τῆς συνοδίας τῆς.

— Δὲν θὰ μετανοήσῃς, ὅτι μοὶ ἐπροτίμησας, ἀπεκρίθη ὁ γηραιός. Γνωρίζω ὅλας τὰς ὑφάλους, τὰς περικυκλούσας τὴν Κυθηρίαν, καὶ οὐδεὶς, ἐμὲ ἐκλέξας νὰ τὸν ὀδηγήσω, ἔπαθε ποτε καμμίαν δυστυχίαν.

— Διατί λοιπὸν τὸ πλοῖόν σου εἶναι τοσοῦτον μικρόν; τῷ παρετήρησεν ἡ Ἀραβέλλα· μετὰ δυσκολίαν, ὡς βλέπεις, μᾶς χωρεῖ.

— Καὶ ὅμως εἶναι κατὰ πολὺ μέγα, ἀπεκρίθη ὁ γέρων. Βλέπων τοὺς ὀλίγους ἐπιβάτας, οἵτινες μετὰ ἐκλέγουσιν ὡς ὀδηγόν των, οὐδέποτε εἶδα τὴν λέμβον μου τόσο πληρῆ, ὅσον παρατηρῶ αὐτὴν σήμερον.

Ἐνῶ ὁ γέρων ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, τὸ πλοιαρίον ἡσύχως πρὸς τὴν νῆσον προσέπλεεν, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῶν ὑπερηφάνων καὶ ὠραίων ἐκείνων πλοίων, τὰ ὁποία ἡ Ἀραβέλλα ἤθελε προτιμήσει, ἐὰν ἡ Ἀθωότης δὲν ἔπειθεν αὐτὴν νὰ χαρισθῇ πρὸς τὸν Δύτην. Ἠρξισεν ὅμως μετ' ὀλίγον νὰ συναισθάνηται ποῖα βάρη εἶδεν ἀφορμὴν ἢ εὐπειθειά τῆς νὰ ὑποφέρῃ· διότι τὰ πάθη τῆς ζηλοτυπίας, τῆς ὑποψίας καὶ τῆς δυσπιστίας ἤρξισαν νὰ γίνωνται λυσσώδη, καὶ ἐνῶ ἡ μικρὰ λέμβος ἐπλησίαζε πρὸς τὸ παράλιον, τὰ ἕτερα πλοιαρία μετὰ μάταιον ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν κυμάτων κατεσυντρίβησαν. Τινὲς τῶν ἐπιβατῶν ἐπνίγησαν, ὅσοι δὲ διέσωσαν τὴν ζωὴν

των, ἀπώλεσαν πάντα τὰ ἐπὶ τῶν πλοίων πράγματά των. Ἡ ἀκτὴ ἀντήχει ἐκ τῆς οἰμωγῆς τῶν ναυαγησάντων, θρηνοῦντων, τῶν μὲν τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐπιπλων των, τῶν δὲ τὴν δυσφημίαν τοῦ χαρακτήρος των, καὶ ἄλλων παραπονυμένων, ὅτι ἐβλάβη ἡ ὑγεία των, καὶ ἐχειροτέρευσεν ἡ κατάστασις των.

Ἡ Ἀθωότης συμπάθειαν αἰσθανομένη πρὸς τοὺς δυστυχεῖς πάσχοντας, τοὺς ὁποίους ἀπὸ καρδίας ἔκτειρεν, ἐλησμόνησε τὴν προσφιλεστάτην αὐτῆς μαθήτριαν πρὸς στιγμήν, διαρκούσης τῆς ὁποίας ἡ Ἀραβέλλα ἐγένετο ἄφαντος.

Εἰς τὴν εἴσοδον μικροῦ τινος δάσους, οὐ μακρὰν ἀπέχοντος τῆς ἀκτῆς, εἶδε παιδίον τι κλαυθμυρίζον, τὸ ὁποῖον ἐκτεῖνον τὰς μικρὰς αὐτοῦ χεῖρας, ἐφαίνετο ἐπικαλούμενον τὴν βοήθειάν τῆς. Ἡ Ἀραβέλλα εἰς εὐσπλαγγίαν κινήθη, ἔσπευσε νὰ τὸ πλησιάσῃ, αὐτὸ δὲ ἔδειξε πρὸς αὐτὴν νέον τινὰ ἀγωνιζόμενον νὰ ἐλκύσῃ βέλος, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἐμπηγμένον εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡ Ἀραβέλλα ἐδοκίμασε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀλλὰ μόλις ἤγγιξε τὸ πεπρωμένον βέλος, παρευθὺς ἠσθάνθη ἑαυτὴν τετραυματισμένην, αἱ προσπάθειαι ἀμφοτέρων νὰ ἐλκύσωσιν αὐτὸ συνέτεινον μᾶλλον εἰς τὸ νὰ τὸ βυθίσωσι ταχύτερα.

Ἡ Ἀραβέλλα ὑπὸ χαυνώσεως ξένης μέχρι τοῦδε εἰς αὐτὴν αἰφνιδίως κυριευθεῖσα, ἐχαμήλωσε πρὸς τὴν γῆν τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, καὶ ἀναστενάξεν. Ὁ ἀγνωστος ἐκεῖνος νέος, ἄπειρος ὢν ἐπίσης τῶν διαθέσεων, τὰς ὁποίας ὑπέμενε, ἠτένισεν αὐτὴν περιπαθέστατα, χωρὶς νὰ τῇ ἀποτείνῃ οὐδένα λόγον. Ἡ Ἀραβέλλα, ἦτις, διαρκούντος τοῦ βραχέος τούτου χρονικοῦ διαστήματος, ἠσθάνετο ἑαυτὴν τεταραγμένην, ὡς ἐκ τῶν προλαβόντων, ἐνθυμηθεῖσα αἴφνης τὴν βασίλισσάν τῆς.

— Ἀγαπητὴ μου Ἀθωότης, ἐκραύγασεν, ποῦ εἶσαι; Μετὰ ἐγκατέλειψας, ἢ μᾶλλον διὰ τίνος θαυμαστοῦ συνδυασμοῦ συμβεβηκότων ἀπεμακρύνθη ἀπὸ σοῦ.

Ἐνῶ ἐξεφώνει τούτους τοὺς λόγους, χειμάρρους ἔχυνε δακρύων. Ὁ Φούλβιος (οὕτως ὠνομάζετο ὁ νέος) γονυπετήσας ἐνώπιόν τῆς ἐσπώγγιζε τὰ δάκρυά τῆς, καὶ ἐδέετο νὰ τῷ εἴπῃ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην τῆς.

Δὲν ἀναμένω ἰσχυρίαν, ἀπεκρίθη, ἡ Ἀραβέλλα, ἔχασα τὴν συνοδίαν μου, τὴν ἀγαπητὴν μου Ἀθωότητα, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ᾤμαι εὐτυχῆς, καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω πρὸς ἀναζητήσιν αὐτῆς.

— Ἄ! ὦραία Ἀραβέλλα, ἀπεκρίθη ὁ Φούλβιος, δὲν δύνασαι λοιπὸν νὰ μεθέξῃς τῆς ἡδονῆς, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἀπολαύω θεωρῶν σε! Ἐπίσης, ὡς εὖ, ἔχασα πάντα ἀφοῦ ἀπέβην ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου, ἀλλ' ἐν βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἐν μειδίαμα τῶν χειλέων σου ἀναπληρῶ τὴν ζημίαν μου. Εἰς τὸ ἐξῆς τὸ μόνον καλὸν, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ, εἶναι νὰ λατρεύω σὲ, νὰ ὀμιλῶ μετὰ σοῦ, καὶ νὰ βλέπω ἀνταμιδομένην τὴν ἀγάπην μου. Λησμονήσον τὴν συνοδίαν ἐκείνην, ἡ ἀνάμνησις τῆς ὁποίας ταράττει τὴν εὐτυχίαν μας. Ἀναγινώσκω εἰς τὴν ὄψιν σου τὴν τάσιν τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα αἰσθάνεσαι πρὸς ἐμὲ, ὑποχώρησον εἰς ταῦτα ἐντελῶς, καὶ μόνοι ἐντὸς τῶν δασῶν τούτων, ἃς λησμονήσωμεν τὸ ὑπόλοιπον γένος τῶν ἀνθρώπων.

— Ὅποια πρότασις εἶναι αὕτη; Δὲν ἤξεύρω κατὰ πόσον νὰ ὑποκριθῶ, αἰσθάνομαι, ὅτι σὲ ἀγαπῶ περισσότερο, ἢ παρ' ὅσον ἀγαπῶ ἑμαυτὴν, καὶ ὅτι θέλω σὲ ἀγαπᾶ ἐν ὅσῳ ζῶ· ἀλλ' αὕτη ἡ ἀγάπη δὲν θέλει μὲ καταστήσει προδότριαν τῆς πίστεως, ἣν πρὸς τὴν Βασιλισσάν μου ὀφείλω. Ἡ εὐδαιμονία ἡμῶν δὲν δύναται νὰ πληρωθῇ, ἐὰν ἐγκαταλείψω αὐτήν. Ἐπίτρεψόν μοι λοιπὸν νὰ ὑπάγω πρὸς ἀναζητήσιν αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ θεοῦ ἀφίνω τὴν ἔνωσιν ἐμοῦ καὶ σοῦ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα.

— Ἐπιθυμεῖς νὰ μὲ παραιτήσῃς, Ἀραβέλλα, λοιπὸν θέλεις ν' ἀποθάνω. Διατὶ νὰ μὴν ὑπάγωμεν ὁμοῦ πρὸς ἀναζητήσιν τῆς συνοδίας ἐκείνης τῆς τοσοῦτον ἐπιθυμητῆς σοι;

— Ἄ! Φούλβιε, ὁ λογισμὸς μοι λέγει, ὅτι δὲν θέλομεν τὴν ἀπαντήσῃ, ἐὰν ὑπάγωμεν ὁμοῦ.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους, παρήτησε τὸν ἔραστήν της, καὶ μετὰ σφοδρᾶς ἀνησυχίας ἐξήτει τὴν Ἀθωότητα, ἡ ὁποία, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔπαυσε νὰ τὴν βλέπῃ, ματαίως ἔκαμεν περὶ αὐτῆς ἐρεῦνας.

Ὁ Ἔρωσ χαϊρεκάκως ἠγάλλετο διὰ τὴν ἀνησυχίαν τῆς Ἀθωότητος, μετὰ τῆς ὁποίας μακρὸν

ὑστερον ἐφιλονείκησεν, ἀλλ' ὁ ἴδιος πάλιν ἐπεθύμησε συνδιαλλαγὴν. Ἐπλησίασε λοιπὸν τὴν ἑσθραν του, καὶ διίσχυριζόμενος ὅτι ἠγνόει τὴν αἰτίαν τοῦ ταξειδίου της.

— Διατὶ ἤλθετε ἐδῶ; εἶπεν ὁ θεὸς τῆς Κυθηρίας παρῆλθεν ἡ ἡμετέρα ἡμέρα, ἀφ' ἧς οὐκ εἶδον, ὥστε μὴ σᾶς γνωρίζω καὶ αὖθις.

— Παραπονεῖσαι περὶ τούτου, ἄστρε Ἔρωσ; ἀπεκρίθη ἡ Ἀθωότης. Διατὶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ κράτος σου, ἀφοῦ διώρισας τὴν Ἡδυπάθειαν, τὴν Ἀπάτην, καὶ τὴν ἐρωτικὴν Ἰποκρίσιν ὡς ἀντιζήλους μου; Ἐνθυμήθητι καὶ τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας ἡμέρας, ὅταν συνεθασιλεύομεν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, καὶ ὁμολόγησον, ὅτι κατὰ πολὺ ἡλαττώθη ἡ ἀξία σου ἀφοῦ μ' ἐγκατέλειψας.

— Δὲν θὰ τολμήσω νὰ δικαιολογήσω τὸν τρόπον μου, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει θεραπεία; καὶ ἡμεῖς δι' εἰλικρινοῦς διαλλαγῆς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπανορθώσωμεν ὅλα τὰ κακὰ, ὅσα ἡ διχόνοια ἡμῶν παρήγαγεν εἰς τὸν κόσμον; Ἐὰν συγκατατίθῃσαι νὰ μὲ συγχωρήσῃς, ὁ εἰλικρινέστατος ὄρκος μου θέλει ἀσφκίσει τὴν εὐστάθειάν μου.

— Εἶναι πιστευτοὶ οἱ ὄρκοι τοῦ Ἔρωτος; Δύναται ἀπλῆ μόνον ἀπολογία νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν μοι ἐπροξένησας; Πόσας καρδίας ἔχασα ἐξ αἰτίας σου; Ἡ ἀρπαγὴ προσέτι τῆς μαθητρίας μου εἰς τὴν πονηρίαν σου χρεωστεῖται.

— Εὐγενῆς κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ἔρωσ, λησμονήσον τὰς προτέρας ζημίας σου, σέ ἐκτεύω. Συχνότατα ἡ Ματαιότης, ἡ Πλεονεξία, καὶ ἡ Ζηλοτυπία δὲν μετεχειρίσθησαν τὸ ὄνομά μου, διὰ νὰ σοὶ ἀποστερήσωσι τῶν μαθητῶν σου; Δύνασθε ποταπῶς νὰ πιστεύσῃτε ὅτι ὁ Ἔρωσ εἶναι, ὅστις συνδιάζει τὰς ἐνώσεις ταύτας, τὰς ὁποίας μέμφεσθε; Ἐπεθύμουν νὰ μὴν ἀποφύγω μίαν ἐξήγησιν, καὶ νὰ δικαιολογήσω ἕνα πταίστην, ὥστε ἡδύναμην πάραυτα νὰ συγχωρηθῶ, ἀλλ' ἐννοῶ ὅτι ἀπαιτεῖς νομικὴν τινα δικαιολόγησιν. θὰ τὴν λήθῃς.

Ἐπίστευσας τὴν Χλόην, καὶ δυσηρεστήθης ἐναντίον μου ὅτι ἐξελέξατο ἔραστήν. Ἡδύνασο νὰ ἐλέγξῃς τὴν Πολυξένην, διότι ἐγὼ δὲν συνεμέθεξαι εἰς τὰς συμφωνίας τὰς ὁποίας μὲ πλούσιόν τινα ἔμπορον ἔκλεισεν· ὁ χρεὸς ἦτο τὸ μέσον,

δι' οὗ ἠνοιχθῆ ἡ πληγὴ, τὴν ὁποίαν ἀποδίδετε εἰς τὰ βέλη μου. Ἐπειτα ἡ νέα Ἐλίξια σὲ παρήτησε, αὕτη ἔχει τέσσαρας διαφόρους ἔραστὰς ἀνευ τῆς ἐμῆς συνεργείας. Ὁ πόθος μόνον τοῦ νὰ ὑπερβῆ τὴν Φοίβην, τὴν ὠδήγησε νὰ ἐγκαταλείψῃ σὲ, καὶ νὰ συνάψῃ διαφόρους σχέσεις. Εἶμαι ἱκανὸς νὰ σοὶ ἀναφέρω πλεῖστα ὅσα ἄλλα παραδείγματα τῶν πρὸς ἐμὲ ἀδίκων αἰτιάσεων σου, ἀλλ', ὡς προεῖπον, ἐπιθυμῶ συνδιαλλαγὴν· πρότεινον λοιπὸν τοὺς ὄρους σου.

— Ἴσως θέλεις καταχραστῆ τῆς ἐμπιστοσύνης μου, ὅμως μίαν φορὰν εἰσέτι θέλω διακινδυνεύσει. Πρὸς στερέωσιν τῆς δόξης μου, ἃς ἐπι-

Ο ΕΡΩΣ ΝΙΚΗΤΗΣ.

τραπῇ ὥστε ἐκεῖναι, αἵτινες παρήτησαν τὴν ἐμὴν βασιλείαν, νὰ ἐγκαταλειφθῶσι παρὰ τῶν ἔραστῶν, τοὺς ὁποίους προέκρινον δι' ἐμοῦ. Ἰπὸ τούτους τοὺς ὄρους συγκατατίθεται νὰ λησμονήσω τὰ παρελθόντα.

— Καὶ ἐγὼ ἐγγυῶμαι διὰ τὸ μέλλον, ὅτι πᾶσα ἔνωσις μὴ στηριζομένη εἰς τὴν Ἀθωότητα, δὲν θέλει εἶσθαι διαρκῆς. Οὕτως ἡ εὐστάθεια τῶν ἔραστῶν θέλει ἀποδεικνύει ἀναμφισβήτητον μαρτυρίαν, καὶ ἀλήθειαν ἐμφαίνουσιν τὴν ἀρετὴν

τῶν κυριῶν των. Ἄς γίνῃ ἡ ἀρχὴ ἀπὸ τῆς Ἀραβέλλας· δὲν θέλω κρύψει τοῦτο ἀπὸ σοῦ.— Αὐτὴ εὐρίσκεται μόνη μετὰ ἔραστοῦ, θέλω θέσει αὐτὴν εἰς αὐστηρὰν ἐξέτασιν, καὶ θέλεις ἐννοήσῃσαι παρευθὺς, ἐὰν ἡ Ἀραβέλλα εἶναι πλέον ἀξία τῆς εὐνοίας σου.

Ὁ Ἔρωσ παρευθὺς συνήθροισε πάσας τὰς ἀναριθμήτους νέας, τὰς ὁποίας ἡ νῆσός του ἐμπεριεῖχεν, καλλωπίσας αὐτὰς μετ' ἀπασῶν τῶν χαρίτων, αἵτινες πρὸς στολισμὸν χρησιμεύουσιν καὶ ὁμοιάζουν μὲ ἐλκυστικὸν τι μᾶλλον παρ' ὅρατον καθ' ἑαυτὸ, διέταξε δὲ πάραυτα τὸν Ζεφυρον ν' ἀνεύρῃ τὴν Ἀραβέλλαν καὶ τὸν Φούλβιον, καὶ νὰ τοὺς ὠδήγησῃ ἐνώπιόν του. Ἡ Ἀραβέλλα συνήτησε τέλος πάντων τὸν ἔραστήν της, ἀφ' οὗ μετὰ μεγίστης λύπης εἶχεν ἀποχωρισθῆ, ἀλλ' ἰδοῦσα τὴν Βασιλισσάν της, ἐπέταξε πρὸς αὐτὴν νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ.

Στῆθι, ἀνέκραξεν ἡ Ἀθωότης, ἡ εὐστάθεια τοῦ Φούλβιου θέλει μὲ δεῖξει, ἐὰν εἶσαι εἰσέτι ἀξία τῆς προστασίας μου.

Ἡ Ἀραβέλλα τρέμουσα καὶ τεταραγμένη ἀνέμενε τὴν ἀπόφασιν, καὶ μολοντί δὲν συνησθάνετο ἐνυτὴν ἐνοχον, μετὰ βίας μόλον τοῦτο καθύσχασεν. Ὁ Φούλβιος, ἐφάνη ἐν πρώτοις τεθαμβωμένος, ἰδὼν τὰς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκτεθειμένης ὦραιας μορφᾶς, ἀλλὰ μετὰ στιγμιαίαν παρατήρησιν αὐτῶν, γονυπετήσας ἐνώπιον τῆς Ἀραβέλλας αἰώνιον πρὸς αὐτὴν ὠρκίσθη πίστιν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Ἔρωσ ἔμεινε πιστὸς εἰς τὴν πρὸς τὴν Ἀθωότητα ὑπόσχασίν του, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεὸς δὲν ἐξαποπέλλει τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἔραστὰς ἐκείνους, οἵτινες εὐχαριστηθέντες, φαίνονται ἄστατοι, ἀλλ' ἐπιδαψιλεύει αὐτὰς πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε τὴν Ἀθωότητα ἀπὸ τοῦ Ἔρωτος διαχωρίζουσι.

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) Μ. Κ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Μετ' ἀπλέτου εὐχαριστήσεως ἀναγγέλομεν ὅτι ὁ μεγάλτιμος τοῦ ἔθνους εὐεργέτης, ὁ κ. Γεώργιος Ζαρίφης, πληροφορηθεὶς ὅτι ἀπαιτοῦνται καὶ ἄλλα χρήματα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς οἰκοδομῆς

της Μ. του Γ. σχολής, προσήνεγκε πρό της εις Παρισίους ανάχωρήσεως αυτού, 3,000 λίρας τουρκικὰς ἐπὶ τούτῳ.

* *

Τὸ ὑπὲρ τῶν σχολείων Ἀδριανουπόλεως ἔλλειμμα ἐκ 500 λιρῶν κατὰ μέγα μέρος ἀνεπληρώθη ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα μεγάλης φιλανθρωπικῆς ἀδελφότητος.

* *

« Ὁ ἐν Λιθόρην κ. Σκυλίτσης ἀνέγραψε τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρῶτον ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν παθόντων συμπολιτῶν αὐτοῦ Χίων εἰσφορᾷ. Ἐπὶ μετρητοῖς ἔδωκε χιλίας λίρας, ἀνέλαβε δὲ τὴν ἰδίαν δαπάνην ἀνέγερσιν ὄλων τῶν σχολείων τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Οὕτω λοιπὸν τὸ ὄλον παρ' αὐτοῦ προσεγεχθὲν ποσὸν ἀναβαίνει εἰς τριακοσίας περίπου χιλιάδας φράγκων ». Εἶναι περιττὸς πᾶς λόγος πρὸς χαρακτηρισμὸν τοιαύτης γενναίας καὶ ὄντως πατριωτικῆς πράξεως.

* *

Ὁ ἐν Βοστώνῃ ὁμογενὴς κ. Ροδοκανάκης προσήνεγκε 600 λίρας ἀγγλικὰς ὑπὲρ τῶν Χίων.

* *

— Κυβάριστος παναρχαία τρισχιλίων ἐτῶν ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ τὴν Σπάρτην, περὶ ἧς γίνεταί μνηστία ἐν τοῖς Λακωνικοῖς τοῦ Πausanίου, ἐκάθη ὑπὸ Ἀθιγγάνων, οἵτινες, καταλύσαντες ὑπὸ τὴν σκιάν αὐτῆς, ἤναψαν πυρὰν ὅπως μαγειρεύσωσι τὸ φαγητὸν των. Τὸ γιγάντιον τοῦτο δένδρον εἶχεν ὕψος 52 μέτρων, ὁ δὲ κορμὸς αὐτῆς κατὰ τὴν βᾶσιν εἶχε διάμετρον 3 μέτρων καὶ 5 ἑκατοστῶν καὶ περιφέρειαν 11 μέτρ. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν κλάδων αὐτῆς εἶχε διάμετρον 25 μέτρων καὶ 80 περιφέρειαν.

* *

ΓΕΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ
ΒΟΗΘΕΙΩΝ ὑΠΕΡ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ
ΧΙΟΥ ΚΑΙ ΚΡΗΝΗΣ.

3ος Κατάλογος

τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνεισφορῶν.

Ὀλικὸν ποσὸν τοῦ 2ου καταλόγου λ. Τ. 4,888.96. Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας διὰ

τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας λ. Τ. 262.50. Ἡ Α. Ἐξ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας 100. Ἡ Α. Μ. ὁ κ. Ναρσῆς 150. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης (ἐγγραφαὶ Καβάλλας) 201. Πεδεμόντες 5. I. Β. Μουραδιὰν 3. Ἐταιρία τῶν Τροχιδορόμων 6. Μινασιὰν καὶ Σας 3. διάφοροι 35.34. ὁ ἐντιμος Φ. Ρ. Πλοῦνκετ 4. 40. συνεισφορά τοῦ κ. Βαλαθανῶφ διὰ τῆς Λυωνικῆς Πιστώσεως 8. 75. I. Πατούνας 10. Α. Σταμούλας 4. Ἀνώνυμος 2. 20. Θ. Λουκάς ἐκ Βώλου 10. Θρ. Γιάνναρος 10. I. Ἐλβούγκεν ἐκ Βιέννης 8. 75. Σίγκριφτ Ἄδλερ 5. Κοινότης Στενιμάχου 40. Κοινότης Σαμψούντος 80. Τὸ ὄλον λ. Τ. 5,847.90.

* *

2ος κατάλογος τῶν ἀποστολῶν τῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ συστατῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν.

Ὀλικὸν ποσὸν τοῦ 1ου καταλόγου Α. Τ. 19, 874, 87.

Ἡ Α. Γ. ὁ Ἰσμαήλ πασσᾶς Α. Τ. 400. ἡ πρώτη Καδίνα 50. ἡ δευτέρα 50. ἡ τρίτη 50. ἡ Φαῖκ Χανούμ 50. ὁ Χουσεῖν Κιαμὴλ πασσᾶς 50. ὁ Χασάν πασσᾶς 50. Ἰβραχὴμ πασσᾶς 50. Μωχαμέτ Ρετίπ πασσᾶς 25. (Αἱ ἄνω συνεισφοραὶ ἐγένοντο παρὰ τοῦ Ἰσμαήλ πασσᾶ πρώην ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς οἰκογενείας του διατριβούσης ἐν Ναυπλίῳ.)

Ἐπιτροπὴ Γαλαζίου διὰ τοῦ κ. Ζ. Μ. Χρυσοβελώνη 400. Ἐπιτροπὴ Θεσσαλονίκης διὰ τῶν κ. κ. ἀδελφῶν Ἀλατίνη 272,50. Ἐπιτροπὴ τοῦ λόρδου δημάρχου Λονδίνου 3,326.60. Ἀδελφῶν Ράλλη 1108.87. Ἐπιτροπὴ Νέας Ὑόρκης διὰ τῆς Λυωνικῆς πιστώσεως 665.31. Βιέννης διὰ τοῦ κ. Σκαναβῆ 656.01. Πετροπόλεως διὰ τῶν ἀδελφῶν Πετροκοκίνου 482.12. Βηρυττοῦ διὰ τῆς Αὐτ. Ὁθωμ. Τραπεζῆς 278. 42. Ροστόθης διὰ τοῦ κ. Βαλλιάνου 127.50. Τεργέστης διὰ τοῦ κ. Σκαραμαγκᾶ 1800.42. Ὁ Σίρ Ἐρρίκος Λαγουάρδος 22.

Τὸ ὄλον Α. Τ. 29.489.62.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΘΑ ΜΕ ΠΙΣΤΕΥΣΗΣ;

(Τῇ Κυρίᾳ Ἐλένῃ Σ . . . τὸ γένος Π . . . εἰς Κωνσταντινουπόλιν).

* Ἄν εἶπω ὅτ' ὁ Βόσπορος δὲν λησμοιεῖται πλέον. ὅτι αὐτὸν βλέπω παντοῦ ὅπου στραφῶ καὶ μείνω, ὅτι συχνάκις κύκλω μου ἀντιλαεῖ ὥρατον ἄσμα πτηνοῦ ξένων χωρῶν, καὶ ἀκοὴν ἐντείνω ἵνα ἀκούσω τὰς θερμὰς αὐτοῦ ἐκμυστηρέσεις, —
θὰ μὲ πιστεύσης;

* Ἄν εἶπω ὅτι ἀηδὼν φιλτέρα ἀηδόνων σὺ εἶσαι. νέα φίλη μου, μαγεύουσα τὰ περίξ' ἂν εἶπω, τῆς καρδίας σου τὸν συκχινοῦντα στόνον ὅτι μοι φέρεται καὶ ἐδῶ ἄβροῦ ζεφύρου πτέρυξ με τῆς καλλικελάδουσου φωνῆς τὰς σαγηνεύσεις, —
θὰ μὲ πιστεύσης;

* Ἄν εἶπω ὅτι ἐννοῶ τὸν πόνον τῆς ψυχῆς σου κ' εὐδαίμων τῆς οὐδύνης σου μερίδα θὰ ἐξήτουν. ἂν εἶπω ὅτ' οἱ θλιβερώς λαλοῦντες ὀφθαλμοὶ σου τῆς καλλονῆς τὸ γόητρον λαμπρῶς θὰ ἠμφισβήτητον πρὸς τὰς Οὐρὶ, ἂν ἤθελες στιγμὴν νὰ θριαμβεύσης, —
θὰ μὲ πιστεύσης;

* Ἄν εἶπω ὅτι ὄνομα “Μελαγχολίας Μούσης” σοὶ ἔδωκεν ὁ ποιητῆς, κ' ἐν ὥραις ἀθυμίας πλησίον του σὲ προσκαλεῖ μετὰ φωνῆς ἀγούσης ἵνα τῷ ψάλλῃς τοῦ Gounod ἐνθέους μελωδίας καὶ ἄσματα μελίθογγα, ὦ Μοῦσα, τῷ ἐμπνεύσης, —
θὰ μὲ πιστεύσης;

* Ἄν εἶπω, νύμφη λιγυρὰ τοῦ μαγικοῦ Βοσπόρου, ὅτι λαμπρὰ ἀνάμνησις καὶ πόθος κόσμου ἄλλου εἰς τὴν καρδίαν ἔμεινες τοῦ νέου ὁδοιπόρου ἐν ἡδονῆθης, ἀπελπὶν ἐκ δυστυχίας σάλου νὰ συκχινησῆς, καὶ νεκρὰν καρδίαν νὰ σαλεύσης, —
θὰ μὲ πιστεύσης;

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΗΣ.

Τῷ πεφιλημένῳ μοι Στεφάνῳ Βερῶνι ἐπὶ τῇ ἑορτῇ αὐτοῦ.

Βέρων, καρδία εὐγενής. — ἡ εὐγενὴς καρδία ἂν πρέπει ν' ἀνταμείβεται ἐπὶ αὐτῆς τῆς σφαίρας, ἂν ἔπαινος ἀκολουθεῖ παντοῦ καὶ εὐλογία τὸν πράττοντα τὸ ἀγαθόν, καὶ γλυκερὰς ἡμέρας τῷ προορίζει συμπαθῆς, Κίρκη σκληρὰ, ἡ Τύχη. — ἄσμα, Βερῶν, τριγύρω σου δὲν ἤκουσας “εὐτύχει!” * Ἐν ἄσμα κύκλω ἀντηχεῖ “Βερῶν, Βερῶν, εὐτύχει!”

Βερῶν, πολῦτιμος ψυχῇ. — ἂν ἡ ψυχὴ ἡ σκότη οὐδέποτε ἀγαπήσασα καὶ πράγματα σκοτίας, εἰς πᾶν τὸ μέγα κ' ὑψηλὸν ἢ προσδραμοῦσα πρώτη μετὰ αὐταπαρνήσεως, μετὰ φιλοπατρίας, ἂν ἡ ψυχὴ ἡ εὐγενὴς χαρμουσῶν θὰ τύχη. — ἄσμα, Βερῶν, τριγύρω σου δὲν ἤκουσας “εὐτύχει!” * Ἐν ἄσμα κύκλω ἀντηχεῖ “Βερῶν, Βερῶν, εὐτύχει!”

Στέφανε, πνεῦμα διαυγές. — ἂν τὸ ὥρατον πνεῦμα τὸ πρὸς φωτὸς ὀρίζοντας καὶ σκέψεις ἀνωτέρας αἰείποτε φερόμενον, εἰς τὸ τοῦ βίου ρεῦμα ἐὰν ἐγράφη νὰ ἰδῇ εὐδαίμονας ἡμέρας καὶ ἀπογοητεύσεων μηδέποτε νὰ τύχη. — ἄσμα, Βερῶν, τριγύρω σου δὲν ἤκουσας “εὐτύχει!” * Ἐν ἄσμα περίξ ἀντηχεῖ “Βερῶν, Βερῶν, εὐτύχει!”

Εὐτύχει, φίλων ἄριστε, καὶ κύκλω σου προσκάλει εἰς ἁρμονίας καὶ χαρὰς ὥραιαν πανδαισίαν ἐκείνους ἐκ τῶν φίλων σου ἐν οἷς πρὸ χρόνων θάλλει θερμὴ ἀγάπη διὰ σὲ καὶ ὧν εὐχὴν μυχίαν πιστῶς δεμηνεύουσιν αὐτοὶ αὐτοὶ οἱ στίχοι. Εὐτύχει, Στέφανε Βερῶν, αἰείποτε εὐτύχει!

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΗΣ.

ΕΑΡ ΚΑΙ ΞΕΝΟΣ.

Ἰδοὺ μᾶς φέρει
τὸ καλοκαίρι,
ὡς ταχυδρόμος,
ἡ χελιδὼν.

Καὶ τὰς πρωίας
μ' ὄδᾶς μυρίας
τὸ ρόδον θ' ἄση
ἡ ἀηδὼν

Ἡ φύσις νέαν
φορεῖ ὥραιαν
στολὴν εὐώδη
καὶ χλοεραν.

Τὸ πᾶν μαρμαίρει·
ὁ κόσμος χαίρει.

δὲν ἔχω μόνον
ἐγὼ χαράν.

Τὸ ἔαρ ἦλθε·
πλὴν δὲν παρῆλθε
ἐκ τῆς ψυχῆς μου
ποτ' ὁ χειμῶν.

Διάγω βίον
ἐκτὸς μυρίων
θλίψεων, πόνων
καὶ ὀδυνῶν.

Πᾶν ἄνθος θάλλον,
πτηγὸν πᾶν ψάλλον
μὲ ἁρμονίας
μαγευτικᾶς,

Γελῶσ' ἡ φύσις
καὶ εἰς ἐκχύσεις
ἁρμῶντα πάντα
ἔρωτικᾶς·

— ὦ! σὺ, μοὶ κράζου,
αἴ! σὺ! φωνάζου,
ἐνῶ γελῶμεν
πῶς δὲν γελᾶς;

Καὶ δὲν μᾶς λέγεις
τί ἔχων κλαίεις
καὶ αἰωνίως
μελαγχολᾶς;

— Πῶς νὰ μὴ κλαύσω
καὶ νὰ γελάσω,
γλυκεῖα φύσις
καὶ θελκτικᾶς;

Μήπως εἰς ξένον
δυστυχησμένον
πικρὸν δὲν εἶνε
πᾶν τὸ γλυκύ; . . .

Καὶ εἶμαι ξένος . . .
καὶ τεθλιμμένος
ἐν ξένη χώρα
περιπατῶ.

Δὲν ἔχω φίλον
καὶ ὡς τι φύλλον
τοῦ Φθινοπώρου
θὰ μαρανθῶ.

I. I. ΠΟΛΥΒΙΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Βλέπων τις νεάνιδα λίαν σκεπτικὴν τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της, πλησιάσας ἠρώτησε τὴν αἰτίαν. — Σκέπτομαι, εἶπεν αὕτη, ποῖον θὰ λάθω σύζυγον ἐν περιπτώσει γηρείας.»

* *

Γέρων τις βαθύπλουτος ἔλεγε ἡμέραν τινα πρὸς τὴν θυγατέρα του· «Θὰ κάμης καλὰ, κόρη μου νὰ ὑπανδρευθῆς, ἀλλὰ πολὺ καλλίτερα θὰ κάμης νὰ μὴ ὑπανδρευθῆς.» — «Τότε, πάτερ μου, πρῶτον ἄς κάμωμεν τὸ καλὰ καὶ ἔπειτα βλέπομεν καὶ τὰ καλλίτερα.»

* *

Ὀδοιπὸρος τις φθάσας καταπαγωμένος εἰς ἐν ξενοδοχεῖον καὶ μὴ εὐρίσκων θέσιν παρὰ τὴν ἐστίαν διὰ τὴν θερμανθῆναι, κατέφυγεν εἰς τὸ ἐξῆς στρατήγημα. Προσκαλέσας τὸν ξενοδόχον, τὸν παραγγέλει μεγαλοφῶνως νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἄλογόν του κάνιστρον πλήρες ὀστρεϊδίων. — Εἰς τὸ ἄλογόν σας ὀστρεῖδια! . . . λέγει ὁ ξενοδόχος ἐκπληκτός· καὶ εἶναι ποτὲ δυνατόν τὸ ἄλογον νὰ φάγῃ ὀστρεῖδια; — Κάμετε ὅ,τι σᾶς λέγω! ἐπανελάθε μὲ ἦθος σοβαρὸν ὁ ξένος. Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἐγερθέντες ἔτρεξαν εἰς τὸν σταῦλον, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ὀδοιπὸρος μᾶς ἐθερμάνθη ἐν ἀνέσει. — Κύριε, λέγει ὁ ξενοδόχος ἐπανερχόμενος, εἶχον δίκαιον νὰ στοιχηματίσω καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν μου ἀκόμη ὅτι τὸ ἄλογον δὲν τρώγει ὀστρεῖδια . . . — Τότε λοιπὸν, ἀποκρίνεται μὲ ὕψος ἀδιαφορίας ὁ ὀδοιπὸρος, τὰ τρώγω ἐγώ.»

* *

Ἄγγλος τις, συλλαβὼν ἐπ' αὐτοφόρῳ ἐν καιρῷ νυκτός τὸν εἰς τὴν εἰκίαν αὐτοῦ εἰσελθόντα κλέπτην, τοῦ ἔκοψε τὸ δεξιὸν ὠτίον. — Βούθεια, μὲ φονεύουν! ἐφώναξεν ὁ κλέπτης. — Κακοῦργε! ἀπεκρίθη ὁ κλαπέις· πολὺ καλὰ σοῦ ἔκμα διὰτὶ ἔκλεψες τὰ χρήματά μου; — Τὰ χρήματά σου! ἀντεῖπεν ὁ κλέπτης πλήρης λύσσης καὶ πόνων, ἰδοὺ ἔχεις αὐτά. Καὶ τὰ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἄγγλου. — Καλῶς, προσέθηκεν οὗτος μὲ ἀπάθειαν· ἰδοὺ ἔχεις καὶ σὺ τὸ ὠτίον σου.»